

முக்தாம்பு

ந.முத்து
எழுத்தாளர்
ஐவரின்
படைப்பு

மத்தாப்பு

(குறு நாவல்)

எழுத்து எழுத்தாளர் ஐவர்
(இ. நாகராஜன், கனக. செந்திநாதன்,
'சு.வே.', 'குறமகள்' எஸ். பொன்னுத்துரை)

பதிப்பாசிரியர் :

கனக. செந்திநாதன்

வெளியீடு :

சன்மார்க்க சபை, குரும்பசிட்டி.

சன்மார்க்கசபைப்

பிரசுரங்கள்

- * சைவ சமய போதனி
2-ம் 3-ம் 4-ம் 5-ம் வகுப்புகளுக்கு
- * சைவ நற்சிந்தனைகள்
பண்டி. தமணி
சி. கணபதிப்பிள்ளை
- * ஒவியக்கலை
— ஆ. தம்பித்துரை

வரதர் வெளியீடு

கனக. செந்திநாதன்

எழுதிய நூல்கள்

- * மூன்றாவது கண்
பண்டி. தமணி சி. கணபதிப்பிள்ளையின்
(வாழ்க்கை வரலாறு)
- * கவிதை வானில் ஓர் வளர்பிறை
கவிஞர் மு. செல்லையாவின்
கவிதைகள் பற்றிய விமர்சனம்
சன்மார்க்க சபைப் பிரசுரமாக
வெளிவர இருக்கும் நூல்கள்
- * தலைப்பட்டாள் நங்கை (சமயம்)
(பண்டி. தமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை)
- * நிறை குடம்
— ஆ. த. பொன்னுத்துரை B. A.
- * கடுக்கனும் மோதிரமு (விமர்சனம்)
கனக. செந்திநாதன்
- * வல்லவன் ஆக்கிய சித்திரம்
(கட்டுரை)
இராஜ. அரியரத்தினம்

* மத்தாப்பு

வெளியிட்டநாள்
தைப்பொங்கல்
திருநாள் - 1962

அச்சுப்பதிவு:

கலாபவன அச்சகம்
வியாபாரிமூலை,
பருத்தித்துறை.

விலை ரூபா 1-00

விற்பனை:

தமிழ்ப்பண்ணை,
கே. கே. எஸ். வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

சமர்ப்பணம்

ஈழத்தின் பிரபல சிறு
கதைச்சிற்பியும், நாடக
எழுத்தாளரும், எமது
சபையின் வளர்ச்சிக்கு
உறுதுணையாயிருந்தவ
ருமாகிய

என் சிவஞானசுந்தரம்
(இலங்கையர்கோன்)
அவர்களுக்கு

— :: —

முகவுரை

ஒருகாலில் ஐந்து இலைப் பந்தலாகிய இக்குறுநாவல் (மத்தாப்பு) தோன்றிய வரலாறு சுவராசியமானது. மட்டடக்களப்பிலிருந்து எஸ். பொன்னுத்துரையவர்கள் யாழ்ப்பாணம் வந்தபோது இ. நாகராஜன் சந்தித்தார். இருவருமாக குரும்பசிட்டிக்கு வந்து என்னைக் கண்டனர். மூவரும் 'இலக்கிய அரட்டை'யில் ஈடுபட்டிருக்கும்போது தமிழ்நாட்டு வாடுவெலியென்றில் வாசிக்கப்பட்டு சுதேசமித்திரனில் வாராவாரம் வெளிவந்த 'சதுரங்கம்' என்ற கதைதையும், அதில் பி. எஸ். இராமையா அவர்கள் முதலாம் அத்தியாயத்தைத் தொடங்கிவைத்து, கதைதைய வளர்த்தப் பலகோணங்களைக் காட்டிய மாதிரியையும், மற்றைய எழுத்தாளர்கள் அதை வெற்றிகரமாக முடித்த விதத்தையும் நான் கூறி, கிழித்துப் புத்தகமாகக் கட்டி வைத்திருந்த நூலையும் கொடுத்தேன். அதே சந்தர்ப்பத்தில் 'உமா' என்னும் பத்திரிகையில் 'ஆடும் தீபம்' என்ற குறுநாவலும் அதே சந்தர்ப்பத்தில் வெளிவந்துகொண்டிருந்தது. இவற்றை மாதிரியாகக்கொண்டு ஈழத்துப் பின்னணியிலே ஒரு குறுநாவலை ஐந்து எழுத்தாளர்கள் எழுதினால் என்ன? என்ற பிரச்சினை அலசி ஆராய்ந்தோம். "யோசிக்க வேண்டியதில்லை. நாமே எழுதிவிடுவோம்" என்று எஸ். பொன்னுத்துரை அழுத்திப் பேசினார். புதியபுதிய உத்திகளில், முறைகளில் பரீட்சைகளைச் செய்துபார்க்கவேண்டும் என்ற அவா உள்ளவர் அவர்; அவாவோடு தன்னம்பிக்கையும் கொண்டவர். எனவே என்னைப்பார்த்து ஏதாவது ஒரு 'தலைப்பு' நல்லதாகச் சொல்லுங்கள் என்று கேட்டார். "சுமைதாங்கி, மத்தாப்பு" என்ற தலைப்பு இரண்டையும் நான் கூறினேன். மத்தாப்பு என்ற தலைப்பு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

மத்தாப்பு என்ற தலைப்பில் ஐந்துபேர் ஒரு குறுநாவலை எழுதுவது என்று தீர்மானித்தோமேயொழிய அதில்வரும் கதைபற்றி ஒருவரும் பேசவேயில்லை. உண்மையில் அது எப்படி வளருமென்று ஒருவருக்கும் யோசிக்கும் போதும் - ஏன் - எழுதும்போதும் தெரிந்திருக்கமுடியாது; வீட்டிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்துக்கு மூவரும் வரும்போது, சுன்னாகத்தில் தற்செயலாக சு. வேலுப்பிள்ளை, குறமகள் (இ. வள்ளிநாயகி) என்போரைச் சந்தித்தோம். எங்களது இந்தக் குறுநாவல் முயற்சிக்கு அவர்களும் ஒத்துழைப்பதாக ஒப்புக்கொண்டார்கள்.

வீரகேசரிப் பத்திரிகையின் யாழ்ப்பாணக் கிளைக் கந்தோர்தான் இப்போது சில வருடமாக எழுத்தாளர்களின் சந்திப்பு இடமாகவும், 'சங்கப் பத்திரிகை'யாகவும் விளங்குகின்றதென்பது பத்திரிகைகளில் வராத உண்மை.

அங்கே மூவரும்போய் எமது திட்டத்தை நிருபர் எஸ். செல்லத்துரை அவர்களிடம் கூறினோம். நிருபர் என்ற அளவோடு செல்லத்துரையை யாரும் மதிப்பதில்லை. அவர் நல்ல இலக்கிய இரசிகள். 'அவரவர் அபிப்பிராயம்' என்ற தலைப்பில் இலக்கிய - சமய - பொதுநல சேவையாளர்களை அருமையாக அறிமுகப்படுத்திக் கருத்துகளை நன்கு வெளியிட்டவர். ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் இருபதுபேரை 'இளவரசு' என்ற புனைபெயரில் அறிமுகப்படுத்தியவர். அவர் உடனேயே திட்டத்திற்கு வேண்டிய முதற்காரியத்தைத் தொடங்கி இ. நாகராஜனை முதலாம் அத்தியாயத்தை எழுதும்படி சொன்னார். பிறகு வேலை சலபமாயிற்று.

செல்லத்துரை அவர்களை இந்நாவலுக்கு ஊடுபாவாக இருந்து மற் றைய எழுத்தாளர்க்கு, முதல் எழுதியோரது அத்தியாயங்களை அனுப்பு வதிலும், வீரகேசரி வரப்பதிப்பில் வாராவாரம் எழுதியவற்றை வெளிவரச் செய்வதிலும் வேண்டிய முயற்சி எடுத்துக்கொண்டார்கள். இதுவே இக் குறுநாவல் பிறந்த கதையும் வெளிவந்த கதையுமாகும். புத்தகங்களுக்கு முகவுரையோ - அணிந்துரையோ தேவையில்லை என்ற எண்ணமுடையவன் நான். சன்யார்க்க சபைப் பிரசுரங்கள் மிகச்சிறிய முகவுரையோடு அணிந் துரை - மதிப்புரை ஒன்றும்ன்றியே வெளிவந்திருக்கின்றன. அப்படியிருந் தும் இச்சிறிய நாவல் பிறந்த விதத்தைச் சொல்லாமலிருந்தால் கதையில் இடையிடை ஏற்பட்டிருக்கும் சிறிய முரண்பாடுகளுக்குக் காரணம் வாசகர் களுக்கு விளங்காமற்போய்விடும்; நன்றியறிதல் தனம் இல்லையே என்ற வருத்தமும் எனக்கு ஏற்பட்டுவிடும்.

ஞாயிறு வீரகேசரியில் வந்த இந்தக் குறுநாவலுக்குச் சிறப்புரை தந் துதவுமாறு ஞாயிறு வீரகேசரியின் பொறுப்பாளியார் திரு. லோகநாதன் அவர்களைக் கேட்டேன். அவர் மனமுவந்து அளித்த சிறப்புரை உண்மையாகவே சிறப்புரையாக அமைந்துவிட்டது. அதற்காக என்நன்றி. மற்றைய எழுத்தாளர்கள், இக்குறுநாவலை நான் வெளியிட முடிவுசெய்தபோது அதற் கான சம்மதத்தையும் தந்து ஆதரவும் காட்டினார்கள். அவர்களுக்கும், பத்திரிகையில் வெளிவந்த கதையை நூலாக வெளியிடச் சம்மதியளித்த வீரகேசரி ஸ்தாபனத்தாருக்கும், புத்தகத்திற்கேற்ற முகப்புச் சித்திரத்தைக் கவர்ச்சிகரமாக வரைந்து உதவிய - என் அரிய நண்பரும், இலங்கைவானொலி நாடகப் பொறுப்பாளரும், சிறந்த கடைச்சித்திர எழுத்தாளரும், பிரபல ஓவியருமான "சாஸூ" அவர்களுக்கும் என் நன்றி என்றும் உரியது.

குரும்பசிட்டி,
1.1.62.

—கனக. செந்திநாத

சிறப்புரை.

‘மத்தாப்புக்கு’ ஒரு சிறப்புரை

சிறப்புரையை எந்த வர்ணத்தில் தொடங்கி, எந்த வர்ணத்தில் முடிப்பது?

மீண்டும் ‘மத்தாப்பின்’ பக்கங்களைப் புரட்டினேன்.

என் கண்ணெதிரே முல்லைப்பற்றுக் கிராமம். ‘டூமில்’ என்னும் ஓசை. பல மத்தாப்புகள். மணிதனின் வாழ்க்கையும்..... மத்தாப்புத்தானா? எத்தனை வர்ணங்கள்... .. மாரிமுத்துவின் இதயமும் ஒரு மத்தாப்பு. அதுவும் பல வர்ணங்களை உமிழ்ந்த மத்தாப்பு.

ஆமாம். இந்த மாரிமுத்து யார்?

தன் மகன் கல்யாணத்தன்று ஊருக்கு வந்தும், தன் கண்ணெதிரே அது நடைபெறுவதைக் கண்டும் அதிற் கலந்துகொள்ள முடியாத வேதனையுடன் நிற்கும் ஒரு ஜீவன். அவன் மனம் மத்தாப்பாக மாறிவிட்டது. அந்த மன “மத்தாப்பில் நினைவு தீ வைத்துவிட்டது.” அப்புறம் கேட்பானேன் நடந்துபோன இன்ப துன்ப நிகழ்ச்சிகளை, மத்தாப்புகளைப்போலப் பல வர்ணங்களில் அவன் மனம் ‘உமிழ்ந்தது’. காதல், வீரம், கல்யாணம், எதிர்ப்பு, கொலை, நிரபராதிக்ஞ்சு சிறைத்தண்டனை, விடுதலை, ‘வழித்துணை பெறும் பிரயத்தன’த்தில் மலர்ந்த காதல், வகுப்புக் கலவரம்..... இவையெல்லாம் ‘மனக்கால்’களைப் பெற்று மீண்டும் அவன்முன் நடைபோட்டன.

அதன் பலன்?

மகன் திரமணத்துக்குப் போகாமல் மடிப்பாரத்தைக் குறைக்க நினை முல்லைப்பற்றுப் பிள்ளையார் கோயிலுக்குச் சென்று தான் கொண்டு

வந்திருந்த அலிஸ் நோனுவின் ஆபரணத்தை அப்பிள்ளையாருக்கு அர்ப்பணித்துவிட்டு மாரிமுத்து நடக்கிறான் வெறும் மத்தாப்புக் கொட்டாசு விட்டவன் போல. அவன் போகும்பிடம் பிள்ளையாருக்குத்தான் வெளிச்சம். இந்த வெளிச்சமுடன் "மத்தாப்பு" முடிகிறது.

இக்கதைக்கு "மனக்கால்" களை அளித்து ஜீவனுடன் நடமாட விட்டவர்கள் நழுத்தின் சிறந்த ஐந்து எழுத்தாளர்கள். ஆகவே 'மத்தாப்பை' ஒரு காலில் நிற்கும் ஐந்து இலைப் பந்தல் என்றும் கூறலாம். கதை ஒன்று; அதில் துளிர்ந்து தளதளப்புடன் நிற்கும் வர்ண ஜால இலைகள். (அத்தியாயங்கள்) ஐந்து. இலைக்கொரு எழுத்தாளர் வீதம் ஐவர் இக்கதையை வர்ணப்படுத்தியிருக்கிறார்கள்.

முதலாவது வர்ணத்தில் இ. நாகராஜன் கதையின் கட்டுக்கோப்புக்குரிய வெளிநேகையை நன்கு எடுப்பாக வரைந்திருக்கிறார். இக்கதைக்கு 'முகூர்த்தக்கால்' நட்டு, பந்தலையும் போட்டு, ஊர்வலத்தையும் தொடங்கி, முக்கிய பாத்திரங்களையும் நடமாட விட்டிருக்கிறார். இவரது நடையிலே வர்ணக்களவும், கனிவும், கனமும் படர்ந்திருக்கின்றன. எடுப்பும் சொடுப்பும் ஒத்துப்போகின்றன. இயற்கைக் காட்சியின் வர்ணனைகளில் கருத்தைக் கிளறக் கனத்தைக் கூட்டுகிறார்.

கனக. செந்திராதன் இரண்டாவது வர்ணத்தை எழுதியுள்ளார். இ. நாகராஜன் விட்ட இடத்திலிருந்து 'ஊர்வலம் முன்னேறியது' போல கனக. செந்திராதன் விடிவிறுப்பை ஊட்டி இக்கதை வேகமாக முன்னேற உதவுகிறார். சுவாரி வண்டிப் பந்தயம் தத்ரூபம். அத்துடன் - "அடிசக்கை" சிவசூருவைத் தங்கமான நண்பன் என்று பெயர்வாங்குவதற்குரியவனாகப் படைத்து இலேசான சிரிப்புச் சுவைக்கும் இடம் தந்திருக்கிறார். இவரது எழுத்துக்கள் அழகும் இனிமையும் கலந்த வார்ப்புக்கள். நடையிலே ஜதிகெடாத ஒரு வேகம். இது கதையின் ஓட்டத்திற்கு உதவுகின்றது. பொதுவில் இவரது சரளமான நடை படிப்பவர் கவனத்தை எழுத்து ஜாலத்தில் நிறுத்தாமல் கதையின் சலனத்திற்கேற்றபடி சுருதி சுத்தமாய் இசைக்கிறது.

சு. வே. யின் மூன்றாவது வர்ணம் "ஊர்வலம் மூலதிரும்பியதுடன்" தொடங்கி, மாரிமுத்து சிறைக்குப் போகும்வரையில் சுவாரஸ்யம் கதிகொ

மல் செல்லுகிறது. 'சு.வே' யின் பாத்திர வர்ணனையும், சொல்லழகும், சொல்லும் அழகும், நடையிலே ஊறியெழும் உணர்ச்சிகளும் கதைப் போக்கை நன்கு போஷிக்கின்றன. திருவிழாக் காட்சி மனத்தை விட்டகலாத படி எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

நாலாவது வர்ணத்தில் கதையைத் தொடர்ந்து முல்லைப்பற்றுக் கிராமத்தைக் கடந்து வெலிக்கடைச் சிறைச்சாலைக்கு நகர்த்துகிறார் குறமகன். துயரமும், வேதனையும், வீரத்தியும் கொப்புளிக்கின்றன. விரத்தியுடன் சிறையிலிருந்த மாரிமுத்து விடுதலையடைந்து கதிர்காமம் செல்கிறான். அங்கு தான் நிரபரதியாய் இருந்தும் சிறைசெல்லக்காரணமாயிருந்தவனைச் சந்தித்து அவன் செயலை மன்னிக்கிறான். அக்காட்சி உருக்கமானது. பாத்திரப்பண்பும் உயர்கிறது. இவையாவற்றையும் இப்பெண் எழுத்தாளர் முழுக்கதையின் வளர்ச்சிக்குப் பாதகமேற்படாத வகையில் சித்திரித்திருக்கிறார். வாய்ப்புக்கிடைத்த இடத்தில் "சமூகமே, ஒரு பொதுநல வாதையைச் சமூக விரோதியாக்கிவிடும்." என்னும் உண்மையை எடுத்துச் சொல்லத் தயங்கவில்லை. இவரது எழுத்தில் - நடையில் அழகும், உணர்ச்சிப் பிடிப்பும், தனித்து நின்று பேசும் தன்மையும் பின்னிச் செல்லுகின்றன.

இ. நாகராஜன் கிழித்த கதைக் கோட்டிற்குப் பொருத்தமாக இந்தக் குறுநாவலை மூலியாக்காமல் முடித்து 'வெளிச்சப்பொறுப்பைப் பிள்ளையார் தலையிற் சுமத்தி விட்டிருக்கிறார். ஐந்தாவது வர்ணத்தை எழுத்தியவர் எஸ். பொன்னுத்துரை. அவர் தமது வர்ணத்திற்கென்றே ஓர் உபகதா நாயகியைச் சிருஷ்டித்திருக்கிறார். 1958-ம் ஆண்டின் வகுப்புக் கலவரமே அப்பாத்திரப் படைப்புக்குக் காரணமாயிருக்கிறது. அவரது படைப்பான 'அலிஸ்நோலு' மத்தாப்பில் நாம் மறக்கமுடியாதபாத்திரமாக விளங்குகிறார். "அலிஸ்நோலு" மாரிமுத்துவுடன் சேர்ந்து வாழ்ந்து உண்மையான மனுஷியாக நடந்து வகுப்புக் கலவரத் தீக்குப் பலியாவது நமது உள்ளத்தைத் தொடுகின்றது. மனிதன் மனிதனாக வாழவேண்டும் என்னும் தத்துவம் இந்த வர்ணத்தில் வெளிப்பட விழுகொண்டெழுகிறது. மனித உள்ளத்தின் சிறப்பை அலிஸ்நோலுவின் மூலம் காட்டி அவளது அன்புக் காணிக்கையான ஆபரணத்தை முடிவில் பிள்ளையாருக்கு அர்ப்பணமாக மாரிமுத்துவின் மூலம் கொடுக்கவைத்திருப்பது நல்லதொரு முத்தாய்ப்பாகும்.

எஸ். பொன்னுத்துரையின் எழுத்தில் சிந்தனையின் 'சிறப்பச்செதுக்கல்' ஆகும், எழுத்திலேயே கவனத்தை இழுக்கும் ஆழமும், கற்பனையின்

சித்து வினையாட்டும், பொதுவில் நடையிலே வர்ண ஜாலமும், சொல்லவேண்டியதை வெளிப்பட அடித்துச் சொல்லும் அழுத்தமும் காணப்படுகின்றன. இப்படித் தனித்து அடித்துப் பேசுவது இலக்கியப் படைப்பின் அழகைப் பாதிக்காதா என்பது சர்ச்சைக்குரியது.

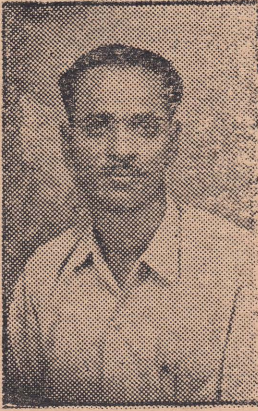
நாவல் இலக்கியத் துறையிலே குறுநவீனம் ஒரு புதிய கிளையாக இப்பொழுது தமிழில் வளர்ந்து வருகிறது. இத்துறையில் கவனஞ்செலுத்தி, புதிய சோதனைகளை மேற்கொள்ளுவதில் ஈழநாடும் தூங்கிவிழவில்லை என்பதற்கு 'மத்தாப்பு' ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

மொத்தத்தில் 'மத்தாப்பு' ஈழத்தைப் பிரதிபலிக்கும் ஒரு சுவாரஸ்யமான படைப்பு. சிறந்த ஐந்து எழுத்தாளர்கள் ஒரே கதையைத் தொடங்கி முடித்திருந்த போதிலும் அவரவர்களின் தனித்தன்மை இதுவள்ள ஐந்து வர்ணங்களில் முத்திரையிட்டிருப்பதையும் காண்கிறோம். உரையாடல்களில் மண்வளச் சொற்களையும் பாத்திரங்களுக்கேற்றபடி பெய்திருப்பது படிப்பதற்குச் சுவையாக இருக்கிறது.

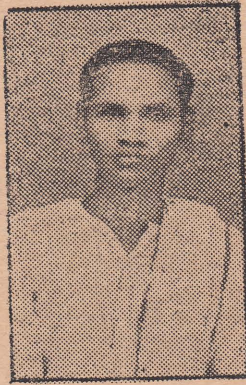
ஞாயிறு வீரகேசரியில் வெளிவந்தபோது பல்லாயிரக் கணக்கான வாசகர்களின் மனதை 'மத்தாப்பு' கவர்ந்த தென்பது குறிப்பிடத்தக்கது. கதை இலக்கியம் தமிழிலே மேலும் மேலும் வளர்ந்து வளம்பெற 'மத்தாப்பு' போன்ற புதுவழிக் கதைகள் மிகவும் அவசியம். இக் கதையை ஒத்துழைத்து எழுதிய எழுத்தாளர்க்கும் என் அன்புகனிந்த பாராட்டுதல்கள்.

வீரகேசரி
3-12-61.

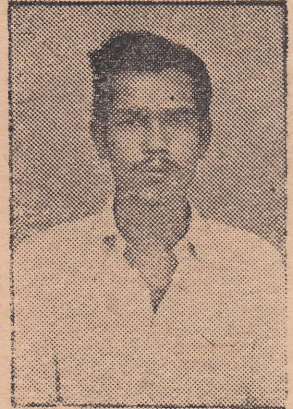
வீ. லோகநாதன்

இ. நாகராஜன்

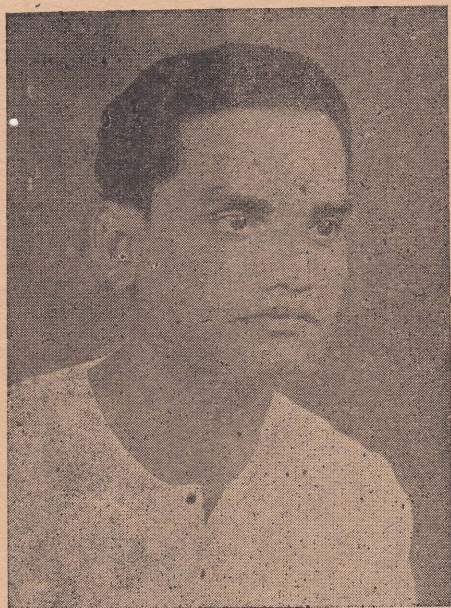

கனக. செந்திநாதன்

எஸ். டொன்னுத்துரை B. A.

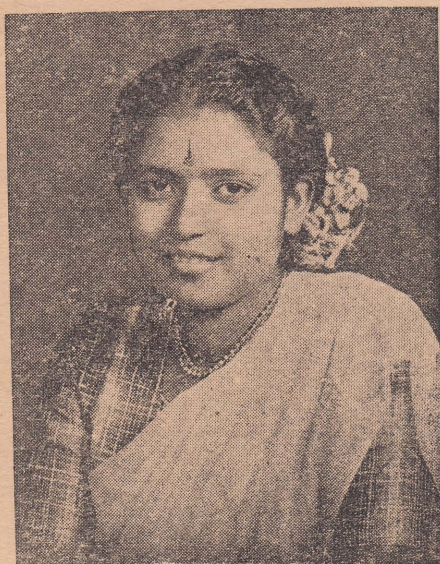

க.
வே
லு
ப்
பி
ள்
கை

இ.
வ
ள்
ளி
நா
ய
கி

(குறமகள்)

மத்தாப்பு

வர்ணம் (1)

(இ. நாகராஜன்)

நாள் முழுவதும் உழைத்துக் களைத்து நெஞ்சு நொந்த சூரியன் இரத்தம் கக்கிய வண்ணம் சரிந்தான். அவன் பிரிவைக்கண்டு பிலாக்கணம் வைப்பதுபோல் புள்ளினங்கள் கரைந்த வண்ணம்வீதியிலுள்ள மரங்களைநாடிப் பறந்து கொண்டிருந்தன.

ஒன்றின் அழிவிலே தான் இன்னொன்று உதயமாக வேண்டுமென்ற நியதிக்கு எடுத்துக்காட்டாக உலகைச் சுற்றி வளைந்த இருளெனும் அழுக்குத் துணியை நீக்கிக் கொண்டு எட்டிப்பார்த்தான் அர்த்த சந்திரன்.

உலகின் அரவம் சங்கமத்துக்குமுன் முழுமூச்சுடன் கலகலக்கும் சமயம். பட்டினத்து நாகரீகத்தைக் கொஞ்சமும் எட்டாமலிருக்கும் முல்லைப்பற்றுக் கிராமத்தை நோக்கி அந்த உருவம் நடந்து கொண்டிருந்தது.

பருவத்தின் வாளிப்பையும், அதனோடு இணைந்து நிற்கும் ஆசாபாச உணர்ச்சிகளையும் ஒன்றாகப் பலியிட்டுத் தளர்ந்த உடல்; சதா சோகமென்ற உளி கீறிய வடுத் தோய்ந்த முகம்; முக்கால்வாசி நரைத்தும், கால்பகுதி நரைக்கத் தயாராகிக்கொண்டிருக்கும் சிகையும், தாடியும் அந்த முகத்தை இன்னும் கோரப்படுத்தியிருந்தன. சதை மடிந்து எலும்பெடுத்த கங்காளத்தின் மொத்தமான வலையை நெருங்கிப்பார்த்தால்தான் புரிந்து கொள்ளலாம்.

அந்த உருவந்தான் மாரிமுத்து.

அவன் நடந்து செல்லும் எதிர் திசையிலே உலகத்தின் ஒவ்வோர் அணுவிலும் தனதுபால் ஒளியைப் படர விட்டுச் சூரியனை வென்றுவிடலாம் என்ற வேகத்தில் அடிவான விளிம்பை விட்டு மெதுமெதுவாகக் கிளம்பிக் கொண்டிருந்த நிலவுக்குச் சூரியனின் சேவையை ஈடுசெய்ய முடியாத பலவீனம். தொட்டந் தொட்டமாக ஒவ்வோர் மரவடிகளிலும் நிழல் இருளாக நின்று நிலவைப் பரிகசித்தது.

மாரிமுத்துவின் காலடியிலும் அந்தக் கருஞ்சாயல். அது அவனது நெஞ்சைப் பிரதிபலிக்கிறதோ என்னவோ!

இலட்சியமற்ற பைத்தியக்காரனுக்கும், அவனுக்கும் எந்தவிதமான வேற்றுமையும் இல்லை. நெஞ்சிலே நீக்கமற நிறைந்திருக்கும் வேதனையை ஆழ அழுக்கி-ஆன்றமைந்த ஞானியின் மனநிலையை வலிந்து பிடிக்கும் தீவிர முயற்சியில் ஈடுபட்டவன் போன்று பொறிகளின் செயலைக் கட்டுப்படுத்தி—இரவின் திரையிலே தன்னை மறைத்து நடந்து கொண்டிருந்தான்.

கொண்டல் சேர் கோபுரம் கொண்ட முல்லைப்பற்றுப் பிள்ளையார் கோவில் சமீபத்தில் வெண்சாந்து பூசப்பட்ட மையால் அந்த மங்கிய நிலவொளியிலும் சாடை காட்டியது. நீறென்ற வாதையில் மூடுண்ட நெஞ்சில் களிப்பென்றகடர். அது மினு மினுத்தது. அவனது இதழ்க்கடையிலே முறுவல்.

“பெற்றதாயும் பிறந்த பொன்னாடும்
நற்றவ வானிலும் நனி சிறந்தனவே.”

அந்த மாகவிஞனின் எண்ணத்தின் நிதர்சன உண்மையா இது! கடந்த இருபத்தைந்தாண்டுகளாகத் தலைகாட்ட முடியாத அந்த நகைப்பு எதனால் வந்தது! தூர்நகிணற்று நீர்போல் ஒட்டிக்கிடந்த கண்களில் இரண்டுளிமுத்துக்கள் பிறந்து இதழ்க்கடைவழியே உருள்

“ கணிக்! கணிக்! ”

மாட்டு வண்டியொன்று அமைதியைக் குலைத்துக் கொண்டு முன்னேறியது. வெருட்சி கொள்ளும் காட்டு மான்போல் சற்று ஒதுங்கிக் கொண்டான். யாராவது தன்னைப் பார்த்துவிடப் போகிறார்களோ என்ற படபடப்பு நெஞ்சில்.

நத்தையாக ஊர்ந்த போதிலும் அந்த இடம் நெடுவழி யாகவே இருக்கவேண்டுமென்ற அவன் எண்ணத்துக்கு இடக்குப் பண்ணுவதுபோல் கிராமத்தைக் கூறுபோடும் நாற்சந்தி குறுக்கிட்டது.

செழுங்கிளை தாங்கிய ஆலமரத்தில் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்த விழுதுகள் நிலத்திற்பட்டு வைரித்த மரங்களாக உருப் பெற்றிருந்தன. அவனது இளமைக் காலத்து விளையாட்டுச்சாதனங்களுள் அவைகளும் ஒன்று. காலமென்னும் வேகம் அவனைமட்டும் அலைக்கழித்து முதுமையைக் கொடுத்துவிட, அதனூடே நாளுக்கு நாள் சிறுகத்தேய்ந்து அஸ்தமனத்தை அடைய அவன் முற்பட்டிருக்கிறான். ஆனால் அவை காலத்தை எள்ளி நகைப்பது போல் வைரித்து விட்டன. என்ன செய்தாலும் மனிதன் பலவீனன்தானே !

மற்றவர்களின் கவனத்தை ஈர்க்காதிருக்கச் சந்தியை விட்டுச் சிறிது ஒதுங்கி ஆலமர நிழலில் குந்தினான். சோர்ந்த உடலில் ஒருவித குளிர்மை.

“ பிப்பீ, பிப்பீ ” .....

“ டும், டும் ”

தேர்ந்த விற்பன்னனின் நாதஸ்வரம். இன்னிசைக்கு ஏற்ப இழைந்து — லயந்தப்பாது முழங்கும் தவிலுடன் கூடி அவனது காதுகளிலும் விழுந்து கொண்டிருந்தது. அந்த இன்னிசை முல்லைப்பற்றுப் பிள்ளையார் கோவிலிருந்துதான் வருகிறதென்பதை அவனால் ஊகிக்க முடிந்தது.

ஊருக்குள் நுழைய வேண்டுமென்ற ஆவல் நெஞ்சைக் குடைந்து கொண்டிருந்தபோதிலும் அவனுடன் ஒன்றிப் பிணைந்த லஜை குறுக்கிட்டுத் தடை செய்தது. நாடிவந்த இடத்திற்குச் செல்ல வேண்டுமானால் ஆரவாரத்தில் அமிழ்ந்து கிடக்கும் அந்தக் கோவிலைக் கடந்துதான் செல்ல வேண்டும்.

நினைவை அடக்கி - ஒடுக்கி நாதஸ்வர இசைக்குத் முற்றுகத்தன்னை ஒப்புக் கொடுத்தான்.

இரண்டொரு மாட்டுவண்டிகள் லாந்தர் ஒளி பரப்பிய வண்ணம் அந்தச் சந்தியைக் கடந்து அப்பாற் சென்றன. அவனிருக்கும் இடத்துக்கு வடக்கே இரு ஒளிச் சன்னங்கள். அவை? யாரோ புகையிலைச் சுருட்டைப் பிடித்துக் கொண்டு வரும் அடையாளம்.

மரத்தோடு மரமாக அரவமின்றி ஒடுங்கிக்கொண்டான். காமாலைக் கண்ணனுக்குக் கண்டதெல்லாம் பேய் என்று சொல்லுவார்களே, அப்படித்தானிதுவும்.

“ஏன் அண்ணை, ஊர்வலமும் வாண வேடிக்கையும் எத்தனை மணிக்கு?”

“இன்னும் கொஞ்சத்தில் தொடங்கிவிடும். இது வரைக்கும் தாலிகட்டு முடிந்திருக்கும்.”

“நோட்டீசில் ஆறுமணிக்கெண்டுதானே போட்டிருக்கு.”

“ஓம்! தெரியாதே நம்மடை ஆக்களுடையநேரத்தை?”

“இப்படிச் சிலவழிக்கினமே; இது யார் பொறுப்பு. மாப்பிள்ளை பகுதியோ, பெம்பிளை பகுதியோ!”

“மாப்பிள்ளைக்கு யாரிருக்கினம் பெம்பிளைபகுதிதான்.”

“ஏன்?”

“மாப்பிள்ளைக்கு அப்புவுமில்லை, ஆச்சியுமில்லை. அந்தப் பொடியன் அனாதைப் பள்ளிக்கூடத்திலே படித்துவாத்தியானவன்.”

“என்ன, கொஞ்சம் விளக்கமாகத்தான் சொல்லன்”

“உந்த மாப்பிள்ளைப் பொடியன் குமாரசாமியிருக்கிறானே அவன்ரை தகப்பன் மறியலுக்குப் போனவன். ஆளே திரும்பிவரவில்லை. மாத்தனைப்பக்கத்தில் எவளோ சிங்களத்தியோடை இருக்கிறுனெண்டு கேள்வி.

ஓகோ! இருபத்தைந்து வருஷத்துக்குமுன்னால் விசுவலிங்கம் கொலைவழக்கலை மறியலுக்குப்போன மாரிமுத்து வின்ரை மகனே இவன். இவங்களுக்கு எப்பிடிப் பிடிச்சுது.”

“ஓய் தகப்பன் செய்ததுக்குப் பிள்ளைக்கு என்ன பொறுப்புக் காணும். பொடியன் வாட்டசாட்டமாக இருக்கிறுகின். ஆள் நல்ல குணசாலி”

அரையும் குறையுமாக விழுந்த சம்பாஷனை சிறிது சிறிதாக காதுகளிலிருந்து விடுபட்டுக்கொண்டது. அந்தக் குமாரசாமி?

“ஓம்! ஓம்!”

ஆகாச வெடியொன்று ஓலமிட்டது. அதைத் தொடர்ந்து அதிர்வெடி. வாணவேடிக்கை ஆரம்பித்து விட்டது. அப்புறம் ஊர்வலம்.

எலிவாணம்; பலநூறு எலிகள் அந்தர வெளியில். ஆகாச வெடி; ஒரே தீப்பிழப்பு. ஆகாயத்தில் பலநூறு நட்சத்திரங்கள், வானத்திலிருந்து அந்தரவெளிக்கு இறங்கி விட்டனவா?

அதோ ‘ஓமில்’ என்னும் ஓசை... மத்தாப்பு ஒன்று. ஆகா! பச்சை, சிவப்பு, மஞ்சள், கத்தரி, நீலம் இத்தியாதி... ஒன்று, இரண்டா? பல மத்தாப்புக்கள்.

மனிதனின் வாழ்க்கையும் இதுபோன்ற மத்தாப்புத்துணை? எத்தனை வர்ணங்கள். ஒவ்வொன்றும் ஒன்றாக குழலிலிருந்து பிரிந்து வான வெளியில் பகட்டுகின்

றதே. இப்படியான உணர்ச்சிச் சேர்க்கைகளைப் பல சுருதியில் இணைத்துவிடப்பட்ட மனிதனும் வாழ்க்கை வெளியில் பகட்டுகிறான்.

அந்த மனிதக்கூட்டத்துள் ஒருவனை மாரிமுத்துவின் இதயமும் ஒரு மத்தாப்பு. அதுவும் பலவர்ணங்களை உமிழ்ந்த மத்தாப்பு.

அதோ! பச்சை, சிவப்பு, நீலம், மஞ்சள், கத்தரி. வாழ்க்கையில் பச்சமைகாட்டி, கருத்துக்கும் கண்ணுக்கும் இதமளித்து கோபத்தியாகச் சிவந்து இன்பத்தின் நீல வொளியிலே குலவிய காலம் எங்கே?

அந்த ஆலம் விழுதை அணைத்து வீசும் தென்றலின் இதத்தில், நிலவின் தண்ணொளியில் எற்றுண்டு காலமென்ற காட்டாற்றைத் தாண்டிச் செல்கிறான் மாரிமுத்து.

எவருக்கும் இன்னல்கள் தொடர்ந்து வந்து விரக்தியாகக் கவித்து விடலாம். ஆனால் அந்த விரக்தியைத் தாண்டிச் சென்றகால இன்பத்தில் லயித்து ஒரு கணமாதல் தன்னை இளமையாக்கிவிடத் தக்க சக்தி பெற்ற நினைவு அவனை விட்டு அகலவில்லை.

ஆண்டுகள் முப்பது கழிவதற்கு முன்.....

வலிவும், வனப்பும் கொண்ட உடலைப் பாசுபடுத்தும் தசைநார்கள் திரண்டு அளவளவாக அமைந்த தோற்றம்; சுருண்ட சிகை; தலையிற் சுற்றிய சூலைப்பாகையின் கட்டைமீறி நெற்றியில் விளையாடும் எழில்மிகு வதனத்தில் ஒளி வீசும் கண்கள். பார்ப்பவர் உள்ளத்தை ஈர்க்கும் உடலமைப்புக் கொண்ட மாரிமுத்து, கடலும்-திரையும் என்று பேர்பெற்ற மாடுகள் பூட்டிய வண்டியில் குந்தியிருக்கிறான்.

“ எல்லோரையும் போலவே யென்னை
எண்ணலாகு மோடி போடி ”

அக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணப்பகுதியில் நாடகமேடைகளில் பிரபலம்பெற்ற அந்தப் பாட்டை, உதடுகள் உச்சரிக்க அந்த இசை இனிமையில் லயித்தவண்ணம் வண்டியை ஓட்டி வருகிறான் அவன்.

ஆதவன் வானவிட்டத்தின் அந்தத்துக்குச் செல்வதற்கு இன்னும் ஐந்து பாகைக்கு மேலிருக்கிறது. வானில் பொற்கொல்லன் அள்ளித் தெளித்த மஞ்சள் வர்ணப் பொடி உதிர்ந்து மண்ணில் ஒவ்வார் பிரகிருதியிலும் அழகுறப் பரவியிருக்கும் சூழ்நிலை. இதந்தரும் தென்றலின் குளிர்மையில் அக்காலத்து வீதிகளின் இரு மருங்கிலும் நடப்பட்டிருந்த மரங்கள் இழைந்துகொண்டிருந்தன. மோகனமான அமைதியைக் கலக்கிக்கொண்டு வருகிறது வண்டி.

முல்லைப்பற்றுக் கிராமத்துக்கு இன்னும் இரண்டுமைல் தூரமிருக்கின்றது. நேரத்துக்குப் போகவேண்டுமென்ற தேவையில்லை. இருந்தும் தனது மாடுகளை தூரிதமாக ஓடச் செய்வதில் ஒருதிருப்தி அவனுக்கு. அங்குள்ள இளமட்டங்களுக்குள் எல்லாம் எவ்வளவு தூரத்துக்கு அவன் சகலவற்றிலும் சிறந்திருந்தானே, அந்த அளவில் மாடுகளும் ஏனைய மாடுகளுக்கெல்லாம் உயர்ந்தன வாக இருக்க வேண்டுமென்பது அவன் இலட்சியம்.

கிளிக்கோடு மறிக்கையில் அவன் கிளியாக நின்று நடுக்கோட்டில் விரைவில் ஓடி, ஒரு மூலையிலிருந்து இன்னொரு மூலைக்குத் தாவி எதிர்ப்பக்கத்து ஆசாயியை அடித்து ஆட்டத்தில் வெற்றி கொள்வதில் மிகவும் சமர்த்தாக இருந்தான். அந்த ஆட்டமெல்லாம் மெல்ல அவனைவிட்டு நகர்ந்துவிட, இந்தக் காளைகளைப் பேணிக் கொடுத்துச் சவாரிப் போட்டியில் வெற்றிபல பெற்று உச்சநாதன்வாகவர அவன் அரும்பாடு பட்டான். அந்தப் பேணிக் கொடுத்துச் சவாரிப் போட்டியில் வெற்றிபல பெற்று உச்சநாதன்வாகவர அவன் அரும்பாடு பட்டான். அந்தப் பேணிக் கொடுத்துச் சவாரிப் போட்டியில் வெற்றிபல பெற்று உச்சநாதன்வாகவர அவன் அரும்பாடு பட்டான்.

இன்று பாழ்போய்விடவில்லை.

முல்லைப் பற்றிலிருந்து காலை பதினொருமணிக்குக் கிளம் பிராவன் பன்னிரண்டு மைல் தொலைவிலுள்ள மாங்குடி புகையிரத நிலையத்தில் புகையிலைச் சிப்பங்களைக் கொண்டு போய் ஒருமணி வண்டிக்குக் கொடுக்கமுடியாது, என்று சிலர் தெரிவித்துக்கொண்டார்கள். ஆனால் அவன் ஒரு மணிக்கு முன்னதாகவே கொடுத்துவிட்டு ஆர்ச்சோர மாடுகளைக் கட்டிவிட்டு, அங்கெல்லாம் அலைந்து திரிந்தான். பின்னேரம் நாலுமணிக்குத்தான் அவன் வண்டியில் மாடுகளைப் பூட்டினான். அவனது காளைகளை அவன் பேணிக் காப்பதினால் அவை எந்த இடத்திலும் அவனை இளப்பமாகப் போகவிட்டது கிடையாது. இன்றும் அப்படித்தான் ஏறக்குறைய ஒன்பது மைல்களை சாதாரணமாகக் கடந்து வந்த அவன் சற்றுமுந்தான் மாடுகளைத் தட்டிவிட்டான். ஆனால் அவைகள் தாவிச் செல்ல வகையற்ற முறையில் வழியில் இடையூறு?

அது என்ன! வண்டியைச் சற்று மெதுவாக விடத் தொடங்கினான்.

சொற்ப தொலைவில் கருமையான காட்சி... வீதியை அப்படியே கௌவிக் கொண்டிருந்தது. அது என்ன என்று அவன் எண்ணுவதற்கிடையில் வண்டி அந்த இடத்தை அடைந்துவிட்டது. அப்பாற்போக முடியவில்லை.

அங்கு ஐம்பது ஆடுகளுக்கு மேல்கூடிக் குமைந்து இடத்தை ஆக்கிரமித்துச் சர்வாதிகாரம் செய்துகொண்டிருந்தன; மாடுகள் வெருட்சிகொள்ளத்தொடங்கிவிட்டன.

“சூ! சூ!”

அவைகள் அசைவதாகக் காளேனாம்.

“ஏய்! ஆரது ஆட்டுக்காரர்; பாதையிலே இப்படி ஆடுகளை விட்டுக்கொண்டிருந்தால் வண்டியை அப்பால் விடுகிறதில்லையா?”

பதிலில்லை!

• “என்ன நான் சொல்கிறன் யாரையும் காணவில்லையே”

வீதியோரத்துக்குத் தூரத்தே நின்ற பூவரசமரத்தில் கொக்கைத் தடிக்கொண்டு குழைபறித்துக் கொண்டிருந்த உருவம் திரும்பியது. பச்சை வர்ணப்புடவை கெண்டைக் கால்வரை மறைக்க, பொன்நிறப் பாதத்தை வெள்ளிப்பாதசரம் அணிசெய்ய, திரும்பிய அந்த உருவத்தைக்கண்டு சொக்கிச் சமுன்று விட்டானா? என்ன? அத்தகைய அழகுள்ள பெண்களை அவன்முன் எப்போதாவது பார்த்தது கிடையாதா?...பின் ஏனிந்த லயிப்பு. கடுமையான தொனியில் எவரையும் வெருட்டும் அவனது குரல் அடைத்து விட்டதா? அந்த அழகு... அதில் ஒரு வகைப்பிடிப்பு ... பிடிப்பிலே குழைந்து செல்லும் மனம்.

சற்று நேர மௌனந்தான். ஆனால் அது ஏதோ நீண்ட நேரக்கனவுகளை அவள் உள்ளத்தில் உற்பத்தி செய்து கொண்டிருந்தது. அந்தப்பெண் என்ற தேனில் விழுந்த ஈயாகிவிட்டான் மாரிமுத்து அவள் அவனது நெஞ்சக் குளத்தில் நீச்சலடிக்கத் தொடங்கி விட்டாள். அந்த அலைகள் உருண்டு திரண்டு கரையில் தொட்டு மடிந்து அவனுள் எத்தனையோ வர்ணக்கனவுகளை எழுப்பி விட்டன.

அதே! இன்னொரு மத்தாப்பு. அந்த மத்தாப்பிலிருந்து வெளிவரும் ஒளிப்பந்துப் பூக்கள் வானிற்பரவி வெடித்துப் பலவகை வர்ணங்களை உயிர்த்துவிட்ட போதிலும் அந்தப் பச்சை வர்ணமே முழுவதையும் ஆக்கிரமித்ததுபோன்ற ஒரு உணர்ச்சி.

அந்தக் கல்யாண ஊர்வலத்தில் முக்கிய பங்கு கொள்ளும் மாப்பிள்ளைக்கு வாழ்க்கை பசிய நினைவுகளையும் உல்லாசத்தையும் உவந்தளிப்பதற்கு அது - அந்தப் பச்சை—
நக்சகமாக அமைந்ததா?

அன்றி இங்கே மரத்தடியில் குந்தியிருந்து கடந்த
சம் பவத் தீனியை இரையீட்கும் தனக்கு அந்தப்

பழைய இன்ப நினைவுகளை நினைவூட்டுவதற்காகத்தான் அப்படித் தோன்றுகிறதா?

இடுப்பில் கையை வைத்துப் புகையிலையை எடுத்து வாயில் போட்டுக்கொள்ள முனைந்த அவனது கரங்களில் தட்டுப்படுவது எது? தட தடத்துப்போன துன்ப வாழ்க்கைக்குப்பின் புனர் ஜென்மமும் இன்பமும் அளித்த இன்றொருத்தியின் ஞாபகசின்னமாக இருக்கும் சங்கிலி.

அந்தச் சங்கிலியை யாருக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் திரும்பவும் வந்தபோது மாரிமுத்துவுக்குப் பழைய ஞாபகம் வந்துவிட்டது. பசுமையான அந்த நினைவு.....

வைத்த கண் வாங்காமல் அவளைப் பார்த்தான். “எனக்கு ஏற்ற ஜோடி”. மாரிமுத்துவின் மனம் அப்படித்தான் சொன்னது.

“என்ன ஆளைப்பார்க்கிற பார்வை” என்ற வார்த்தைகள் அவனைக் கற்பனை உலகத்திலிருந்து பூலோகத்திற்கு இழுத்து வந்தது. அவன் ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தான். ஆனால் அவள் அடுத்துச் சொன்ன வார்த்தைகளும் சிரிப்பும் ...

“ஆடுகளை இப்படியே கண்டு மிரண்டு போச்சே உங்கடை மாடுகள்... உதுகளும் ஒரு மாடுகளா?... ஆருக்கேனும் கண்ட விலைக்குக் கொடுத்து விட்டு நடந்து போங்கோ” என்று சொல்லிச் சிரித்தாள்... கட கடவென்று சிரித்தாள். அந்தச் சிரிப்பு உப்பரிகையில் நின்று சிரித்த சீதையின் சிரிப்பா? அல்லது இராசசூய யாகத்தில் துரியோதனனின் தடுமாற்றத்தைக் கண்டு சிரித்த பாஞ்சாலியின் சிரிப்பா?... அவள் சிரிப்பு என்ன விளைவைக்கொண்டுவரப்போகிறதோ! யார் கண்டார்கள்?.....

வர்ணம் (2)

(கனக - சேந்திநாதன்)

ஊர்வலம் முன்னேறியது.....

அடுத்த மத்தாப்பு வெடித்தது. எல்லா நிறங்களும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் மேலெழுந்தன. முடிவில் சிவப்பு.

ஒருகணம். ஆலமரம், பூமி, ஆகாயமெல்லாம் இரத்த நிறச்சிவப்பாக மாறிவிட்டன. ஆலமுண்ட ஐயன் மன்ம தனை எரித்த நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்து விட்டானே என்னவோ? என்று கவிகள் வர்ணிக்கலாம். அல்லது பூரண சந்திரனாகிய குழந்தை மேகக் கல்லுடன் மோதி அதன் பெருவிரலில் இருந்து விழும் இரத்தத்துளி அது என்று கற்பனைப்புலவர்கள் கதை அளக்கலாம். ஆனால் மாரிமுத்துவுக்கு அந்தச் சிவப்பு மத்தாப்பு தன் கண்களின் கோபச் சிவப்பையே ரூபகப்படுத்தியது.

“ உதுகளும் ஒரு மாடுகளா ?!” என்று தன்னுடைய “கடலையும் — திரையையும்” பார்த்துக் கேட்டுச் சிரித்தாளே அந்தச் சிறுக்கி” என்பதை நினைக்க, வந்த கோபத்தில் தன் கண்கள் எப்படிச் சிவந்தன என்பதை இன்று அவன் நினைவுத்திரையில் கொண்டுவந்தான்.

பாஞ்சாலியின் சிரிப்பு பாரத யுத்தத்தையே ஆக்கி விட்டதை அவன் நாட்டுக் கூத்தில் கண்டிருக்கிறான். ஆனால் இந்த வள்ளியம்மையின் — ஆமாம் அதுதான் அவள் பெயர் - சிரிப்பு தன்னை எப்படி ஆக்கிவிட்டது என்பதை இன்று நினைக்கும்போது அவனால் சிரிக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. சிரித்தான்.

பல வருடங்களுக்குப் பிறகு சிரிக்கும் சுதந்தரமான சிரிப்பு அது. சிரித்தான்; பலங்கொண்ட மட்டும்

சிரிக்க ஆசைதான். ஆனால் தன்னை யாரும் பார்த்து விடப்போகிறார்களே என்ற பயத்தால் அடக்கமாகவே சிரித்தான்.

மனிதன் வாலிப உணர்ச்சிகளின் பேராய் ஆராயாது செய்யும் செயல்களைப் பின்னால் எண்ணிப் பார்க்கும்போது, “எப்படி முட்டாள் தன்மாக நடந்துகொண்டோம்” என்றெண்ணித் துக்கப்படுகிறான்; சிரிக்கிறான். மாரிமுத்துவும் மனிதன்தானே. அதிலும் அதிகப் படிப்பில்லாத - வெள்ளையுள்ளம் படைத்த - அசல் கிராமத்தான் அல்லவா?

அவள் சிரிப்பினால் ஏற்பட்ட கோபவெறியில் இரண்டு மாடுகளுக்கும் மாறிமாறித் துவாங் “கேட்டி”யினால் வெளுத்தான். ரோசங் கொண்ட மாடுகள் நாய்ப் பாய்ச்சலில் பாய்ந்தும் அவன் அடிப்பதை நிறுத்தவில்லை. அணிலின் முதுகிலுள்ள வரிகளைப்போலக் “கடலுக்கும்-திரைக்கும்” எத்தனையோ வரிகள் நீளமாகக் கன்றிச் சிவந்து போயிருந்தன.

“வாயில்லாச் சீவன்களைப் போட்டு என் தம்பி அடிக் கிறாய்?” என்ற ஒரு முதியவரின் கேள்விதான் அவளை இந்த உலகுக்குக் கொண்டு வந்தது. மாரிமுத்துவின் முன்கோபம் முல்லைப்பற்றுக் கிராமத்திலேயே பிரசித்தமானது. திடீரென்று பொங்கி எழும் புயல் வேகம், அடுத்த கணம் அடக்கிவிடக் கூடியதுதான். ஆனால் அந்த ஒருகணத்தில் .....

“அடியாமல் என்ன செய்கிறது” என்ற பதிலோடு நாணயக் கயிறுகளை அவன் சுண்டி இழுத்தான். மாடுகளுக்கெல்லாம் அவன் செயல் புரியவில்லை. அவைகள் நுகத்தடி மேலெழும்ப அந்தரத்தில் முன்னங்கால்களை உரத் தூக்கி உடனே நின்றன.

“நானும் அந்தச் சந்திவரைக்கும் வாறேன்” என்றார் பெரியவர். “சரி! ஏறுங்கோவேன்” என்றான் மாரிமுத்து. வண்டி புறப்பட்டது. மாடுகள் “அன்ன நடை” போட்டன.

“மாடுகளின்மேலை இவ்வளவு கோபமேன் தம்பி.”

“அதையேன் கேட்கிறியள். ரோட்டினை ஐம்பது ஆடுகள் கூட்டமாக நிக்க இந்த மாடுகள் வெருளுகுதே; நாளைக்கு இதுகள் என்னண்டு சவாரியோடப் போகுது. நூற்றி இருபத்தைஞ்சு பவுண் கொட்டி அளந்தேன். வெருண்டாலும் காரியமில்லை. பெரியவரே! ஒரு ‘பெட்டைச் சிறுக்கி’ உதுகளும் ஒரு மாடுகளா என்று சிரிச்சுப் போட்டாளே. அதை நினைக்க.....”

“அதுக்காக மாடுகளை அடிக்கலாமோ தம்பி. அதிலை ஆடுமேய்ச்ச பெட்டையா சிரிச்சது? அவள் இந்த மாஞ்சோலைக் கிராமத்தின் அல்லிராணியாச்சே. ஆரும் வாய் கொடுத்துத் தப்பமுடியாது தம்பி. உனக்குச் சவாரிச் சின்னத்தம்பியைத் தெரியுமே. அவன்ரை மகள் தம்பி இவள். அவளே சவாரிசவாரி என்று திரிந்ததாலை குடும்பமே நாசமாய்ப் போச்சு. காணி பூமியெல்லாம் வித்து மாடுகள் வாங்கினதுதான் மிச்சம். அந்த வள்ளிப் பெட்டைக்கும் வயசாப்போச்சு. கலியாணந்தான் பொருந்து தில்லை. சீதனமும் இல்லை. எல்லாத் தையுந்தான் அவன் அழிச்சுப்போட்டானே. பரம்பரையாய் வந்த ஆடுகள் தான் மிச்சம். கொஞ்சம் வாய்தான் என்றாலும் வெள்ளை உள்ளம் தம்பி அந்தப் பெண்ணுக்கு. ஆடுகள் என்றால் உயிர் அதுக்கு. அல்லது வீட்டைவிட்டு வெளிக்கிடுமோ உதுகளை மேய்க்க”? என்று கிழவரை சொல்லிவிட்டு, “ஒரு கிள்ளுப் பொயிலை தா தம்பி” என்றார்.

மாரிமுத்துவின் உள்ளம் நிம்மதி அடைந்துவிட்டது. வண்டிய தகவலைச் சேர்த்துவிட்டானே. ஒரு கிள்ளுப்

போயிலைகேட்ட பெரியவருக்குப் பாதிப் புகையிலையையே கிழித்துக் கொடுத்துவிட்டான்.

முச்சந்தி வந்துவிட்டது. கிழவனர் விடைபெற்றுக் கொண்டார். வண்டி மூலையில் திரும்பி மூல்லைப் பற்றுக் கிராமத்தை நோக்கியது.

அவன் மனதிலும் ஒரு திருப்பம் ஏற்பட்டுவிட்டது. ஒரு சிறிய விஷயத்திற்கு இப்படிக் கோபம் வந்துவிட்டதே என்பதை நினைத்து அவன் சிரித்தும்விட்டான். மாடு, வண்டி, சலங்கைஓலி, கடபுடாச் சத்தம் ஒன்றும் அவனுக்கு இப்போது கேட்கவில்லை. கேட்பது ஒன்றே ஒன்றுதான் “உதுகளும் ஒரு மாடுகளோ” என்பதுதான் அது. நினைவில் மிதப்பதும் அவனின் சிரிப்பொலிதான்.

நாட்டுக் கூத்தில் வரும் “திரிலோகமும் புகழும்” இராசா, பூஞ்சோலையில் உலாவும் அடுத்த நாட்டு இராசகுமாரியைப் பார்த்து “காதலாகினேன் நானே, செந்தேனே என் மானே” என்று பாடும்போதெல்லாம் அது என்ன பண்டம் என்று அவனுக்கு விளங்குவதில்லை. ஒருவேளை இதுதான் அந்தக் காதலோ?.....

மனநினைவு பின்னே தங்கிவிட வண்டி முன்னேறியது.

மூல்லைப்பற்றுக் கிராமத்தின் பிள்ளையார் கோவிலின் “காண்டாமணி” “டாண் டாண்” என அடித்தது. “அப்பனே! பிள்ளையாரே” என்று தலையில் மூன்று முறை குட்டிக் கொண்டான் மாரிமுத்து. வயல் வெளியை அடுத்த மாந்தோப்பு வளவின்முன் வண்டி நின்றது.

முற்றத்துச் சாக்குக்கட்டிலில் காலைத்தொங்க விட்ட படி புகையிலையைச் சுருட்டிக் கொண்டு ஒரு முதியவர் இருந்தார்.

சலங்கைச் சத்தங்கேட்டதும் அவர் பார்வை வெளிக் கடவையை நோக்கியது. அங்கே மாரிமுத்து மாடுகளுட வந்துகொண்டிருந்தான்.

“ என்னடா மாரி, மாடுகள் நல்லாய்க் களைச்சிருக்கு. யாரோடையும் சவாரி விட்டியா? ” கிழவனின் பொக்கு வாயில் புன்னகை. மகனுடைய சவாரிப் பைத்தியத்தை அவர் நன்றாக அறிந்திருந்தவர்தானே.

“ இல்லை அப்பு; கொஞ்சம் பெலமாய் விட்டுக்கொண்டு வந்தான்; அதுதான் களைத்திருக்கு ” என்று சொல்லிக் கொண்டே மாடுகளைத் தொட்டிலிற் கட்டி விட்டு நாக்கு நுரையை வழித்தெடுத்து ஏரியிற்பூசி “ நாலு தட்டு ” தட்டினான். வைக்கோலை மடித்து முறுக்கி கழுத்தையும் உடம்பையும், கால்களையும் உரோஞ்சினான். அப்போது தான், தான் வைத்திருந்த துவரங் “கேட்டி” மாடுகளின் முதுகில் விளையாடியிருக்கும் விளையாட்டை அவன் நிதர்சனமாகக் கண்டான். “ இரண்டு சொட்டுக் கண்ணீர் ” அவன் கண்வழியே உருண்டோடியது.

வைக்கோலை உதறித் தொட்டிலுக்குள் போட்டு அவை அசைபோட ஆரம்பித்தபோதுதான் அவன் மனம்குளிர்ந்தது. அந்த நேரத்தில்தான் “ மாரி ” வாவேன் சாப்பிட! என்ற தாயின் குரல் கேட்டது.

எப்போது சாப்பிட்டாலும், “ நீ சாப்பிட்டாயா? அப்புவுக்கு மருந்து கொடுத்தியா? பசுமாட்டுக்குத் தவிடுவைத்தியா? ” என்றெல்லாம் கேட்கும் மகன் இன்று ஒன்றும் பேசாமல் பாதி சாப்பிட்டு முடிந்ததும் ‘ போதும் ’ என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்ததைக் கண்டதும் கிழவிக்கு ஏதோ போல இருந்தது. ‘ என்னடா மாரி வழியிலே ஆரோடையும் சண்டையா? ’ என்று அவன் கேட்டு விட்டான். “ இல்லை ” எனக்குப் பசிக்கயில்லை ’ என்று முணுமுணுத்த படி முற்றத்துக் கயிற்றுக் கட்டிலின் மேல் போய் சரிந்தான்.

மாடு, கன்று தோட்டம் வீடு ஆகியவற்றைப் பற்றி இதுவரை யோசித்த அவன் மனத்திரையில் இன்று

‘அவள்’ அடிக்கடி வந்து சிரிப்புக் காட்டினாள். மேலே அண்ணாந்து ஆகாயத்தைப் பார்த்தபடி அவன் படுத்திருந்தான். சந்திரன் ரோகிணித் தையலுடன் கூடிச் சரசு மாடுவதுபோல அவனுக்குப் பட்டது. ஒருசோடி ‘மாம்பழ’ வெளவால்கள் ஆகாயத்தில் இணைபிரியாது நீந்திச் செல்வது அவன் கண்ணுக்குத் தெரிந்தது. பக்கத்து முருங்கையில் சேவலும் பேடும் அருகருகாக உறங்குவதைக் கண்டு அவன் மனம் மகிழ்ந்தது.

எப்படிச் கண்களைமூடி அப்படி இப்படிப் புரண்டு படுத்துப் பார்த்தாலும் நித்திரை வருவதாயில்லை. வள்ளியம்மையின் சிரிப்பு அவனை வதைத்தது.

சாமக்கோழி கூவிச் சற்று நேரஞ்சென்ற பின்தான் அவன் கண்ணயர்ந்தான். அந்த நித்திரையிலும் அவன் கண்ட கனக்கள்.....

விடிந்தது. அவசரம் அவசரமாகத் தோட்டவேலைகளை முடித்துக்கொண்டு அவன் புறப்படத் தயாரானான். வண்டியைப் பூட்டி ஆசனத் தட்டில் அமர்ந்து அவன் புறப்பட ஆயத்தமாகும்போது யாரோ கைதட்டி, ‘மாரி முத்து’ என்று கூப்பிடும் சத்தம் கேட்டது. ‘இதேதடா சனியன்’ என்று அவன் வாய் அவனை அறியாமலே சொல்லியது. திரும்பிப் பார்த்தான்.

அவனுடைய அருமை நண்பன் சிவகுரு ஓடிவந்து கொண்டிருந்தான்.

அவன் ஏதோ சொல்ல வாயெடுக்கமுன் ‘ஏறு வண்டியில்..... ஒரு அவசர காரியம்..... மாஞ்சோலை வரைக்கும் போயிட்டு வருவம்’ என்றான் மாரிமுத்து. ‘அடிசக்கை! நானும் அங்கைதான் போகவந்தேன்’ என்று துள்ளி ஏறிக்கொண்டான் சிவகுரு.

தனக்கு நேற்று நேர்ந்த அவமானத்தை - அவள் சிரிப்பை - பெரியவர் அவனைப் பற்றிச் சொல்லியதை

முத்து சொல்லச் சொல்ல சிவகுரு 'அடிசக்கை, அடிசக்கை' போட்டுக்கொண்டு இருந்தான். இந்த 'அடிசக்கை சிவகுருவின் நாவோடு உடன் பிறந்த 'வாய்வாதம்'.

எல்லாவற்றையுங் கேட்டு முடிந்ததும் இந்த 'அடிசக்கை' சிவகுரு அருமையான யோசனையொன்றை வெளியிட்டான். சவசரிமாடு பார்க்கப்போகிற சாட்டிலே சின்னத்தம்பி வீட்டுக்குப் போய், முடியுமானால் வள்ளியம்மையை யும் பார்த்துச் சோடி சரிவருமானால் பெரியவர்களைக் கொண்டு தானே இந்தக் காரியத்தை முடித்துவைக்கிறேன் என்பதுதான் அது.

அவன் யோசனையின்படியே சின்னத்தம்பியின் வீட்டுப் படலையில் வண்டியை நிறுத்திவிட்டு இருவரும் உள் நுழைந்தார்கள்.

"சின்னத்தம்பி அம்மான் நிற்கிறாரோ?" என்ற சிவகுருவின் கேள்விக்கு "ஓம் நிற்கிறார்; ஆரது தேடுகிறது அப்பு உன்னை இங்கை யாரோ தேடுகினம்" என்று சொல்லிக்கொண்டே வள்ளியம்மை எட்டிப்பார்த்தாள்.

ஒரு கணம் அவள் மனது 'திக' என்றது. 'இந்த ஆள் ஏன் இங்கை வந்தார்; நேற்று நான்..... என்ன செய்து விட்டேன்...? சரி, பார்ப்போமே, என்று அவள் மனம் வினாவும் விடையுமாக அங்கலாய்த்தது.

"யார் பிள்ளை வந்து நிற்கிறது" என்ற கேள்வியோடு வந்த சின்னத்தம்பி மாரிமுத்துவைக் கண்டதும், "ஓ! நீயே என்ன சங்கதி, மாடு கீடு பார்க்க வந்தியளோ? பிள்ளை அந்தப் பலகைத்தடிகளை எடுத்து வந்து போடு. தம்பியள் இருக்க" என்று உபசரித்தார். பலகைத் தடிகளோடு அவள் வந்தாள். மாரிமுத்து நிமிர்ந்தே பார்க்கவில்லை. அவளும் பார்க்கவில்லை. எங்கேயோ இருந்த வெட்கம் அந்தநேரம் அந்த முத்துஓடிவந்து ஒட்டிக்கொண்டது. சிவகுருவின் கண்கள்

இருவரையும் மாறி மாறிப் பார்த்தன. 'அடிசக்கை! ஜோடி! பிழையில்லை' என்று அவன் மாரியின் காதில் 'குசு குசு'த்தான்.

சின்னத்தம்பியே சம்பாஷணையைத் தொடங்கினார். அந்த ஊரில் நிற்கிற சவாரி மாடுகளின் நிறம், குணம், குறி எல்லாவற்றையும் பற்றி 'ஒரு பாட்டம்' பேசி முடித்தார். தன்னிடம் இருக்கிற 'களுகன் சோடி'யின் வீரப் பிரதாபங்களைப்பற்றி ஒரு 'பாரதம்' அளந்து கொட்டினார். மாடுகளின் கதை எங்கெல்லாமோ போய் சென்ற கிழமை நடந்த 'திட்டிப்புலச்' சவாரியில் வந்து நின்றது.

சின்னத்தம்பி அம்மான் சொன்ன ஒரு விஷயத்தை மாத்திரம் சிவகுரு 'அடிசக்கை' போட்டு வரவேற்றான். மாஞ்சோலைக் கிராமத்தின் முடிசூடா மன்னனான இரு மரபுந்துய்யவந்த விசுவலிங்கத்தின் 'பூச்சியன் சோடியை' எப்படியென்றாலும் நாளைக்கு நடக்கப்போகும் சவாரியில் சின்னத்தம்பி அம்மானின் 'களுகன் சோடி' வென்று விசுவலிங்கத்தை 'தலை இறங்கப்' பண்ணவேண்டும் என்பதுதான் அது.

சிவகுரு இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை நன்றாக உபயோகித்து மாரிமுத்துவின் சோடியில் 'கடலை'யும், சின்னத்தம்பி அம்மானின் 'களுகன்', சோடியில் 'மயிலையை' யும் நாளைக்குப் பூட்டுவதென்றும் சவாரியில் மாடுவிடுவது மாரிமுத்து வென்றும் இந்தச் 'சோடி'க்கு முன்னால் விசுவலிங்கத்தின் 'பூச்சியன் சோடி' பட்டுது என்றும் உற்சாகமாகப் பேசிமுடித்தான்.

சின்னத்தம்பி அம்மானும் சிவகுருவின் இந்த யோசனை சரிதான் என்று வரவேற்றார். "பிள்ளை! இரண்டு இளநீர் எடுத்துவா; தம்பிமாருக்கு வெட்டிக்கொடுப்பம்." என்

இதமான வார்த்தையைக் கேட்டதே ஒட்டியிருந்து கதை கேட்ட வள்ளியம்மைக்கும் உச்சி குளிர்ந்தது.

அவள் இரண்டு இளநீரும் கத்தியும் கொண்டு வந்தாள். அதோடு ஒரு 'வெடி குண்டையும், தூக்கிப் போட்டாள்.

“உவையின்ரை மாட்டை நம்பிச் சவாரி விடாதை அப்பு. நேற்று எங்கடை தெருவிலை ஆடுகளைக் கண்டே வெருண்டது அந்த மாடுகள். குறுக்கை இழுத்துக்கொண்டு ஓடினாலும் ஓடும்.” மாரிமுத்துவுக்கு ரோசம் பிறந்து விட்டது. “நானைக்கு விசுவலிங்கத்தின்ரை மாடுகளுக்கு இறக்காது விட்டால் இந்த மீசையை எடுத்துவிடுகிறேன்” என்றது அவன் வாய், அவனை அறியாமலே.

அவள் மறுபடியும் சிரித்தாள். நேற்றைய சிரிப்பல்ல.; இதமான சிரிப்பு.....கடைக்கண் பார்வை. சின்னத்தம்பியும் எதையோ நினைத்தவராய் “சரி பார்ப்போம்” என்று சொல்லிவைத்தார். ‘சரி பார்ப்போம்’ என்ற இந்த வார்த்தை வெளிப்படையாக ஒரு பொருளுமற்ற சொற்கூட்டந்தான். ஆனால் ‘உள்ளார்த்தம்’ எவ்வளவோ நிறைந்தது.

✧

✧

✧

வண்டியில் மாடுகள் பூட்டப்பட்டன. வள்ளியம்மை தான் தங்களது களுகன் சோடியில் ‘மயிலை’யைத் தொட்டிலில் இருந்து அவிழ்த்துவந்து தகப்பனரிடங் கொடுத்தாள். தனது மகளின் கைராசியில் சின்னத்தம்பிக்கு ஒரு நம்பிக்கை.

மாரிமுத்து தனது ‘கடல்’ என்ற பேர்பெற்ற மாட்டை ‘வெளிக்கை’க்கும சின்னத்தம்பியின் ‘மயிலை’யை ‘உள்கை’க்கும பூட்டி விட்டு ஆசனத்தட்டில் அமர்ந்தான். சின்னத்தம்பியும் சிவகுருவும் ‘கடைக்கட்டி’யில் பிடித்

துக்கொண்டு நின்றார்கள். மாடுகள் அந்தரத்திற் கிளம்பி எகிறிக்குதித்தன. 'அப்பனே! பிள்ளையாரே! என் மானத்தைக் காப்பாற்று' என்று மனதில் நினைத்துக்கொண்டான் மாரிமுத்து.

வள்ளியம்மையும் வேண்டாத தெய்வமெல்லாவற்றையும் வேண்டினான். கடைக்கிட்டியில் பிடித்தவர்கள் கையை விட்டார்கள். புழுதிப்படலம் கிளம்பியது..... திட்டிப்புலப் பெருவெளியில் உள்ள அரச மரத்தடியில் சின்னத்தம்பியின் மயிலைக்குச் சோடியாக மாரிமுத்துவின் கடல் பூட்டப்பட்ட வண்டி வந்து நிமிர்ந்ததும் சவாரி பார்க்க வந்து நின்றரசிகர்கூட்டம் மொய்த்துக்கொண்டது.

பன்னிரண்டு சோடி மாடுகள் ஏற்கனவே வந்து சேர்ந்துவிட்டன. சவாரி பொருத்துகிறவர்கள் அங்கங்கே நின்று 'குச குச'த்தார்கள்.

முதலாவது சோடி புறப்பட்டுவிட்டது. சனங்கள் தெருவின் இருமருங்கும் துவரங்கம்புங் கையுமாக ஓடி நின்று உற்சாக மூட்டினார்கள். சீழ்க்கை வலித்து ஆரவாரித்தார்கள். இதோ இரண்டாவது சோடி, வாய்க்கவில்லை. 'மெத்தப் படான்'. சனங்களின் உற்சாகம் குறைந்து விட்டது. மூன்றாவது சோடியில் பின் வண்டி மாடுகள் குறுக்கை இழுத்துக் கல்லிலே ஏறி விழுந்து புரண்டு விட்டன. சனங்களின் கூட்டம் அங்கே. சின்னத்தம்பியின் மாடுகள் ஓடப்போகுது என்று யாரோ குரல்கொடுத்தார்கள். எல்லோரும் தெருவோரம் மறுபடியும் கூடிவிட்டார்கள்.

புழுதிப்படலம் வானமண்டலத்துச் சூரியனை மறைத்தது. வண்டிகள் புறப்பட்டுவிட்டன. முன்வண்டியாக விசுவலிங்கத்தின் 'பூச்சியன் சோடி' அந்தர பவனத்தில் வருகின்றது. மாரிமுத்து நுகத்தோடு நுகம் அணைந்

வுடன் தன்னுடைய 'கடலு'க்கு இரண்டு 'இழவை' இழுத்து விட்டு வாலைப்பிடித்துக் கிளப்பி 'குங்காரம்' இட்டான். அன்றுதான் அவன் வீரத்தின் கொடியேற்றநாள். அந்தப் பரீகையில் அவன் வெற்றி பெற்றேயாகவேண்டும். அல்லாது போனால்.....வள்ளியம்மை வண்டிக்குப் பக்கத்தே நின்று 'உதுகளும் ஒரு மாடுகளோ?' என்று சிரிப்பதுபோல அவனுக்குப்பட்டது.

சிவகுரு, "சின்னத்தம்பி அம்மான்!" என்று குரல் கொடுத்தான். சடார்! சடார்! துவரங்கம்புகள் பறந்தன. சீழ்க்கை ஒலி மிகுந்தது. சனக் கூட்டத்தின் 'ஏய்! கை! கு!' என்ற கூச்சல் கடலொலியை மிஞ்சியது.

மாரிமுத்துவின் 'கடல்' சரியான இடம்பார்த்து இறங்கியது. சின்னத்தம்பியின் மயிலையும் அதற்குச் சளைக்கவில்லை. பசாசு வேகம்; கால் மைலுக்கு இரண்டு வண்டிகளும் சரிசமமாக ஓடி வருகின்றன.

இதோ! அதோ! முன் வண்டியாக வந்த விசவலிங்கத்தின் மாடுகள் மாரிமுத்துவின் மாடுகளை விலத்த விடுமா? விடாதா? ..... ஒருவருக்குந் தெரியவில்லை. மாரிமுத்து ஆசனத்தில் இருக்கவே இல்லை. ஏர்க்காலோடு படுத்து மாடுகளின் அடி வயிற்றைத் தடவி 'கூச்சம்' எழுப்பினான். ஓடும் வண்டியில் இப்படியான சாகசவேலை மெத்த அபாயமானது. ஆனால் அன்று கூட அப்படிச் செய்து வெற்றி பெறாது விட்டால்.....அவன் வாழ்க்கையே இருண்டுபோய்விடுமே.

விசவலிங்கத்தின் பூச்சியன்களை நெருக்கி அடித்து தெருவில் முன்னேறிவிட்டான் மாரிமுத்து. அப்பாடா! ஒரே ஆரவாரம். சீழ்க்கை ஒலி.

பாடாத பாடுபட்டுப் படிப்பித்த தன்மகன் பரீகையில் அடையெய்தி உத்தியோகத்திற்கு வெளிக்கிளம்பும் முதல்

நாளன்று தாய் அவனைப் புதுவகைப்பார்வை யொன்று பார்ப்பாளே அதைப்போலத் தன் மாட்டை - கடலை - அவன் புதுவகையாகப் பார்த்துப் பூரித்தான் 'நீ! ராசாதான்ரா என்று சொல்லி முதுகில் ஒரு தட்டுத்தட்டினான்.

தெருவோரங்களிலும் பற்றைகளுக்குள்ளும் நின்று வேடிக்கைபார்த்த சனங்கள் அரசமரத்தடியில் வந்துகூடி விட்டார்கள். பலர் மாரிமுத்துவையும் மாடுகளையும் மாறி மாறிப் பார்த்துப் புகழ்மாலை சூட்டினார்கள். ஆனால் சின்னத்தம்பி அம்மான் சொன்னவார்த்தைகள் தான் அவன் இதயத்தை அப்படியே குளிர்வித்தன. "மாரிமுத்து! என்ன செய்தாலும் உன்ரைகடல் கடல்தான். சரியான தருணம் பார்த்து இறங்கிச் சுகேதே. என்ரை மாடும் அவ்வளவு தோல்வி போய்விடவில்லைப்பார். எப்பிடிமாடுகளெண்டாலும் மாடுவிடுகிறதும் ஒருபழக்கம்தான். நீ ஆசனத்தட்டில் இருந்து இண்டைக்கு விட்டிராவிட்டால் ஒருக்காலும் விலத்தியிருக்கமுடியாது. சுமமாபுளுகுக்குச் சொல்லயில்லை. உண்மை" என்று வர்ணித்தார். உதுகளும் ஒரு மாடுகளோ?' என்றுகேட்ட வள்ளியம்மை தன்தகப்பனரின் வார்த்தைகளை இப்படியே ஒருமுறை கேட்டால் என்று அவன் சிந்தனை ஓடியது.

சின்னத்தம்பியின் சொற்களும் மாரிமுத்துவின் சிந்தனை ஓட்டமும் ஒருபுறம் இருக்கட்டும் மறுபுறம் பாருங்கள்! கண்கள் கொவ்வம்பழம் போற்சிவக்க இவர்களைக்கருவிப் பார்க்கிறாரே. அவர்யார்? தெரியவில்லையா? மாஞ்சோலைக்கிராமத்து முடிசூடாமன்னன் விசுவலிங்கம் அவர்தான். அவர்பார்வை! அந்தப்பார்வை என்ன செய்யும் என்று அவரை அறிந்தவர்களுக்குத்தான் தெரியும்.

வர்ணம் (3)

சு. வே.

ஊர்வலம் மூலை திரும்பி நின்றது. திரும்பியவேகத்தில் 'பெற்றோல் மாக்லி'ன் ஒளிவெள்ளம் வேலிப் பூவரசுகளி டையே சிக்கிச் சிதறுண்டு சுழன்றது அந்த ஒளித்துளி களில் இரண்டொன்று மாரிமுத்துவின் கண்களிலும் பட்டுக் கணத்தில் மறைந்தன.

நாதஸ்வர வித்துவான் 'செஞ்சுருட்டி' இராகத்தைத் தொட்டுச் சுவைக்கத்தொடங்கிய விதத்திலிருந்து எப்படியும் அந்த ஊர்வலம் நகர்வதற்கு அரைமணி நேரமோ முக்கால் மணி நேரமோ செல்லுமென மாரிமுத்துவுக்குத் தோன்றியது. 'செஞ்சுருட்டி' கணத்துக்குக் கணம் உயிர்த்துடிப்புடன் மெருகேறி, இழைந்தும் சுருண்டும, ஊர்ந்தும் ஓடியும் அந்தர வெளியெங்கும் மனமோகன மயக்கத்தை அள்ளித்தெளித்துக்கொண்டு உயர்ந்துயர்ந்து சென்றது. அந்தக் கானமழையில் நனைந்து தன்னிலை மறந்த ஒரு நிலை, ஒரு கணப்போது அவனுக்குச் சித்தித்தது.

'டுமீல்' — மாரிமுத்து சிந்தனை கலைந்து வானவெளியைப்பார்த்தான். மருந்தோடு தீ கலந்த வேகத்தில், மாற்றத்தில் மத்தாப்பிலிருந்து நீலப் பூக்களும் இரண்டொரு சிவப்புப் பூக்களும் ஆகாயத்தில் மலர்ந்து மறைந்தன.

மாரிமுத்துவின் மனமத்தாப்புக்கு நினைவு தீவைத்து விட்டது.

சவாரிப் போட்டியில் முடிசூடா மன்னனாக விளங்கிய ஸ்வலிங்கம் மண்கவ்விய செய்தி சனக்கூட்டத்திற் பெரிய ரப்பை உண்டாக்கியது. இவ்வளவு நாளும் சாதாரண

மனிதகை விளங்கிய மாரிமுத்து, அப்பொழுது வெற்றி வீரகை நிமிர்ந்துநின்றான். உலகையே அலட்சியஞ் செய்யும் ஒரு புன்முறுவல் அவன் இதழ்க்கடையில் மலர்ந்திருந்தது. அவனைக் கண்ணூரக்காண ஆவல் கொண்ட சனக்கூட்டம் நெரிந்து திணறியது.

ஒருவாறு கூட்டம் கலைந்தபோது, ஆலமரத்தின் கீழே, வண்டிக் கிராதியைப் பிடித்துக்கொண்டுநின்ற விசுவலிங்கத்தின் கண்களை மாரிமுத்துவின் கண்கள் சந்தித்தன. அந்தக் கண்கள் கோபத்திலும் குரூரத்திலும் தோய்ந்து இரு அக்கினித் துண்டங்கள்போன்று காட்சியளித்தன. ஒரு கணநேரம் மாரிமுத்து திடுக்கிட்டான். அடுத்தகணம் தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டு, வண்டியில் மாடுகளைப் பூட்டி ஆசனத்தட்டில் ஏறி அமர்ந்தான். சின்னத்தம்பியும் 'அடிசக்கை' சிவகுருவும் ஏறி இருக்க, வண்டி "ஐல் ஐல்" என்ற சத்தத்துடன் புறப்பட்டது.

அலட்சியபாவத்துடன் அள்ளிச் சொருகப்பட்ட தலைப் பாகை; இரத்தச் செம்மைபடர்ந்த முகத்தில் துளிர்ந்து நின்ற வியர்வைமுத்துக்கள்; முறுக்கேறிய தோள்களிலும் மார்பிலும் எண்ணெய்க் கசிவுடன் கூடிய ஒரு பள பளப்பு; இவையெல்லாம் அந்திவானின் செவ்வண்ணத்துடன் கூடி அவனில் விளையாடியபோது, அந்தத் தோற்றம் சின்னத்தம்பியின் மனதில் ஒரு வகை அங்கலாய்ப்பை உண்டாக்கியது. அதனால்தானே அவர், "தம்பி சால்வைத் துண்டை எடுத்து உடம்பைப் போர்த்திக்கொள்" என்றார். மாரிமுத்து சால்வையால் தன்னைப் போர்த்திக்கொண்டே, "விசுவலிங்க அண்ணரின் கண்களைப் பார்த்தியளோ" என்றான்.

"ஓம், ஓம்; பார்த்தேன். பயங்கரமாயிருக்கு; அது தான் யோசிக்கிறேன்."

“அதற்கென்ன யோசனை. அவர் என்ன பெரிய கொம்போ?”

“சீச்சி! அப்படிச் சொல்லாதை தம்பி. அவரைப்பற்றி நீ கேள்விப்படவில்லையோ?”

“ஓ, நல்லாய்க் கேள்விப்பட்டேனே. பெரிய சாதிமான்; நடப்புக்காரன்; சண்டியனும் கூட.”

“நீ முல்லைப்பற்றில் இருக்கிறதாலை அவரைப்பற்றி உனக்குத் தெரியாது. இந்த மாஞ்சோலைக் கிராமத்திலே பெரிய காணிபூமிக்காரன் அவர்தான். அவர் சுண்டுவிரலை அசைத்தால் இந்த ஊர் ஆடும். முந்தி பாட்டன்காரன் ஒருத்தர் உடையாராய் இருந்து ஐந்து ரூபாய்க்கும் பத்து ரூபாய்க்குமாய் காணியும் வயலுமாக வாங்கிச் சேர்த்து வைத்துவிட்டுக் கண்களைமூடினார். இந்த மனிசன் அதை வைத்துக்கொண்டு ஊரைக்கசக்கி மணக்கிறான். இப்ப நான் செய்யிறவயலும் அவரிட்டை குத்தகைக்கு எடுத்தது தான்”

“அடிசக்கை, அதுதான் அம்மான் பயப்படுகிறார். வயலை மறிச்சுப்போடுவாரோ, இல்லையோ?” — சிவகுரு நனிமை பண்ணினான்.

“மறிச்சால்மறிக்கட்டுமே. விசுவலிங்கத்தின் வயல் இல்லாமலே உலகத்திலே எத்தலையோடேர் சிவிக்கிறார்கள்” மாரிமுத்துவின் குரல் கணீரென ஒலித்தது.

“இந்த வயலுக்காக நான் பயப்படவில்லைத்தம்பி. மானத்துக்குத்தான் பயப்படுகிறேன். அந்த மனிசன் ஒரு முரடன். எந்தப் பழிபாவத்துக்கும் அஞ்சமாட்டான். இந்த ஊரிலே கோயிலுக்கும் அவன் தான் மனேச்சர்; பள்ளிக்கூடத்துக்கும் அவன் தான். எல்லாத்துக்கும் அவனே தான். இதெல்லாத்தையும் விட அவன்ரை மைனர் விளையாட்டுக்கள் தான்

படு மோசம்.....பார் தம்பி, போன தை மாதம் அவன் ஒரு வேலைக்காரப் பொடிச்சியைப் புதிதாய்க் கொண்டு வந்தான். தகப்பன் தாய் இல்லைப்போலிருக்கு; பஞ்சப்பாட்டால் வீட்டு வேலைக்கு வந்ததென்று கேள்வி. பொடிச்சிக்கு ஊரும் புதிசு; மனிசரும் புதிசு. ஆளும் கொஞ்சம் சிவப்பி. அவளை மோசம் பண்ணிப்போட்டு வேறிடம் பார்க்கும் படி சொல்லிவிட்டான். அந்தப் பொடிச்சி அவனைக் கெஞ்சிக் கூத்தாடிக் கேட்டுதாம். அந்தப் பாவி இரங்கவில்லை. மறு நாள் அவள் பள்ளிக் கூடக் கிணத்துக்கை மிதந்தாள். சுவத்தை சோதிச்சுப்பார்த்த டாக்குத்தர் அவள்... அது தான் தம்பி, அழகான பெண்கள் இந்த ஊரிலே இருக்கப் படாது. வள்ளியம்மையை நினைத்தால் நெஞ்சு 'பக்' என்கிறது" — சின்னத்தம்பியின் கண்கள் கலங்கின.

“அடிசக்கை, அப்படியோ சங்கதி.”

அவரவர் சிந்தனையோட்டத்தில் லயித்திருந்தனர். நீண்ட மௌனம் தூங்கியது.

மாரிமுத்துவுக்கு வள்ளியம்மை என்ற பெயரைக் கேட்டபோது நெஞ்சு குளிர்ந்தது. வள்ளியம்மையின் நினைவு அவன் அங்க அணுக்கள எங்கும் செறிந்துகிளுகிளுத்தது. முன்பு தன்னையும் தனது மாடுகளையும் கேலி பண்ணிச் சிரித்த அவன் இப்போது வெற்றி வீரனாக நிற்கும் தன்னைக் கண்டு என்ன நினைப்பாள்; எப்படிப் பார்ப்பாள் என்று அந்த நினைவு கற்பனை பண்ணியது. அவன் மனத்திரையில் வள்ளியம்மை தோன்றி, தட்டி மறைவில் நின்று சரசம் புரிந்தாள். நாணம் படர்ந்து செம்மைச் சிவப்பேறிய அவள் முகத்தில், அவளது மனக்கனவுகள் கொள்ளையாய்த் தேங்கிக் கிடப்பதுபோலவும் பெருந்தாகம் கொண்ட கண்கள் தான் பாராதபோது தன்னைப்பார்த்த அழைப்பதுபோலவும் தான் பார்த்த போது தட்டி மறைவில் மறைந்து விட்ட அவள் கால் விரல்கள் உள்

கதைகளை எழுதிக்காட்டுவது போலவும் அவனுக்குப்பட்டது. மாரிமுத்துவின் 'கூடு' ஆசனத்திலிருக்க, அவனுள்ளே உள்ள 'அவன்' வள்ளியம்மையிடம் போய் விட்டான்.

காலமங்கை இருட்போர்வையினால் உலகை மூடினாள். வண்டிச் சத்தத்தைக்கேட்டுத் தெருநாய்கள் தங்கள் பாஷையில் ஏசியும் பேசியும் திட்டின. இவைகளை மாத்திரமல்ல. விசுவலிங்கத்தின் வண்டி தனக்குப்பின்னே வருகிறதென்பதைக்கூட அவன் அறியாத நிலையில் வள்ளியம்மையோடிருந்தான்.

“முளைத்து மூன்றிலை விடாத பூடுகள் திட்டிப்புலச் சவாரியில் என்னை வெல்லவோ” என்ற விசுவலிங்கத்தின் ஆங்கார ஒலி அவனை வள்ளியம்மையிடமிருந்து பிரித்தது.

“பார் பார், தம்பியவைக்கு நல்ல பாடம் படிப்பிச்சுக் காட்டினன். முல்லைப்பற்றாருக்கு மாந்தோப்பு விசுவலிங்கத்தைப் பற்றித் தெரியாது போலே” — இப்படித் தொடர்ந்தது விசுவலிங்கத்தின் குரல்.

“ஓமண்ணை, அதுதானே கேட்கிறேன். எங்கேயோ இருந்து வந்து எங்களுக்கு நடப்புக்காட்டவோ? உவங்களை விடக்கூடாதண்ணை. விடக்கூடாது” — ஒத்தாதிப்பிற்பாட்டுப் பாடியது ஒருகுரல்.

மாரிமுத்து திரும்பிப் பார்த்தான். அவன் முகத்தில் கோபம் கொப்பளித்தது; உதடுகள் துடிதுடித்தன.

“தம்பி, சம்மாயிரு, வண்டியை வீட்டுக்கு விடு. என்னை ஒன்றும் பேசாதே” — சின்னத்தம்பி பேசியபோது தெறித்து வந்த பயத்தைப் பார்க்க மாரிமுத்துவுக்குச் சிரிப்புத்தான் வந்தது. மாரிமுத்து நிமிர்ந்திருந்து “ஏய்... ய்ய்” போட்டான். நாலுகாற் பாய்ச்சலில் ஓடிய மாடுகள் சின்னத்தம்பி வீட்டுப் படலையில் நின்றன. வண்டித்தட்டி

திறந்து ஆயத்தமாயிருந்தது. வள்ளியம்மையின் மனக் கதவுந் திறந்து தன்னை வரவேற்பதற்கு ஆயத்தமாயிருப்பதுபோல மாரிமுத்துவுக்குத் தோன்றியது.

“தம்பி மாட்டை அவிழ், கொஞ்சம் ஆறிப்போகலாம்” என்றார் சின்னத்தம்பி. அவர் மகளைக் கூப்பிட்டு “வள்ளி வென்று போட்டோம்” என்றார்.

“இல்லை.....நாங்கள்.....” மாரிமுத்து வெக்கப்பட்டான்.

“என்னடா அம்மான் கேட்கிறார். கொஞ்சம் ஆறித்தான் போனாலென்ன?” என்று சிவகுரு மாரிமுத்துவுக்குப் பேருதவி புரிந்தான். சின்னத்தம்பி ‘மயிலையை’ அவிழ்த்து வள்ளியம்மையிடங் கொடுத்தார்.

மாரிமுத்து ‘கடலை’ அவிழ்த்துக் கொண்டே வள்ளியம்மையைப் பார்த்தான். அவள் மயிலையின் கன்னத்தைத் தனது பட்டுக்கன்னத்துடன் அணைத்துக் கொண்டு மாரிமுத்துவைப் பார்த்து, கண்ணால் மயக்கினாள்! மாரிமுத்துவுக்கு இன்ப வேதனையிலே தேகம் புல்லரித்தது. அவள் செய்ததைப்போலத் தானும் செய்யாமலிருக்க அவளால் முடியவில்லை. தன் ‘கடலை’ யின் கன்னத்தைத் தன் கன்னத்துடன் அணைத்தவாறு அவளைப் பார்த்தான். அப்பொழுது அவள் கண்களிற்கிடந்த எழுதாக் காவியம் அநந்தம்! அநந்தம்! வள்ளியம்மை ‘மயிலை’யின் ஏரியை அன்புடன் மிருதுவாகத் தடவிக் கொண்டே சென்றாள். மாரிமுத்துவுக்கு மலர்க்கரமொன்று தன் தோள்களிற்பட்டும் படாமலும் ஊர்ந்து செல்வதுபோலத் தோன்றியது. கண்முடி அந்த அனுபவத்தை உள்வாங்கிச் சுவைத்தான்.

வள்ளியம்மை தயாரித்து வந்த கோப்பியை அவள் கையால் வாங்கிக் குடித்தபோது கோப்பியின் சுவை இல்மீயாகி மறைந்துவிட, அதில் ஏதோ ஒரு புதுச்சுவை

தெரிந்தது. அன்புக்குச் சுவையுண்டானால் அதுதான் இதுவோ! கோப்பிகுடித்து முடிந்தவுடன் அடிசக்கை சிவகுரு சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு திட்டிப் புலச்சுவாரியைப் பற்றி வர்ணிக்கத் தொடங்கினான். மாரிமுத்துவோ வள்ளியம்மையின் உதட்டில் நெளிந்த உணர்ச்சிக் குவியல்களை எண்ணிக்கொண்டிருந்தான்.

மாரிமுத்து வண்டியைப் பூட்டிக்கொண்டு வீட்டுக்குப் புறப்படும்போது இருண்டு விட்டது. அரிக்கன் லாம்புடன் வள்ளியம்மையும் சின்னத்தம்பியும் வந்து வழியனுப்பி வைத்தனர். வண்டி படலையைக் கடக்கும்போது, “அவயளைக் கொஞ்சம் கவனமாகப் பார்த்துப் போகச் சொல்லுங்கோ, அப்பு” என்றான் வள்ளியம்மை. மாரிமுத்து அவளைப் பார்த்துப் புன்முறுவல பூத்தான். சிவகுரு மாரிமுத்துவைப் பார்த்துக் கண் சிமிட்டினான். சின்னத்தம்பி மகளைப் பார்த்துப் பூரித்தார். அப்போதுதான் சின்னத்தம்பிக்கு இரு இளம் உள்ளங்கள் பேசாமற் பேசி ஒட்டி உறவாடிய மர்மம் விளங்கியது.

நாலு நாட்களின் பிறகு ஒருநாள், தோட்டத்துக்குப் போய்விட்டு வீடுதிரும்பிய மாரிமுத்து, தன் பெற்றோரும் சிவகுருவும் ஏதோ ஒன்றைப்பற்றி வெகு ரசிப்போடு பேசிக் கொண்டிருப்பதைக் கேட்டு முற்றத்து வேலி மறைவில் நின்று விட்டான்.

“அடிசக்கை, கேள் ஆச்சி அப்படி. முந்தானாள் விசுவலிங்கத்தினரை கையாள், சின்னத்தம்பியண்ணையின்ரை மோளுக்கும் விசுவலிங்கத்துக்கும் சம்மந்தம் பேசிவந்தார். முடியாதென்றால் அந்த ஊரிலே வாழ ஏலாது. முடியுமென்றால் கிளியை வளர்த்து பூனை கையில் கொடுத்தமாதிரி...” என்றான் சிவகுரு.

‘ஏன் கசக்குதோ, விசுவலிங்கத்துக்குக் கொடுக்க, ரதிமான், நல்ல முதிசகாரன்’ மாரிமுத்துவின் தந்தை தாளமாகக் கேட்டார்.

“போ அண்ணை, குலமும், பணமும் ஆருக்குவேணும்? கொஞ்சமாவது மனிச ஒழுக்கம் வேண்டாமோ, பெரிய மனிச னாட்டம் வேஷம்போட்டாற் காணாமோ. அஞ்சுநானைக்கு முந்தி ‘சுப்பர்வளவு’ மூத்ததம்பி வீட்டோடு நடப்புக்காட்டி யிருக்கிறார். மூத்ததம்பியின்ரை மூத்தவன் இவனைப்போல ஒரு போக்கிரிதானே. ‘விசுவலிங்கத்துக்கு முடிவு கட்டுகிறேன்’ என்று திரிகிறானும். ஒருநானைக்கு நிச்சயமாய் அவன் கையாலை இந்த விசுவலிங்கம் சாவான். அதுகிடக்கட்டும், சின்னத்தம்பியம்மான் பொடிச்சியை வீட்டிலை வைச்சிருக்கப் பயப்படுகிறார். அந்தப் படுபாவி என்ன செய்வானோ? அது தான் உங்களைடை கதைக்கச்சொன்னார்”

“எதைப்பற்றி.....”

“ஓமடா தம்பி எங்கடை செல்லாச்சி அக்கையும் சொன்னா, பொடிச்சி நல்ல சிவப்பியாம். கொஞ்சம் வாய்க் காறி என்றாலும் காரியக்கட்டியாம்” என்றாள் மாரிமுத்து வின் தாய்.

“என்னடி சொல்லுகிறாய்”... தந்தையின் குரல் அதட்டியது.

“சுரைக்காய்க்கு உப்பில்லை எண்டுதான் இந்த மனு சனுக்கு ஒன்றும் விளங்காது. வள்ளியை எடுப்பமெண்டு தான்.....”

“ஓ! அப்படியா, மாரிமுத்துவுக்கு மனமோ?”

“அடிசுக்கை இனியென்ன நாள் பார்க்க வேண்டியது தான்.” சிவகுரு இவ்வளவு தூரம் முன்னேறி, சிரத்தை யுடன் காரியம் பார்ப்பான் என்று மாரிமுத்து சிறிதும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அப்பொழுதுதான் அங்கே வந்தவன் போல மாரிமுத்து வாசலில் ஏறினான். சிவகுரு அவனைப் பார்த்துச் சிரித்துவிட்டு, “சரி நான் வரட்டுமா, மா பிள்ளை” என்று கூறிக்கொண்டு நடந்தான்.

அடுத்த பூரண இரவு; இரண்டு வீடுகளிலும் பன்னீரும், சந்தனமும் மணத்தன. குத்துவிளக்கும், பூரண கும்பமும் பொலிந்து விளக்கின. தவிலும் நாதஸ்வரமும் இணைந்து இசையெழுப்பின. பொட்டும் பொருத்த முமாக கலியாணம் நடைபெற்றது. அக்கினி சாட்சியாகவும் சபையோர் சாட்சியாகவும் அம்மி மிதித்து அருந்ததி கண்டு மாரிமுத்துவும் வள்ளியமமையும் மணமக்களாயினர்.

மறுநாட்காலையில் இருட்டோடு எழுந்து மாட்டுப் பட்டிக்குச் சென்ற மாரிமுத்து திடுக்கிட்டு நின்றான். உலகமே சமுலுவது போலவும் பின்னர் அது பிளந்து தன்னை விழுங்குவது போலவும் உணர்ந்தான். தான் காண்பது கனவா, நனவா, என அறியாது தடுமாறினான். கண்கள் “பொல பொல” எனக் கண்ணீர் சொரிந்தன. நாத தடுமாற “ஐயோ..... யோ..... போய் விட்டாயா..... இராசா” என்று கதறிக்கொண்டு ஓடினான். அங்கே அவன் உயிருக்குயிராய் நேசித்த ‘கடல்’, சவாரிப்போட்டியில் வெற்றிமாலை சூடிய காளை, பிணமாய்க் கிடந்தது. உறைந்த கள்ளிப்பாலைக் கொண்டுள்ள சட்டியொன்றும் வேறு நஞ்சுக்கொடிகளும், இலைகளும் பக்கத்திற் கிடந்தன. இது யார் செய்தவேலை; ஆம், வஞ்சந் தீர்ப்பதற்கு அவன்தான் செய்திருக்கவேண்டும். அந்த விசுவலிங்கம் தான் செய்திருக்கவேண்டும். இந்த வாயில்லாப்பிராணியில் வஞ்சம் தீர்த்துவிட்டானே பாவி.....கலியாணச் சந்தடியில்... என்று எண்ணம் பார்த்தது. அதற்கிடையில் மக்கள் கூடிவிட்டனர். முல்லைப்பற்றிலிருந்து கலியாணத்திற்கு வந்தவர்களுக்கு இது பெரிய அதிசயமாகப்படவில்லை. விசுவலிங்கம் இதுவுஞ்செய்வான்; இதிற் கொடியதுஞ் செய்வான் என்பது அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஆனால் வாய்விட்டுப்பேசப் பயம். மாரிமுத்துவுக்குத் தன் ‘கடலை’க் கொன்றவன் கடவுளாயிருந்தாலும் அவனை

வஞ்சம் தீர்க்கவேண்டும் போலத் தோன்றியது. கையில் அலவாங்குடன் உருத்திரமூர்த்தியைப்போல் நடந்தான். அவனைத் தடுத்து நிறுத்தி ஆறுதல் கூறுவதற்கு அவர்கள் பட்டபாடு கொஞ்சமல்ல.

வருடங்கள் இரண்டு உருண்டு சென்றன.

மாரிமுத்து தந்தையானான்; வள்ளியம்மை தாயானாள். அவள் கையிலே பிள்ளைக் கனியமுதொன்று கிடந்து மாம்பழக் கன்மை குழியச் சிரித்தது. மாரிமுத்துவுக்கு உலகத்து இன்பங்களனைத்தும் உருண்டு திரண்டு தன் மகனுருவிற் கிடப்பதுபோலத் தோன்றியது. நினைக்க நினைக்க நெஞ்சு இனித்தது. குழந்தையின் ஒவ்வொரு அங்கஅசைவிலும், குறுநடையிலும் குதலை மொழியிலும், ஆடிவரும் அழகிலும் மாரிமுத்து கவலைகளை மறந்தான்.

தன் மகனுக்கு வேடிக்கைகாட்டும் சாக்கில், மாரிமுத்து தன் மனைவியையும் கூட்டிக்கொண்டு மாந்தோப்பு வைரவர் கோவில் திருவிழாவுக்குச் சென்றான். அன்று அந்த வைரவர் கோவில் விசேட திருவிழா. “வைரவர் இருக்கிறாரா?” என்று சந்தேக தோரணையில் கேட்குமளவிற்கு ஆரவாரம் பெருத்த திருவிழா. பேர்போனசிகரங்களும், முத்துச்சப்பரங்களும் முன்வீதியில் அணியணியாக நிமிர்ந்துநின்றன. சோடினை வேலைப்பாடுகளுக்கு அளவில்லை. ஒளிவெள்ளத்தில் வீதி இந்திரபவணம்போல் காட்சிதந்தது. உள்ளே மூலஸ்தானத்தில் ஒரு சுடர்விளக்கு எண்ணெயில்லாமல் துடித்து, இருளின் நெரிப்பினால் செத்துக்கொண்டிருந்தது.

பெரிய மேளச்சமா முடிந்துவிட்டது. சின்னமேளச்சமாவின் ஆரம்பமாக சனக்கூட்டத்தினிடையே சலசலப்புப் பிறந்தது; சனம் கெம்பியது இப்படிப்பட்ட தருணங்களிலே ஆளடக்க அந்த வட்டாரத்தில் விசுவலிங்கத்தைத் தவிர வேறு ஆளில்லை. அவர் மதயானைபோலச் சுற்றிச் சுழன்று ஆளடக்குவதே ஒரு தனி அழகு. அவர்களையிலே முறுக்கிக் கயிருகத்திரித்த சால்வை கிடந்த

அதனால், அடித்தும் தட்டியும் வாயால் உரப்பியும் ஏசியும் ஆளடக்கிக் கொண்டிருக்கின்றார். வயிற்றைத் தடவிக் கொண்டு அசைந்தாடிய இரட்டைப் பட்டுத் தங்கச் சங்கிலி அவரது வேலைக்கு இடைஞ்சல் கொடுத்ததேபர்திலும் செல்லமாக அதை எடுத்துத் தோளில் எறிந்துகொண்டு நடந்தார்.

அவர் கண்கள் தூரத்திலே ஒதுங்குகின்ற மாரிமுத்துவைக் கண்டுவிட்டன. தனது பிரதாபத்தை மாரிமுத்துவிற் காட்டுவதற்கு அதுதான் தக்க இடமென எண்ணினார். ஆளடக்குவதுபோல நுளைந்து நுளைந்து சென்று மாரிமுத்துவுக்கு இரண்டடி கொடுத்தார். “இரடா, ஒருக்கால் சொன்னால் தெரியவில்லையோ? இதென்ன திட்டிப்புலமென்ற நினைப்போ?” என்று உறுமினார். சபை சிரித்தது. மாரிமுத்துவுக்கு ரோஷம் பொங்கிக்கொண்டு வந்தது. இறந்துகிடந்த ‘கடல்’ நினைவுத்திரையில் தோன்றியது. அதன் பக்கத்திற் கிடந்த கள்ளிப்பால் சட்டியும் தெரிந்தது. அவனை அறியாமலே அவனது கைகள் சால்வையை எடுத்து அரையிற் கட்டிக்கொண்டன. “ஓய், உமமைப்பற்றி நல்லாய் விளங்கும். மனிதரில் வைத்த கோபத்தை மாடாட்டில் தீர்க்கிற வீரனென்று தெரியும். வாலை முறுக்கினால் ஒட்ட நறுக்கி விடுவேன்” என்று கூறிக்கொண்டு வீரப்புடன் நின்றான். அப்போது சமய சஞ்சீவியாகப் பக்கத்தில் நின்ற சிவகுரு அவனைப் பிடித்துக்கொண்டான். சிலர் விசுவலிங்கத்தைப் பிடித்துக் கொண்டனர். “சும்மா விடண்ணை, அவன் கிடக்கிறான்” என்று ஆறுதல் கூறினர். திருவிழா முடிந்தபோது, சிவகுரு மாரிமுத்துவை அவனுடைய வீட்டுக்குப் போக

வேண்டாமெனத் தடுத்தான்; தூரத்தில் குறிவைத்துத் திரியும் விசுவலிங்கத்தின் கையாட்களைக் காட்டினான். கோவிலின் உள்வீதியின் வடமேற்கு மூலையில் அவர்கள் பேசிய விதத்தைச் சொல்லித் தடுத்தான். ஒருவழியாக மாரிமுத்துவையும் மனைவியையும் கோவிலுக்குப் பக்கத்திலிருந்த “சுப்பர்வளவு” மூத்ததம்பி வீட்டுக்குக் கூட்டிச்சென்று படுக்கவைத்தான்.

பொழுது விடிந்தது. திருவிழாப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பிய விசுவலிங்கம் கொலைசெய்யப்பட்டார் என்ற செய்தி ஊரை ஒரு கலக்குக் கலக்கியது.

அதைத்தொடர்ந்து மாரிமுத்து கைது செய்யப்பட்டான்.

மூத்ததம்பியின் மூத்தமகன் மாரிமுத்து விசுவலிங்கத்தைக் கொலைசெய்ததைக் கண்ணூற் கண்டதாகக் கூறினான்.

விசுவலிங்கம் கொலை வழக்கு ஒரு வருடத்துக்கு மேலாக நடைபெற்றது. அந்த வழக்கில், உண்மையால் பொய்யை வெல்ல முடியவில்லை. பொய்ச் சாட்சிகளின் சோடனையால் மாரிமுத்துவுக்கு இருபத்தைந்து வருடச் சிறைத் தண்டனை கிடைத்தது.

பால்வடியும் தனது அருமை மகனின் நிலவு முகமும், வள்ளியம்மை என்னும் சோக சித்திரமும் துடிதுடித்துச் சோரும் தாய் தந்தையரின் நினைவும் தன்னைப் பின்தொடர்ந்துவரச் சென்ற மாரிமுத்துவைச் சிறைக் கதவுகள் வரவேற்றன.

வர்ணம் (4)

“குறமகள்”

மாரிமுத்துவைச் சிறைக்கதவுகள் வரவேற்றன.

சிறை வரவேற்கவா செய்தது?

தன்னிரு கரங்களாலும் வாரியனைத்து இறுகப் பிணைத்து அவன் இளமையையும் இன்பத்தையும் தானே பருகிச் சுவைத்ததாயிற்றே. ஆகா! எப்பேர்ப்பட்ட அருமையான அரவணைப்பு. பெற்றதாய்! அவள்கூட இத்தகைய அன்பணைப்பைத் தரவில்லை. கொண்ட மனைவி! அவள் தந்த அரவணைப்போ இரண்டு வருடங்களே. அன்புத் தனையன்! இருகைகளாலும் அப்புவின கழுத்தைக் கட்டியணைத்து முத்தமிட்டது ஒரு வயது முடியும்வரை தான். எரிமலையாகிவிட்ட உள்ளம் கண்ணீரை உலரவைத்து அக்கினிக் காற்றாக்கிப் பெருமூச்சாக வெளிப்படுத்தியது.

டுமில்..... சிறைப்பட்டிருந்த நட்சத்திர மலர்கள் சிரிப்பைச் சிந்தி ஆகாயத்தில் சிதறி மலர்ந்தன. ஆம் விடுதலை என்றால் ஒரு சணத்தில் கருகிப்போகும் மத்தாப்புக்கூடக் களிப்புடன் சிரிக்கிறதே. ஆனால் மாரிமுத்து..... அவன் பஞ்சடைந்த — நீர்மல்கிய கண்களுக்கு எல்லா நிறங்களும் ஒரே ஒளியாக — ஒரே மஞ்சள் நிறமாகத்தான் தெரிந்தது. எல்லா வர்ணங்களையும் தன்னுள் அடக்கி ஒளி — மஞ்சள் வர்ணத்தையே வெளியே காட்டும் சூரியனைப்போல் — எல்லாவித உணர்ச்சிகளையும் உள்ளடக்கிக் காவி உடுத்துவரும் சந்நியாசியோ இம்மாரிமுத்து.

கூட்ட நெரிசல் கண்ணுக்குத் தெரிந்தது.

மகன்! அந்த மகனுக்குக் கல்யாணம். ம்..... அந்த மகன் பிறந்த நாட்கள்.....

“இஞ்சை உங்களைத்தானே! பட்டினத்திலை படங் காட்டுருங்களாம், வள்ளி திருமணமாம்.”

“அதுக்கென்ன அது பாட்டுக்கு நடக்கட்டன். என்றை வள்ளிக்குத்தானே திருமணம் எப்போதோமுடிஞ்சு போச்சே.”

“போங்கோ, எங்கடை காடியவத்தைக் கூத்திலை காக்கொத்துக் கந்தரின்ரை மேனெல்லே வள்ளிக்கு ஆடினது.”

“ஓ! ஓ! அந்த வள்ளி இப்ப எண்ணெயல்லே ஆட்டுது.”

“சும்மா பகிடியை விட்டுட்டு..... இந்த வசக்கோப் பிலை ஆம்பிலையும் பெம்பிலையும் சேந்து ஆடுருங்களாம். பெரிய யானை வருதாம்.....”

“உனக்கார் உந்தப் புதினமெல்லாம் சொன்னது? கூட்டாளி நாகம்மாவோ?”

“டேய்! அது ஆசைப்படுது! அதுக்கு நூறு குறுக்குக் கேள்வி” இது தாயின் குறுக்கீடு.

“பின்னைச்சரி. வாவன் இந்தப் பெண்டுகளும் வாயிலை வயித்திலை வந்தவுடனை அதிலை ஆசை இதிலை ஆசை எண்டு தாங்கள் நினைச்சதை முடிச்சப்போடுவினம். நல்ல சாட்டுயாவெண்டு.”

ஆசையோடு பேசினான். ஆவலோடு வண்டியில் அலுங்காமல் நலுங்காமல் அழைத்துச் சென்றான். அவன் மாத்திரமா சென்றான்—அந்த முல்லைப்பற்றுக் கிராமமே திரண்டுபோனது. யாழ்ப்பாண முத்தவெளியிலே அடிக் கப்பட்ட கூடாரத்தில் “வள்ளி திருமணம்” என்னும் பேசுகிற படக்காட்சி நடந்துகொண்டிருந்தது. அது அவர்கள் வாழ்விலே ஒரு பொன்னாள். நினைத்து நினைத்து

பசுமையான எண்ணத்தை வாழ்நாள் முழுவதும் ரசிக்கலாமே. படம் பார்த்துவிட்டு வந்தபின் மாரிமுத்துவும் வள்ளியம்மையும் இந்தப் 'புதினமான புதினத்தை' வாய் ஓயாது பேசி மகிழ்ந்தனர். சிழவன் குமரனை அதிசயம் அவர்கள் மனதில் என்றும் நிலைத்ததால் தங்கள் குலக்கொடிக்கு குமாரசாமி என்றே பெயரிட்டனர்.

அக் குமாரசாமி — இன்று எல்லோராலும் மதிக்கப்படும் ஒரு மணமகன். அவனுக்கு ஆசையோடு பெயரிட்ட அன்னை..... மத்தாப்பு பல வர்ணங்களை எழுப்பி ஒரு கணநேரம் உலகை ஒளிமயத்திலாழ்த்திவிட்டுக் கரித்துகள்களாக மாறிப் பறந்தது. அவளுந்தான் தியாகத்தின் திருவுருவாகத் தன்னைக் கருக்கிக் கொண்டாளோ?

மாரிமுத்து சிறைக்குச் சென்றபோது குமாரனுக்கு வயது ஒன்று. கோட்டடியில் வள்ளியம்மையும், குழந்தையும், சிவகுருவும் நின்றிருந்தனர். வழக்கின் போக்கையும் நீதியின் தடுமாற்றத்தையும் கண்டு வழக்கு என்ன முடிவையடையுமென்று எல்லோரும் ஊகித்திருந்தனர். வழக்கு முடிந்தது! வள்ளியம்மையின் கண்களைச் சந்திக்கவே அஞ்சினான் மாரிமுத்து. கல்லாக்கிக்கொண்ட தன் மனதைக் கண்ணீரும் கம்பலையுமாக நிற்கும் அவள் எங்கே கலைத்துவிடுவாளோ என்று பயந்தான். பார்க்கவேண்டுமென்ற அவா கட்டை மீறியபோது பார்க்கவே பார்த்தான். அவனால் நம்பவே முடியவில்லை.

அவள் — கண்களில் ஒரு அசாதாரண ஒளி — நம்பிக்கை பொழியும் முகம் — எல்லாவற்றையும் வென்று விட்ட உறுதிபெற்ற உள்ளம். துயரமெல்லாம் மூடி உள்ளடக்கி முத்திரையிட்ட வாய். இவற்றோடு அவன் செல்வதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவனது செல்வக் குமாரனும் கைகளைத் தட்டித் தட்டி 'அப்பு, அப்பு' என்று ஆரவாரித்தான். அதன்பின் தான் அவனும் நெஞ்

சுறுதியோடு அன்பு பொழியும் அனுதாபப் பார்வையை அவர்கள்மீது செலுத்திவிட்டு உயிரோடு புதைக்கப்படும் சிறைச்சாலைக்குள் மறைந்துவிட்டான். அன்று இந்த வாத்தியார் குமாரசாமி 'அப்பு, அப்பு' என்று வாணீர் வடிய வடியக் கூப்பிட்ட காட்சி.....

ம்.....ம். சிறை வாழ்க்கை! அந்த நரக வேதனை சொல்லியா தெரியவேண்டும். அதுவும் வாலிப முறுக்கேறிய மாரிமுத்துவின் உள்ளம் தொடக்க காலத்திலே புரட்சி செய்யத்தான் செய்தது. சிறையதிகாரிக்கு யார் குற்றஞ் செய்தாலென்ன செய்யாவிட்டாலென்ன. அவன் கடமையைச் செய்துகொண்டே வந்தான். சவாரி மாடுகள் அவனை இழுத்தகாலம் போய் தண்ணீர் வண்டியை அவன் இழுக்கும் காலம் வந்தது - வள்ளியம்மை அழுது படைக்க உண்டு உரமேறிய உடல் மற்றச் சிறைக்கைதிகளுக்குச் சமைத்துப் போட்டு நலிந்தது - ஏர் பிடித்து வயலுழுத கைகள் மடத்தல் ஏந்திக் கல்லுடைத்தன. அன்று வள்ளியின் "உதுகளும் ஒரு மாடுகளோ" என்ற வார்த்தையைக் கேட்டுக் கோபத்தில் மாடுகளுக்குச் சவுக்கினால் அடித்த அடி இன்று சிறையதிகாரி மனைவியுடன் சண்டையிட்டுவிட்டு வந்த கோபத்தினால் அவனுக்குக் கிடைத்தது.

நரகத்தையும் மோட்சத்தையும் அனுபவிக்க நாம் வேறு பிறவி எடுக்கத் தேவையில்லை. ஏதோ ஒரு வழியில் அவை நம் கண்முன்னேயே நடைபெறுகின்றன. குடியன், கூத்தியன், சூதாடி என்றெல்லாம் பெயர் பெற்ற விசுவலிங்கமும் எப்படித்தான் கௌரவப் போர்வையைப் போர்த்தாலும் இவற்றை அனுபவிக்காமலா போகப் போகிறான்.

வருடம் ஒன்று பறந்தது. வள்ளியம்மையைப் இரண்டு வயதுக் குமாரசாமியும் கூட்டிக்கொண்டு வெள

கடைக்கு வந்தான் சிவகுரு. முல்லைப் பற்றுக் கிராம மெங்கே! வெலிக்கடைச் சிறைச்சாலை எங்கே? ஆச்சரியத்தால் விக்கித்துப் போய்விட்டான் மாரிமுத்து. அவள் வனப்பு-வாளிப்பு எல்லாம் இருந்த இடம் தெரியாமற் போய்விட்டது. கஞ்சி கூடக் குடிக்காது காசு சேர்த்து வந்த மர்மத்தை அறிந்தபோது அவன் கண்கள் கண்ணீரைச் சிந்தின. உள்ளம் வெடித்தது. இந்தத் தடவை அவளாலும் கண்ணீரைக்கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. ஒரு கணம் பிரிவின் ஆராமையால் இருவரும் கோழைகளாக மாறிவிட்டனர்.

அரியாயமாக ஒரு வன் தண்டிக்கப்பட்டால் அவன் துக்கத்தால் அழுவதில்லை. அவமானத்தால், ஆத்திரத்தால் துடிப்பான். தன்மீது சோடித்துவைத்த பொய்ச்சாட்சிகளைக் கண்டு பொருழுவான். அவர்களைத் தயார்பண்ணி வைத்தவர்களைக் கண்டு பொங்குவான். பழிக்குப் பழி வாங்க வேண்டுமென்று துடிப்பான். அதுவும் தண்டனையை அனுபவிக்க அனுபவிக்க இப்படியான வெறி ஏறிக் கொண்டே போகும். எப்பேர்ப்பட்ட நல்லவர்களும் அபாண்டப்பழி சுமத்தப்பட்டவுடனே தம் நல்லகுணங்களை இழந்துவிடும் வாய்ப்பைப் பெறுகிறார்கள். கயவர்களாக மாறிவிடுவார்கள். சமூகமே ஒரு பொதுநலவாதியை சமூக விரோதியாக்கிவிடும். அந்நிலையில் தானிருந்தான் மாரிமுத்து. அவன் நல்ல பண்புகள் அவனையறியாமலே விடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. அந்த நிலையைக் கடந்து அவன் வெற்றிப்பெறுவானால் அவன் தான் மனிதருள் மனிதனாகக் கருதப்படுவான். ஆனால் அவனும் ஓர் சாதாரண மனிதன் தானே. அதுவும் தனது ஆசைக்கனி-அன்புக்கிளி வள்ளியம்மையின் உடம்பைக் கண்டதும் அவன் ஆண்மை பொங்கியெழுந்தது,

எவனாலோ அவன் வாழ்வு பறிபோவதா?

“அது எங்கடை விதிராசா. கடவுள் விட்டவழியைக் காணுவம்” வாயாடி வள்ளியம்மையா பேசுகிறார். ஆற்றாமையோடு பெருமூச்செறிந்தான் மாரிமுத்து.

“அநியாயம் செய்தவர்களைச் சாமி தண்டிப்பார். நீ என்னளை ஏறுமாறாய் ஒண்டும் செய்து போடாதை” இது சிவகுரு;

“அது என்னத்தைச் செய்யும். இஞ்சை பார் எலும் பெலும்பாய் தெரியுது ”

“அது போகட்டும் சிவகுரு. உன்னலைதான் வள்ளியார்.மை எனக்குக்கிடைத்தாள். அதைப்போல இப்பவும் உன்னலைதான் என் குடும்பம் மானத்தோடு வாழுது. என்றை பிள்ளையை நல்லாய்ப் படிப்பித்து ஆளாக்கிவிடு. அவனை அடிக்கடி இஞ்சை கூட்டிவராதை.

அவன்ரை பிஞ்சுமனம் வேதனைப்படும். சின்னனுகள் கெதியாக ஆத்திரப்பட்டுப் படிப்பை விட்டுடுங்கள். அவன் தலையெடுத்த பிறகு நான் சுத்தவாளியென்று அறிந்தால்போதும். வள்ளி, பிள்ளையைக் கவனமாகப் பார்த்துக்கொள். அவனாலும் அப்பன் குற்றமற்றவன் என்பதை ஊருக்குக் காட்டட்டும். என்ன வள்ளி நீ உப்டிடிப் போனால் ஆர் குழந்தையைப் பாக்கிறது?

“இதுகளைப்பற்றி நீ கவலைப்படாதை. நான் எல்லாம் பார்த்துக்கொள்ளுறன். நானுமல்லே மாடவிழ்க்கப்போறன். வள்ளியின் கூட்டாளி நாகம்மாதான்.”

“ஓ ஓ பேந்தென்ன வள்ளிபாடு கொண்டாட்டந்தான். கூட்டாளிகளுக்கை போராட்டம் தொடங்கினால்தான் திண்டாட்டம்”

கதைகள் சுற்றிச் சுழன்று புறப்படும் நேரம் வந்தது. மிகக் கஷ்டத்துடன் ஒருவரை ஒருவர் தேற்றிக்கொண்டு விடைபெற்றுக் கொண்டனர். மாந்தோப்பு வளவு, வறு

குக்காக விலைப்பட்டதைமட்டும் சொல்லவில்லை. அடுத்த வருடம் காண்போமென்ற அசட்டு நம்பிக்கையை நினைவில் வைத்துக்கொண்டு பிரிந்தனர்.

நினைவா அது கனவு. ஆம், கனவேதான். சிறைக் கூடத்திற் கிடைத்தனர் சில சிங்கள நண்பர்கள். அவர்களிடம் சகோதரமொழியையன்றி வேறு எத்தனையோ கலைகளையுங் கற்றுக்கொண்டான் மாரிமுத்து. முடிவில் நாட்டில மஞ்சள் உடைக்கிருக்கும் மதிப்பைத் தமக்குப் பயன்படுத்த யோசித்தான். ஆம்! சிறையை விட்டுத்தப்பி ஓடிச் சிலநாள் ஒளித்திருந்து பின் பிக்கு வேடமணிந்து ஊருக்கு ஓடிவருவ தென்ற திட்டம்.

மஞ்சள் அங்கி! மங்கலப் பொருளாயிருப்பதும் மஞ்சள். ஆனால் இலையுதிர் காலத்திலும் உலகமெலாம் மஞ்சள் போர்வைக்குள் தான் காட்சியளிக்கிறது. மனிதன் வாழ்வு வெறுத்து சன்னியாசம் கொள்ளும்போதும் மஞ்சள் உடைக்குள் தான் நுழைகிறான். மரஞ் செடி கொடிகளும் மஞ்சள் நிறம் பெற்றவுடன் மங்கிவிடுகின்றன. மஞ்சள் அங்கியில் மாறுவேடம் புனைய நினைத்த மாரிமுத்துவின் வாழ்க்கையும் மங்கத்தொடங்கியது.

பின்னிர்வு. பதுங்கிப் பதுங்கிச் சென்றுகொண்டிருந்த மாரிமுத்துவின் தலையில் ஒரு குண்டாந் தடியடி. சிறைக் காவலரிடம் தப்பியும் நகர்காவலரிடம் தப்ப முடியாத மாரி முத்து ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டான்.

“ துரதிருஷ்டம் படைபடையாகத் தொடர்ந்து வரும்” என்பதற்கு மாரிமுத்துவின் வாழ்வு ஒரு சான்றோ?

உடலாலும் உள்ளத்தாலும் நலியத் தொடங்கிய வள்ளியம்மை இன்னொருமுறை கணவனைச் சந்திக்கும் பாக்கியத்தைப் பெறாமலே, குமாரனைச் சிவகுருவிடம் ஒப்படைத்து விட்டுத் திராத ஏக்கத்துடனும் மாளாத துயரத்துடனும் மடிந்துவிட்டாள். சிகிச்சை பெற்று வந்த மாரிமுத்துவுக்கு இது ஒரு பேரிடி. எவ்வளவுத்தியை அவன்

வாழ்வின் இலட்சியம் என்று கருதியிருந்தானே—எவளொருத்தியை தன் மனச் சிறையிலிருத்திச்—சீராகச் சிறப்பாக வைத்திருக்க வேண்டுமென்று கருதியிருந்தானே—எவளொருத்திக்கு அன்பு பாராட்டி ஆசையைப் பொழிந்தானே—அவள் இன்று மண்ணோடு மண்ணாகிவிட்டாள். உள்ளத்தின் மூல வேரிலே ஆட்டங்கண்டது. உலகில் தனக்கென ஒன்றுமில்லை என்ற சூன்ய நிலை. குமாரன் தொடுவானத்தில் 'மினுக் மினுக்' என்னும் ஒரு சிறு நட்சத்திரமாகத்தான் காட்சியளித்தான். அவனா வழி காட்டப் போகிறான்? இனித் தான் யாருக்காக வெளியேறவேண்டும் என்ற விரக்திமனப்பான்மையோடு எதினும் பட்டும்படாமலும் சிறை வாழ்க்கையை மேற்கொண்டான். பெற்ற தாய், தந்தை, மனைவி, வீடு, வாசல் எல்லாவற்றையும் இழந்து விட்ட அவனுக்கு, சிவகுருவும் முல்லைப்பற்றுக்கிராமமும் ஒரு கனவுலகக்காட்சியாகத் தெரிந்தது. அன்று தொடக்கம் சிறைவாழ்வில் ஒன்றிவிட்ட மாரிமுத்து கூடிய சீக்கிரமே அதிகாரிகளின் நன்மதிப்புக்குப் பாத்திரானான்.

இலங்கைச் சுதந்திரதினம் வந்தது. அந்த மகத்தான தினத்திற்கு கைதிகள் சிலருக்கு விமோசனம் கிடைத்தது... சுதந்திர தினத்திற்கு முதல் நாள் இரவு விடுதலையாக வேண்டிய கைதிகளின் பட்டியல் வாசிக்கப்பட்டது; அதில் 15 வருட சிறைத் தண்டனையை முடித்திருந்த மாரிமுத்துவின் பெயருங் காணப்பட்டது.

சிறைச்சாலைக் கதவுகள் அகலத் திறந்துகொண்டன. உரிமைகளை—உணர்ச்சிகளை அடக்கி யொடுக்கி வைத்த அந்தப் பாரிய சிறையின் அனுபவம் அப்பப்பா! மகா கொடுமை நிறைந்தது. மாரிமுத்து நெடுமூச்செறிந்தான். எதிர்பாராத விடுதலேதான்! ஆனால், இந்த விடுதலை இன்பத்தை அவன் எங்கே சென்று கழிப்பது. அன்னை தந்தை அழகான மனைவி அனைவரும் அழிந்தொழிந்தபின்.....

ஏன் அவன் ஒரே மைந்தன்?

உள்ளுணர்வு எழுப்பிய அந்த ஒரு கேள்விக்குள் குறுகிச் சுருண்டு கொண்டான். ஆனால் தொடர்ந்து வந்த உணர்ச்சியிலே உதயமான ஞான உபதேசம்.....

அந்த மகனைக் காணுவதிலால் இதயம் நலம் பெறலாம். ஆனால் இதுவரை அனாதையாக வளர்ந்து நல்ல எதிர்காலத்தை நோக்கிச் செல்லும் அவனைக் குறுக்கிட்டுக் கெடுப்பதா?

வேண்டாம்!

விரக்தி கவிந்த மனநிலையுடன் ஒன்றும் தோன்றாது சிறைவாசலிலே நின்ற மாரிமுத்துவின் தோளில் ஸ்பரிசம் பட்டது; திரும்பினான். அவனுடன் கைதியாகவிருந்து இன்று வெளியேறிய அப்புகாமி பேசினான். அந்த அப்புகாமியின் திட்டத்தை அவன் வரவேற்றான். சிறையிலே கிடந்து தவித்த அப்புகாமி கதிர்காமத்துக்கு நடந்து போகப்போகிறானாம்.

மாரிமுத்துவும் அவனது எண்ணத்துக்கு இசைந்தான். அது மாசி மாதம் நாலாம் திகதி. இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற புனித நாள். அந்தநாள் தொடக்கம் காலியை நோக்கிச் செல்லும் பாதை வழியே இருவரும் நடக்கத் தொடங்கினர்.

நாட்கள் நாற்பத்தைந்துக்கு மேலாகி விட்டன. வீதியை வாசல்தலமாகக்கொண்டு அவர்கள் செய்த யாத்திரையின் முடிவு நெருங்கியது. அதோ கதிர்காமம்.

மாணிக்கக்கங்கையின் இன்ப அலைகள் சுரந்து கரைவந்து தொட்டு விளையாடும் வனப்பு. எழிலாந்த புள்ளினங்கள் சிறகடிக்கும் இன்பம். யாத்திரிகர்களின் ஸ்நான லயிப்பு. அனைத்தும் அவர்களைக் கவர்ந்தன.

நடந்த களைப்பும், நெஞ்சின் வாதையும் ஒன்றாக அந்த நதியில் ஐக்கியமாகிவிட்டதா? அப்புகாமியும் மாரிமுத்துவும் அந்த நதியில் குளித்துக் கோவிலுக்குச் சென்றனர்.

“முருகா! முருகா!”

பக்தர் குழாயின் பக்தி ஓலம். எங்கும் சுடர்விடும் கற் பூரத் தீ; இனிய பண்ணிற் தேய்ந்துவரும் தேவார இசை; சென்ற காலத்திய இன்னலும் எதிர்காலத்திய பிரச்சனைகளும் தலைகாட்டாத மோனம் சூழ்ந்த ஆலயத்தினுள்ளே சென்று வணங்கி புனித இதயமுடன் வெளி வந்தனர் மாரிமுத்துவும், அப்புகாமியும்.

அங்கே மரத்தின் அடியொன்றில் நீண்ட தாடியும், மஞ்சள் அங்கியுமாக ஒருவன். அவன்....

மாரிமுத்து நிமிர்ந்து பார்த்தான். காலமென்ற புழுதி யிலே சிறிது சிறிதாக மாற்றமடைந்திருந்தாலும் அந்தப் பிரகிருதியை மாரிமுத்துவினால் இனங்காண முடிந்தது.

நெருங்கினான்.

அந்த உருவமும்—அதாவது தற்போதைய சந்நியாச நிலையிலிருக்கும் முத்துவேலுவும்—கவனித்தான். முத்து முத்துவேலுவின் கண்களில் சுரப்பதென்ன? உண்மைக் கண்ணீரா அல்லது நடிப்பா? மாரிமுத்து பித்துப் பிடித் தவன்போல் நின்றான்.

முத்துவேலு நடந்து வந்து மாரிமுத்துவை யடைந்தான். “கதிர்காமத்தானின் சந்நிதிக்கு வந்தேன். ஆனால் எனது மனதிலே அரிக்கும்.....

“என்ன?”

உன்னைப் பொய்ச் சாட்சி சொல்லி மறியலுக்கு அனுப்பி வைச்சன். எஸ்து வைராக்கியத்தைத் தீர்க்க வந்த நான்தான் கொலையாளி. ஆனால் அந்தப் பலன் அடுக்கடுக்காக எனது குடும்பமழிந்து ஒரேயடியாய்.....

விக்கலுக்கிடையே அவன் திக்கிச் சொன்னவை பல. மாரிமுத்து அவனைத் தேற்றி “போனவை போகட்டும்; இந்தக் கதிர்காமத்தான் சந்நிதியில் உன்னை நான் மன்னித்து விட்டேன்” என்றான். மாரிமுத்துவின் இச்செய்கை முத்து வேலுவின் மனத்தை உருக்கியது.

மாரிமுத்துவும், அப்புகாமியும், முத்துவேலுவும் கதிர்காமத்திலுள்ள தேரீர்க்கடைமொன்றுக்குள் புகுந்தனர்

வர்ணம்

(எஸ். பொன்னுத்துரை)

அர்த்த சந்திரன் அஸ்தமிக்க, வானத்தில் இருள் குவி
கிறது.....

அரைத்தாக்கத்தில் கண் சிமிட்டும் விண்மீன்கள்.

செழுங்களை தாங்கி இருள்விரிக்கும் ஆலமரம்.

அதன் கீழே இருபத்தைந்து வருட வாழ்க்கைப்
பாடையிலே மனதை மேயவிடும் மாரிமுத்து.

ஒரு வினாடிப் பொழுதின் பின்னத்தில் வானத்தின்
இருளைக் கிழித்துக்கொண்டு கிளம்பும் மத்தாப்பின் ஒளித்
துளிகள். வெள்ளிகளுக்கு ஒளியூட்டும் நினைவுடன், மருந்து
கொடுத்தவேகத்தில் மேலெழும் ஒளிப்பந்துகள், அந்தரத்
தில் பயணம் தடைப்பட்டுக் கீழே இறங்கி, மறுபடியும்
சூன்ய இருளுடன் இருளாக... ஒளிப்பந்துகள் சதிராடிய
அரங்கமும், ஒளிவீதியும் மறைய.....

மீண்டும் வானத்தில், வண்ணத்திற்கு ஒன்று வகைக்கு
ஒன்றுகப் பூக்கும் மலர்களைப்போல எழில்காட்டும் மத்
தாப்பின் ஒழிப்பந்துகள் !

ஆலமரத்தின் மேலே சிந்தும் ஒளித்துளிகள். வானி
லிருந்து அறுந்த நட்சத்திரங்கள் தன் சென்னியில் விழும்
மயக்கத்தை மாரிமுத்துவுக்குத் தருகிறது. கணத்தின்
துகட்பொழுதில் பரவிய ஒளிப்பிரவாகத்தில், ஆலின் அடி
யில் அதனுடன் தழுவிவளரும் அரசங்களென்று அவன்
கண்களிற்படுகின்றது. அவன் கைதியாக முல்லைப்பற்
றுக் கிராமத்தை விட்டுச் சென்ற அந்தக் காலத்தில்
அந்த மரம் அங்கு கிடையாது.

இப்பொழுது?

இருப்பன இல்லையாகி, இல்லாதன இருப்பனவாகி, சிறியன உப்பிப் பருத்துப் பெரியனவாகி; பெரியன முதுமை எய்தி, தேய்ந்து, அணுவணுவாக மங்கிப்போகும் விந்தைகளும், அனந்தகோடி அரித்திய மாற்றங்களும் நிகழும் வாழ்க்கையின் ஒற்றைவழிப் பாதையைத் திரும்பி நோக்கும் மாரிமுத்து, தன்வாழ்க்கையில் நடைபெற்ற முக்கிய.....

வாழ்க்கை ?

காலவெள்ளத்தின் நீர்ப்பரப்பிலே சுழிந்து, குமிழ்ந்து, சூரிய உள்ளடக்கத்தை வைத்து உருவம் காட்டி, அற்ப வினாடிப் பொழுதின் சிறுபின்னத்தில் நித்திய யாத்திரை செய்ய முனைந்து, அரித்தியத்திற்குள் நித்தியமாகிவிடும் நீர்க்குமிழியாக..... இல்லை ஆலங் கிளைகளுக்கு மேலே, அரைத் தூக்கத்திற் கண் சிமிட்டும் நட்சத்திரங்களுக்குக் கீழே, அந்தர வெளியில், ஒளியின் சித்து விளையாட்டுக் களில் பம்மாத்துக்காட்டி, மீண்டும் சூனியத்துடன் சூனியமாகிவிட... அந்த ஒளிப்பந்துகளைத் தன்வயிற்றிற் சுமந்து, பின்னர் தீயின்வாதனையில் அவற்றைப் பிரசளித்தகொட்டு, வெறும் கொட்டாகச் சாம்பல் படிந்த அழுக்கு நிலையில் கிடக்க, அதைச் சடலமென்று சொல்லிக் கட்டையுடன் கட்டையாக அடுக்கி இடுகாட்டில் சாம்பராக்கிவிட.....

அப்புறம் ?

அந்த வினாவின் உள்ளடக்கமான சூனியம் மாரியின் உள்ளத்திற் பரவிப் படர்கின்றது... மத்தாப்பிலிருந்து எழும் பச்சை ஒளிக்கதிரின் பசுமையுடன் அரசமரத்தடியில் அவனுடைய வாழ்க்கையின் திசையை மாற்றியமைத்த அந்தச் சம்பவம் உரம் உண்டு வளர்கின்றது.

திர்காமத்தைவிட்டுப் புறப்பட்ட மாரிமுத்து, அப்பகாமியுடன் மலைநாட்டிற்கு வந்தான். அப்புகாமிக்கு மாதனை தான் பிறந்த மண். அங்கு ஏதாவது வேலைதே

கொள்ளலாமென்ற நம்பிக்கையை, அவன் மாரியின் உள்ளத்தில் வளர்த்திருந்தான். குற்றமற்ற தன்னைக் கொலை காரனாகக் கற்பித்த முல்லைப்பற்று அவனுக்குப் பிணம் எரியும் சிதையாகத் தோன்றியது..... அவர்கள் கண்டியை அடைந்தார்கள்.

அங்கு மாத்தளைக்குச் செல்லும் பஸ்ஸிற்காக அவர்கள் காத்திருக்கும் பொழுது, அந்தப் பக்கமாக வந்த தரகர் தம்பையா, மாரியை அடையாளம் கண்டுகொண்டார். முல்லைப்பற்றிலிருந்து ஏழு மைல் தூரத்திலுள்ள பட்டினம் அவருடைய சொந்த ஊராயினும், சுற்று வட்டாரத்திலுள்ள பிராந்தியமெல்லாம் அவருக்குத் தண்ணீர் பட்டபாடு. ஆளும் வெகு 'சுழியன்'. புகையிலைத் தரகு, மாட்டுத் தரகு, கல்யாணத்தரகு முதலிய பல துறைகளிலும் பாண்டித்தியமுள்ள சகலகலாவல்லவர். சிறையில் பல வருடங்கள் வாடி அல்லலுற்று, உருக்குலைந்து போயிருக்கும் மாரியை இப்பொழுதும் அவரால் அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடிந்தது என்றால், அதற்கு அவருடைய தரகுக்கலை ஞானமும், ஞாபக சக்தியுமே காரணங்களென்பது உண்மை கண்டிக்கு, முதலாளி சங்கரப்பிள்ளையின் மகளுடைய கல்யாண விஷயமாக வந்திருந்தார்.

“ நீ...” என்று சிறையைப்பற்றி விசாரிக்க நினைத்த அவர், மாரியின் முகத்தில் தோன்றிய சுருக்கங்களினால் பின்னடைந்து, கேட்கக் கருதிய கேள்வியை விடுத்து, “ இங்கை எப்ப வந்தனீ? ” என்பதுடன் முடித்துக்கொண்டார். தரகர் தம்பையாவின் சிறப்பியல்புகளுள் ஒன்று மனமறிந்து பேசுவதும்.

“ வேலையொண்டு தேடுகிறனண்ணை ”

“ வேலை ரோட்டிலையா போட்டுக்கிடக்குது? ”

“ மாத்தளையில் ஏதோ...”

“ இங்க, நீ என்னோடை பேக்கதை கதைக்காமல் வா.

இஞ்சையுள்ள மூலைக்கடையொண்டிலை சேத்துவிடுறன்... ஏன்? சங்கரப்பிள்ளை முதலாளியும் என்றை கூட்டாளி தான். அவனிடையே வேலை இருக்கு வா”.

மாரிமுத்து அப்புகாமியைப் பார்த்துத்தயங்கினான். ஆனால் அப்புகாமி ஒன்றும் ஆட்சேபிக்கவில்லை.

அடுத்த தினமே மாரிக்கு சங்கரப்பிள்ளையிடம் வேலை கிடைத்தது.

கீரிமலை - சுதுமலை ஆகிய மலைவளங்களும், தொண்ட மாறாறு போன்ற நதிவளமும்பெற்றும், வானம் பொய்க்கும் புண்ணிய பிராந்தியமான யாழ்ப்பாணப் பகுதியின் மக்கள், வறுமையுடன் நடத்தும் நித்திய போராட்டங்கள் காரணமாகத் தென்னிலங்கையிலும், மலைநாட்டிலும் பல ‘மூலைக்கடைகள்’ நடத்திவருவதை யாவரும் அறிவார்கள். கப்பலோட்டிய தமிழனின் வீரமெல்லாம், மூலைக்கடை வியாபாரத்தில் முடங்கிக் கிடப்பினும், ஒரு புகையிலைக் கட்டின் மூலதனத்தில் நிறுவப்படும் அவை சீக்கிரமே பொருள் குவிக்கும் பெரிய ஸ்ரோர்களாக மாறுவதற்கு அவர்களுடைய கருமித்தனம் மட்டுமல்ல, சாமர்த்தியமும் காரணமென்பதையும் நினைத்துப் பெருமைப்படலாம். தன் சாமர்த்தியத்தினால் முன்னுக்கு வந்துள்ள பலருள் சங்கரப்பிள்ளையும் ஒருவர். அவரிடம் ‘லகார’த்தில் மூலதனமுள்ள ஸ்ரோர் மட்டுமல்லாமல், மூன்று நான்கு லொறிகளுமிருந்தன. பேச்சுடன் லேசாகத் தனது லொறி ஒன்றிற்கு ஒரு கிளீனர் தேவைப்படுவதாகவும், தனக்கு இந்தச் ‘சிங்கள மோடை’யன்களில் நம்பிக்கையில்லாததினால், ஓர் ஊர் பிறந்தவனையோ அல்லது இந்தியனையோ தேடி வருவதாகவும் தெரிவித்திருந்தார். தரகர் தன் கைவரிசையைக் காட்டி, தனக்குக் கண்டியிலுமுள்ள செல்வாக்கை நிரூபித்ததுடன், மாரிமுத்துவுக்கும் கைமேலே வேலையும் சம்பாதித்துக் கொடுத்துவிட்டார்.

மாரிமுத்துவுக்குப் பொறியியற் சூட்சுமம் இணைக்கப் பட்டது. இயந்திரமாக இயங்கினான். லொறி ஸ்டேஷனுக்கும், கடைகளுக்கும் மாறிமாறிச் சென்று திரும்பும். சாமன்கள் ஏற்றப்படும்—இறக்கப்படும். இந்த நித்தியவேலையின் ஒரு அங்கமாக இயங்கினான் மாரிமுத்து. மாத முடிவில் சம்பளம் கிடைப்பதுடன், நாள் தவறாமல் முதலாளியிடம் ஏச்சும் பேச்சும் 'கிம்பள' மாகக் கிடைக்கும். இவற்றையெல்லாம் பொருட்படுத்தாது வேலை செய்துவந்தான் மாரிமுத்து.

அடிக்கடி மகன் குமாரசாமியின் எண்ணமும், அடிசுக்கை சிவகுரு தம்பதிகளின் நினைவும் மனதிற்கிளைவிடும். சிவகுருவைப் போன்ற ஒரு தங்கமான நண்பனைப் பார்த்து, மகனைப்பற்றி விசாரித்து... "அவர்களைப்போலுத்தவரையில் நான் நினைவிலிருந்து அழிந்துவிட்டகனவு" போன்றவன். ஏன் 'அவர்களைப்பார்த்து அவர்களுடையநிம்மதியைக் குலைக்கவேண்டும்?' என்று எதிர்வாதம் செய்து தழைக்கும் கிளைகளைத் தறிப்பான். இந்த விவசாயம் சிறுவர்கள் விளையாடும் 'கிரிகிரி'ப் பந்து மாதிரி.....

இதற்கிடையில் இரு ஆண்டுகள், கலியுகத்தின் கால வெள்ளத்திலே சுழிந்துசென்று, இறந்தகாலமென்ற கடலுக்குள் மறைந்தன.

அப்பொழுது ஒரு நாள்... மாரிமுத்துவின் உடல் நிலை தளர்ந்து, உள்ளத்தில் சோர்வு குமைந்தது. கைகளும் கால்களும் குத்தலுடன் உளைந்தன. ஒவ்வொரு அங்க அணுவிலும் ஊசிகொண்டு குத்திப் பிழிப்பதைப்போன்ற வலி. தனக்குக் 'காய்ச்சல் காய்வதாக' முதலாளியிடம் தெரிவித்தான். அவருடைய உள்ளம், ரூபா நோட்டுகளி லான மலட்டுத்திடல். "நானைக் காலமை ஆஸ்பத்திக்குப் போய் மருந்துத் தண்ணி வாங்கலாம்" என்று யத்தைச் சுண்டங்காயாக்கி விட்டார். இருப்புக்கொள்

ளாத வேதனை மாரிக்கு. நெருஞ்சிக் காடாகக் குத்தும் படுக்கையில் புரள முடியவில்லை. நோய் தன் உடலில் பாய்ச்சியிருக்கும் பலஹினத்தையும் மறந்து, வேதனையை மறக்கும் வேட்கையில், கால் இழுத்துச் செல்லும் வழியே நடக்க ஆரம்பித்தான். தான் கண்டியிலிருந்து தென்கும்பரைக்குச் செல்லும் பாதையில் நடந்து செல்வதை நிதானிக்கிறான். இரவு மங்கையின் உள்ளங்கிக்குள் ஒளி தஞ்சமடைந்து வெகு நேரமாகிவிட்டது. தூரத்திற்குத் தூரம் மின்சார கம்பங்கள். பல்புகள் என்றழைக்கப்படும் கண்ணாடிக் குமிழிகளுக்குள் சிறைப்பட்டுவிட்ட மின்மினிப் பூச்சிகளின் சோபிதத்துடன் அவை மங்கிய ஒளியைப் பரப்புகின்றன.

அவன் எவ்வளவு நேரம் நடந்தானோ? எவ்வளவுதூரம் நடந்தானோ? தலைசுற்றுவதாகப் பிரமை தட்டுகிறது. மயக்கம் தன் விட்டத்திற்குள் விற்பூட்டும் பூட்டுகிறது. நினைவும் உணர்வுமற்ற ஒரு கயிற்றரவு நிலையில் அவதானிக்கிறான்.

வீதியின் ஓரத்தில் ஒரு அரசமரம். அதைச்சுற்றி ஒரு மேடை. அதில் இன்னமும் புத்தர் சிலை திருப்பள்ளி கொள்ளளவில்லை.....அவ்வளவுதான். பிரக்ஞை இழந்த வளைப்போல் அந்த மேடையிலே சரிகிறான்.....நோயின் வேகம். முனகல் சத்தம். மனித ஸ்பரிசத்தில் சுருண்டு விடும் சரக்கட்டையைப்போல சுருண்டு படுக்கிறான். கண்டிப்பகுதிக் குன்றுகளின் உச்சியை முத்தமிட்டு வீசிவரும் சிதளவாடை அவன் உடலை ஊசியாய்த் துளைக்கிறது. அவன் மேலும் கூனிக்குறுகுகின்றான். அவலுடைய அங்கம் முழுவதும் சாரணின் ஒரு பகுதிக்குள் ஆமையாகிய நிலையில்.....உலகமே மரணவஸ்தைக்குள் அமுங்கிப் போவதாகவும், இறந்துபோன வள்ளியம்மை இருகைகளையும் அகலவிரித்துத் தான்வாழும் அமர உலகிற்கு அவனையும் அழைப்பதான நிழலுருவ நினைவுகள்.....முனகல்.....பிதற்றல்.....

இரண்டொரு சேவல்களின் ஆலறல். இரவுமங்கை தனது நிர்வாண கோலத்தில் வெட்கமுற்று ஒளித்தேதாடி மறைய நினைவு கொள்ளும் வேளை!

மாரிமுத்துவுக்கு மயக்கம் தெளிவுபடாத விழிப்பு ஏற்படுகிறது. கரம் நீட்டியழைத்த வள்ளியம்மை எங்கே? சிலந்திவலை விரித்திருந்த பனித்திரையை ஊடறுத்து ஒரு உருவம் மரத்தடிக்கு வருவதைக் கவனிக்கமுடிகிறது.

அந்த உருவம் தனது கையோடு கொண்டு வந்த பெட்டியை இறக்கிவைத்துப் படுத்துக்கிடக்கும் அவளை அவதானிக்கிறது. பின்னர், அவனுக்குச் சமீபமாகவந்து குந்தி, தீக்குச்சி யொன்றினைக்கிழித்து, அதன் இருட்தலையில் ஜனித்த சுடரில் அவனுடைய முகத்தைப் பார்க்கிறது. ஏதோ பயம் தெளிந்ததைப்போன்று, அரசமரத்தின் மேடையில் மூன்று கற்களை எடுத்து அடுப்பாச அடுக்கி, அதற்குள் திணித்த விறகுகளில் தீயை மூட்டுகிறது.

“உம்.....உம்.....” - மாரிமுத்துவின் முனகல்.

“அறகவுத?” - யாரது என வினவும் அந்த ஒலியில் பெண்மை தொனிக்கிறது. பதில் சொல்ல அவனுடைய நாக்கு உன்னுகிறது. ஆனால் முனகல் ஒலியைத் தவிர வேறெதுவும் புறப்பட மறுக்கிறது.

அந்த உருவம்—அவள்—அவனுக்குச் சமீபமாகவந்து நெற்றியைத் தொட்டுப் பார்க்கிறது. அந்த விரல்களிற்குருதி கூட்டிக் கிளம்பும் பரிவும் பாசமும்..... ஒருகால் வள்ளியம்மை ஆவி உலகைவிட்டு, இந்த அரசமரத்தின் கீழே வந்து.....

“ஆம்மே சனிப்ப நத்த?”

சங்கரப்பிள்ளை சிபாரிசு செய்த தர்மாஸ்பத்திரியின் மத்தண்ணீர் கொடுக்கக்கூடிய குணத்திலும் பார்க்க நத்தரும் அந்தச் சொற்கள்..... மனிதத் தன்மையின்

மிக உயர்ந்த குணங்கள் ராகலயமாக இழையும் குரல் . இந்த ஊர்வலத்திற் 'செஞ்சுருட்டி' இராகத்தினைப் பொழிந்தவனால் மட்டுமல்ல, நாதஸ்வரத்தையே தனது அடிமையாக்கிக் கொண்ட இராஜரத்தினம் பிள்ளையாலே கூட எழுப்ப இயலாத இனிமை அந்தக்குரலில் இருப்பதாக மாரிமுத்துவுக்குப் படுகிறது.

மாரிமுத்து எழுந்திருக்க முனைகிறான்.....

'தமுச கொயிகரி யண்டெப்பா...' — எங்கும் போக வேண்டாமென்று சொல்கிறான். அவனால் யாரிடம், எங்கே போக முடியும்? முல்லைப்பற்றுக்கா? அவனைப்பெற்றுச் சீராட்டி வளர்த்து, மணப்பந்தலிற் பார்த்துத் தங்கள் கடமையை முடித்து மோட்ச கதியை அடைந்துவிட்ட பெற்றோரிடமா? இரண்டு வருடங்கள் அவனுடைய சுகபோகங்களுக்குத் தன் உடலை ஈடு வைத்து, இன்பம் அளித்து, இன்று இனிய கனவாக மறைந்து விட்ட வள்ளியம்மையிடமா? பிஞ்சு வயதிலேயே தன் தந்தையின் முகம் மறந்து, அனாதையாகப் படித்து முன்னேறிக்கொண்டிருக்கும் குமாரசாமியிடமா? தன் நட்பிற் சுகங்காணாத சிவகுருவிடமா? அவனுக்கு இந்த அவனியில் உற்றார் யார்? உறவினர் யார்? நனி சிறந்ததாம்—பொன்னாடாம்—பிறந்த மண்ணாம்! மண்ணாங்கட்டி! இருக்கும் பொழுது மாடுகளைக் கள்ளிப்பாலின் துணையுடன் கொண்டு அனாதையான வேலைக்காரப்பொடிச்சியைக் கிணற்றிலே அடித்துப்போட்டுக் கிராதகச்செயல் செய்தும், செத்தபின்னருங் குற்றமற்ற மாரிமுத்துவைச் சிறைக் கம்பிகளை எண்ணவைத்த 'இருமரபுந் துய்யவந்த' விசுவலிங்கம் நடமாடிய பொட்டற்காடு அது! பொய்ச்சாட்சி சொல்லும் முத்துவேலன் தழைத்த கள்ளிப்பற்றை! அதற்கா? இல்லை, இல்லை..... ஊரவன் என்று வெளிச்சம்போட்டு, இரத்தம் உறிஞ்சும் அட்டையாக வேலைவாங்கும் சங்கரப்பிள்ளையிடமா? இல்லாமருந்துத்தண்ணீர் பெற்றுத்தருவார் என்று? மண்டை

வேடித்துக் கிளம்பும் சிந்தனை அலைகள்—எழுந்து நடக்க இயலவில்லை. கால்கள் சக்தியையும் இயக்கத்தையும் இழந்துவிட்டனவாக.....

படுக்கிருன் மனித உள்ளங்களின் வேதனைகளுக்கும் போராட்டங்களுக்கும் இரங்காது, மாற்றங்களில் மருட்சியடையாது, உருண்டோடிக் கொண்டிருக்கும் காலவெள்ளம். அவன் சுழிப்பிற் பல விடையக் குமிழ்கள் குமிழ்ந்து மடிகின்றன.....

“தழ்சு பொண்ட” அவள் கொடுப்பதைக் குடிக்கிறான்.

அவள் கொடுத்த கொத்தமல்லித் தண்ணீரா அல்லது அவள் செலுத்தும் அனுதாபமா தன் உடலுக்கு இதற் தருகிறது என்பதை அவனால் இனங்கண்டுகொள்ள முடியவில்லை. இருப்பினுஞ் சோர்வு நீங்காத நிலையிற் படுத்துக் கிடக்கிறான்.

பொழுது புலர்கிறது. அவனை அங்கேயே படுத்திருக்கும்படியும், அப்புறமாக மருந்து வாங்கலாமென்றும் ஆறுதல் கூறித், தன் திசை விசாரத்திற்கு ஆயத்தஞ் செய்கிறான். அடுப்பில் சட்டியை ஏற்றி, மாலை ஊற்றி அப்பம் சுடுகிறான். சுடச்சுட அப்பம் விலை போகிறது; வாடிக்கைக்காரர்கள்—வாழ்க்கையின் அடித்தளமான உடலைப்பிழிந்து உழைத்துவாழும் பஞ்சைகள்—அரசமரத்தைச் சுற்றி அரைப்பசி போக்கி.....

அப்பஞ் சுட்டுக்கொண்டே வியாபாரத்தைச் சாமர்த்தியமாகக் கவனிக்கும் அந்தப்பெண்ணை மாரிமுத்து வியப்புடன் பார்க்கிறான்.

அவன் — அலிஸ்நோனா—காவியத்தின் தலைவியாவதற் கேற்ற அழகியல்ல. ‘வளிசாக’ முப்பத்தைந்து வயதிற்குக்கும். கிழவியென்று சொல்லிவிட இயலாத வாலிப

வனப்பு; காலியான கற்பூரப் பெட்டியிலிருந்து எழும் வாசனையைப்போல, மயக்கந்தரும் ஒருவகை வாலிபம். அழகு அலைகளுடன் சுருண்டு கிடக்குங் கேசத்தில், ஒரு மயிராவது நரைக்கவில்லை. சதைப்பிடிப்பான வட்டமுகம். அதில் வியர்வைத் துளிகள் அரும்பியிருப்பினும் அவை வழிந்தோடும் வாய்க்கால்களை இன்னும் வயதின் முதிர்ச்சி அவள் முகத்திற் கோடு கிழிக்கவில்லை காரின் பிற்புறத்தை அப்படியே அடைத்து விடவல்ல மாமிசமலையல்ல; சோளக் கொல்லைக் கதிருமல்ல. கடைவாயிற் புன்னைக் புஷ்பிக்கும் இதழ்களில் மறைவிடம் தேடிக்கொண்ட பற்களுக்கிடையில் வெற்றிலை மென்றுசுவைத்தபடி தன் வேலைகளைச் சுறுசுறுப்பாகக் கவனிக்கிறாள். சுறுசுறுப்பினாலும் பெண்களுக்கு அழகு சேருகிறது. இடையிடையே அவள் மாரிமுத்துவின் மீது கண்களைத் திருப்பி, 'கொஞ்சநேரத்தில் வேலை முடிந்துவிடும்; உடனே நான் வருவேன்' என்று கொஞ்சம் நயமொழிகளைத் தன்பாஷையிற் சிந்துகிறாள் ...

சிந்தனைத் தொடரைக் குலைத்து, மத்தாப்பிலிருந்து மேலெழும்பும் ஒளிப்பந்துகள் ... .. நீலத்துளிகளை அது அதிகஞ் சிந்தி, சுற்றுப் பிரதேசத்தையுந் தன் நிறத்திற்குள் அழுக்குகிறது?

பிள்ளையார் கோவிலிலிருந்து திரும்பும் ஊர்வலத்திலிருந்து கிளம்பும் ஓசைகள். தவில்காரர்களும், நாதஸ்வரக்காரர்களுந் தங்களுடைய திறமைகளையெல்லாம் பிழிந்து பொழிகிறார்கள். தங்கள் கலைத்திறமையைச் சபைமெச்ச அங்காடிப் பொருளாக்குகிறார்கள். திறமையாவது, மண்ணாவது... வாங்கிய பணத்திற்கு மாரடித்துத் தொலைக்கிறார்கள் ... ..

குமாரசாமி கணவனென்ற அந்தஸ்தை அடைந்து விட்டான். அவனும் இந்தக் காலத்து இளமட்டங்களைப் போன்று காதலென்ற விவகாரத்திற்குள் சிக்குண்டு, அதன் பேராகக் ... ..

காதல்?

அது அவன் வாழ்க்கையிற்கிடைத்தது. உண்மை. இரண்டே இரண்டு வருஷக் குடும்பவாழ்க்கை அப்புறம் சிறை. சிறையிற் சிக்கிக்கொண்டவர்களிடையே எத்தனையோ சுயதிருப்திப் பழக்கங்கள் குடிபுகுந்துவிடுகின்றன. ஆனால் இந்தப் பழக்கங்களுக்கு மாரிமுத்துவின் உடல் வளைந்து கொடுத்துவிடவில்லை. வள்ளியம்மையின் மரணச் செய்தியுடன் தனது காதல் உணர்வுகள் மரித்து விட்டதாகவே அவன் நம்பினான். காதல் உணர்ச்சி. பனிப் பிரதேச மரங்களைப்போல, இலையுதிர் காலத்தில் இலைகளை உதிர்த்தி, வஸந்த காலத்திற் குருகு தளிர்ந்து, பட்டுப் போகும்வரை உடலிற் பரளிக்கிடக்கிறது. சிறையில்வாடிய காலத்திலும், சங்கரப்பிள்ளையின் கிளிவராக — இயந்திரமாக—உழைத்த இரண்டாண்டு காலத்திலும், பட்ட மரமாகக் காட்சி தந்த அந்த உணர்ச்சிகள், அலிஸ்நோனாவின் குடிசையில் வாழத் தொடங்கியதிலிருந்து, வஸந்த காலத்தின் அணைப்பினை அனுபவிக்கும் பாவனையில் துளிர் விட்டு—.

அலிஸ் வற்புறுத்தி அவனைத் தன் குடிசைக்கு அழைத்து வந்தான். திறமைவாய்ந்த ஒரு 'வெதமாத்தையா' வைக்கொண்டு வைத்தியம் செய்வித்துப் பூரணகுணம் ஏற்படச் செய்துவிட்டான். செல்வந்தரான சங்கரப்பிள்ளையின் நெஞ்சிற் புகமறுத்த மனிதபாசம், அந்தக் குடிசைக்குள் அலிஸ்நோனா உருவத்தில் நடமாடுவதாக மாரிமுத்துவுக்குப் பட்டது.

அவள் ஒரு புதிர். அவளைப்பற்றிப் பலதரப்பட்ட அபிப்பிராயங்கள் நிலவின. அவளை மனைவியாக ஏற்றுக் குடும்பம் நடத்திய பண்டா, ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வேறொரு 'கும' ருடன் ஓடிப்போய்விட்டான். போனவன் இரும்பவில்லை. 'வழக்கு வைத்துப் படி வாங்கலாம்' என்று அவர் ஆலோசனை நல்கினார். ஆனால் தன்னை வெறுத்து,

வேறொருத்தியைத் தன் நெஞ்சிலும், மார்பிலும் வளர்த்தி வாழும் அவனுடைய பிச்சைச் சம்பளத்திலும் பார்க்கத் தன் உடலைவருத்தி உழைத்துச் சம்பாதித்து வாழ்வது மேலென அவள் கருதினாள். அவள் சுடும் அப்பஞ் சுவையானது; அவள் பேச்சும் அப்படித்தான். வாலிபம்—அவள் வயதுக்கொவ்வாது அவளுடலிற் குடிபுகுந்திருக்கும் வாலிபம்—குளுமையானது வெற்றிலைச்சிவப்பேறிய இதழ்களின் ஓரங்களில் நர்த்தனமாடும் புன்னகையையும், சுருட் கேசம் கொண்டவளின் குணங்களைப்பற்றி நவயுக காமகுத்திர ஆசான்கள் கொடுக்கு விளக்கத்தினையும், ஆதாரமாக வைத்துக்கொண்டு அவளைப்பற்றித் தங்கள் உள்ளத்திற் குமையும் இச்சைகளுக்குத் திரை கட்டி கதைபரப்பினார்கள் பலர். வாடிக்கையாக அப்பந்தின்பவர்கள் பாக்கித் தொகையை தாளாகச் செலுத்துவது, கதைக்கு இறக்கை கட்டியது. 'இவள் நடத்தை கெட்டவள். அதுதான் அவள் புருஷன் விட்டுட்டு ஓடினாள். இல்லாளிட்டால் இவள் தன் புருஷனிடம் பராமரிப்புப்பணம் கோரி வழக்கு வைத்திருக்க மாட்டாளா? என்று தர்க்கம் பேசுவதாக அபிநயித்தனர் சில மைனர்கள்! ஆனால் மாரிமுத்துவுக்கு, அவள் மனிதப் பண்பினைக்காப்பாற்ற மனுஷியாகவே வாழும் பெண்ணை மட்டுமேபட்டாள்.

வானத்தில் சிந்திய நீல மத்தாப்பு ஒளிபரப்பும் நிறத்தின் சாயலைப் பூரணமாகப் பெற்ற மஹாவலி கங்கை ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. கண்டாரை மயக்கித் தன் காலடிப்படுத்தும் சின்னமேளக்காரியின் அபிநயத்துடன் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது: கரையிலே அமர்ந்து நீரோட்டத்தின் வாக்கிலே கால்களை விட்டிருந்த மாரிமுத்துவின் உள்ளத்திற் சிந்தனைகள் குதிருகின்றன.

'நோனா எனக்கு உயிர்ப்பிச்சை தந்தாள். அவள் உதவிக்கு என்ன கைமாறு செய்ய முடியும்? உடல் குணமாகிவிட்டது. இன்னமும் அவளுக்குப்பாரமாக அவளுடை

குடிசையில் வாழவேண்டுமா? 'அந்தச் சிங்களத் தேவடியான் வீட்டுக்குப் போன உனக்கு இங்கை வேலையில்லை' என்று சங்கரப்பிள்ளை கையை விரித்துவிட்டார். அவருக்கு என்னிலும் பார்க்க வாலிபனை இந்தியாக்காரக் 'கிளி' கிடைத்துவிட்டான். இன்னொரு வேலை சம்பாதித்துத்தா தரகர் தம்பையா எப்பொழுது வருவாரோ? உதவக்கூடிய அப்புகாமியோ சிறைப் பறவை. பாவம். அவன் மறுபடியும் சிறைக்குச் சென்றுவிட்டான்.... இனி?"

அங்கு வந்து சேர்ந்த நோனா அவனுடைய சிந்தனைகளைக் கலைத்தாள்.

"நாங் எல்லா இடமும் உங்களைப் பார்த்தாங்; ஏங்க; போனது நீங்க? சங்கரப்பிள்ளை மொதலாணி வேலைபோனது சுட்டி கவலைப்பட வேணங். நாங் வளி சொல்றது. நாங் ஐஞ்ச நூறு ரூப்பியலா வைச்சிருக்கிறது. அந்த மரத்துக்கிட்டை ஒரு தேக்கடை போடுவாங்."

தானே தேநீர்க்கடை வைத்துத்தந்து, அவன் வாழ்க்கையை வளப்படுத்த முனையும் அவளுக்கு என்ன பதில் சொல்லுவான்.

"யோசிக்க வாணங்: நாங் சொல்றதுக்கு நீங்க சம்மதந்தானே?"

சொந்த ஊரில் மனைவியை விட்டு, உத்தியோகம் பார்க்கும் ஊரில் பிரமச்சாரி வேடம் புனைந்து, வேறு பெண்களைச் சுவைத்துப் பார்க்கும் ஹாலிவூட் நெறி இன்று வாலிபர்களின் உள்ளங்களில் நுழைந்திருக்கிறது. உண்மைக்குத் திரைபோட்டு மறைத்துப் பொய்மையையே பேசிப் போலியாக வாழ்ந்து, கணவனும் மனைவியும் இரு வேறு திசையிற் பீடுநடை போடுகின்றனர் இக்காலத்தில். ஒருவர் மனதிலுள்ளதை மற்றவர் அறியாத நாகரீகம் இப்போது புகுந்துள்ளது. இந்த நாகரீகம் புகாத அந்தக் காலத்தைச் சேர்ந்தவன் மாரிமுத்து. அவன் தன் வாழ்க்கையை ஒளிவு மறைவின்றி அவளுக்குக் கூறியிருக்கிறான்; அவளுந் தன்னுடைய துயர்மண்டிய வாழ்க்கையை

அவனுக்குச் சொல்லியிருக்கிறார். பொதுவான துயரிழை இருவரையும் நெருக்கமாகப் பிணைத்து வருவதையும் அவன் உணருகிறான்.

“என்னை நம்புங்க, அந்தச் சில்வா ஆளு நம்பளுக்கு மிச்சங் கரைச்சல் தாறது. நீங்கதாங் நம்மளுக்கு உதவி செய்ய வேணுங்.”

சில்வாவிடமிருந்து அவளைக் காப்பாற்றுவதற்கு?

வாழ்க்கையென்ற தனிவழிப்பாதையில் நடந்து செல்வதற்கு, பேச்சுக்கும் — சௌகரியத்திற்கும் ஒரு வழித்துணைதான் தேவை. வயது செல்லச் செல்ல மனிதன் இந்தத் தேவையை அதிகம் அதிகமாக உணருகிறான். வழித்துணை பெறும் பிரயத்தனந்தான் காதலா? கொம்பருக்கு அழகு, படர்கொடி. வள்ளியம்மை என்ற கொடிகருகிவிட்டது என்பதற்காக, இன்னொரு கொடியைத் தாங்கும் வலிமையைக் கொம்பர் இழந்துவிட்டதா?

மாரிமுத்து சம்மதந் தெரிவிக்கிறான்.

அரசமரத்தடியிற் தேநீர்க்கடை முளைத்தது. மாரிமுத்துவும் நோனாவும் பிரயாசையுடன் உழைத்தார்கள். உள்ளங்கலந்த நிலையில் அந்நியோன்யமாக வாழத் தலைப்பட்டார்கள். அன்பு என்ற தங்கச் சங்கிலி அவர்களைப் பிணைத்தது. சிங்களத்தி—தமிழன் என்ற இன உணர்ச்சிகள் கிடையாது. மொழிப் பிரச்சனையேயில்லை. அவள் பேசும் தமிழ் அவனுக்கு விளங்கும்; அவனுடைய சிங்களம் அவளுக்கும் புரியும்.

தேநீர்க் கடையில் உருவான தாம்பத்திய வாழ்க்கை நிம்மதி நிறைந்ததாக இருந்தாலும், சில்வாவின் போக்கு விசுவலிங்கத்தை ஞாபகப்படுத்தியது. அடிசக்கை தம்பதிகளையும், மகன் குமாரசாமியையும் சாவதற்குமுன்னர் ஒரு தடவைபார்த்துவிட வேண்டுமென்ற நினைவுகள் சந்திவாள் முகிற் கூட்டங்களின் உருவில் மொய்த்தன.....இந்

துன்ப நினைவுகளை முற்றாக ஈடு செய்தது நோனுவின் அன்பு. இல்வாழ்க்கையின் பயனாக நோனா தாய் என்ற அந்தஸ்தை எய்தவில்லையாயினும், வருடங்கள் பல ஓடி மறைந்தன.

மணமக்கள் சகிதமாக ஊர்வலம் வீட்டை நெருங்குகின்றது. 'ஆல்போற் தளைத்து அறுகுபோல் வேருன்றிப் பதினாறும் பெற்றுப் பெருவாழ்வு வாழட்டும்' என்று மாரிமுத்துவின் குணிய உள்ளத்தை வெடித்துக் கிளம்பும் ஆசிமொழிகள். வான இருளைப் பிளந்து மத்தாப்பின் ஒளிப் பூக்களை அந்தரத்திற்கு அனுப்புவதில் ஒரு வேகம் ஏற்படுகிறது. வெளியை ஒளியிற் குளிப்பாட்டும் அந்த ஒளிப் பூக்களில் அநேகமானவை மஞ்சளுஞ் சிவப்புமாகக் காணப்படுகிறது. சிவப்பு மனித இரத்தத்தையும், மஞ்சள் அக்கினியின் தீநாக்குகளையும் மாரிமுத்துவுக்கு ஞாபகப்படுத்துகின்றன .....

நினைத்துப் பார்க்கவே மயிர் சிலிர்க்கும் அந்தக்கோரச்சம்பவம்.....

1958ஆம் ஆண்டின், மே மாதத்தில் ஜனித்த ஒரு நாள்.....

ஆரம்பத்தில் மனிதன் தன்கருத்துக்களை ஒலியினால் புலப்படுத்தினான். பின்னர் தன்பொழுதுபோக்குக் கற்பனையிலுதித்த குறியீடுகளினால், சொளகர்யத்திற்காக, மொழியினை உண்டாக்கினான். வசதியாகத் தன்கருத்துக்களைப் பரிமாறிக்கொண்டு வாழ்வதற்கு மொழி ஒரு சாதனம். அதற்குமேல் மொழியல்ல வாழ்க்கை. உலகின் சிறந்த பொக்கிஷம் மனிதன்; அவனை அணிசெய்வது மனிதத்தன்மை. மனிதத்தன்மையை இழந்து, மனிதர்களையே அழித்து மொழியைக்காக்கப் புறப்படுவது சுத்தப் பைத்தியக்காரத்தன்மை. பசிப்போராட்டத்திற் திருடர்கள், கொலைகாரர்கள், விபசாரிகள், பிசகைக்காரர்கள் ஆகியோரின் எண்ணிக்கை அதிக

ரிக்கிறது. அப்போராட்டத்தில் மனிதன் நித்தம்நித்தம் சமம் பிச் சாகிறான். அதைப்பற்றி ஒருவருக்குங் கவலையில்லை! ஆனால் மனிதனே உண்டாக்கி, மனிதனே கற்பித்து, காலவெள்ளத்தின் மாற்றங்களுக்கும் அழிவுக்கும் உள்ளாகும் மொழிக்காக மனிதன் தன் மனிதப் பண்பையே இழந்து, மனிதனையே பலிவாங்கும் மிருகப்புத்தி எவ்வளவு சீக்கிரம் காட்டுத்தியாகப் பரவிவிடுகிறது?.....

„தெமள ஜாதி நெதிவேவ! பாஷா தெக்கக் அப்பிட்ட எப்பா. சிங்களத்தமய் அப்பிட்ட ஒண” — ஒரு கோஷம்.

“ஸ்ரீயை எதிர்ப்போம்; சிறையை நிறைப்போம்” -- எதிர்க்கோஷம்.

வீரத்தின் விளைநிலமாக ஒருகாலத்தில் வாழ்ந்த தமிழ் மகனின் மறம் தாரச்சட்டிகளில் மண்டின. எழுத்து அழிப்பு இயக்கம். எதிர்ப்புக்கு எதிரான தமிழ் அழிப்பு இயக்கம். ‘தார்பூசிச்சாமோ தமிழ்’ என்ற கோஷம் வெண்பா உருவில் ஒலிக்கிறது. ஆனால் தார்பூசிச் சிங்களம் மட்டும் செத்துவிடுமா?

கண்டிநகரம் அல்லோல கல்லோலப்படுகிறது. பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் பண்பாடு என்ற சேலைக்குள் மறைக்கப்பட்டிருந்த மிருகவெறி விழிப்புக்கொள்ளுகிறது. சிங்களம் பேசும் மிருகங்கள், தமிழ்பேசும் மிருகங்களைத் தாக்குகின்றன. தார்பூசும் இயக்கம், இரத்தஞ் சிந்தும் இயக்கமாகக் கோர உருவம் எடுக்கிறது. சிங்கத்தின் இரத்தத்தையே குடிக்கும் சிங்கத்தைப் பார்த்திருக்கிறோமா? ஆனால் தன் இனத்தின் இரத்தத்தையே ‘குடிக்க’ வேட்கைகொண்டு வெறிக்கூத்தாடும் மனித மிருகங்கள்?

மூலைக்கடைகள் கொளுத்தப்படுகின்றன... தன் வேலை காரனுக்கு மருந்து வாங்கிக்கொடுக்க மறுக்கும் கருமிய்

சொத்துக்களை செந்தீயின் சர்ப்பநாக்குகள் தீண்ட மறுக்குமா?

மஞ்சள்—சிவப்பு—நீலம் ஆகிய வர்ணக் கலவைகளாலான தீ நாக்குகள்.....வீதியிற் சிந்தப்பட்டு. மனித இரத்தம்.....

ஊழிச் காலத்தின் ஒத்திகை.....

தேநீர்கடையை அடைத்த நோனா, மாரிமுத்துவைத்தன் குடிசைக்கு அழைத்துவந்து, கொல்லையிலுள்ள பீப்பாவிற்சுள் அடைத்துவைக்கிறாள்.

“நோனா! நான் தமிழன். நான் செத்தால் என்ன? நான் வாழ்க்கையை ஐம்பது ஆண்டுகளுக்குமேலாக அனுபவித்து விட்டேன். இனி வாழ்ந்து தான் என்ன பயன்? எனக்குப் புனர் ஜன்மமளித்த உத்தமி நீ. என் உயிரைக் காப்பாற்றும் போராட்டத்தில் உன் உயிரைப் பணயம் வைக்காதே என்னை விட்டுவிடு...” என்ற கருத்தினை உள்ளடக்கி எவ்வளவோ சொல்லிப்பார்த்தான். ஆனால் தமிழனின் இரத்தத்தைக்குடிக்க இச்சைகொண்ட மிருகக் கூட்டத்தினரிடம் குடிகொண்டிருந்த வெறியிலும்பார்க்க, அந்தத் தமிழனைக் காப்பாற்றும் வெறி நோனாவின் உள்ளத்தில் அதிதீவிரமாகப் பரவியிருந்தது. மிருகக் கூட்டத்தினரிடமிருந்து ஒரு தமிழனைக் காப்பாற்ற ஒரு பேதை தன்னைநனியாக நடத்தும் போராட்டம்.

“நம்ம இரண்டு ஆளுங் மனிசந்தானே?” மனிதனின் துல்லிய உணர்ச்சிகளிற் பூக்குஞ் சொற்கள்.

மனிதனின் பலஹீன உணர்ச்சிகளைத் தூண்டி, அதுனுள் மூண்டெழும் ஹோமத்தியில் தங்கள் பதவிகளை அறுவடைசெய்து, தலைவர்களாக முனையும் மொழி வெறியர்கள் (அவர்கள் சிங்களவராக இருந்தாலென்ன, தமிழராக இருந்தாலென்ன?) குடிசைவாழ் குத்துவிளக்காம் அலி

ஸிடம் பாடம் கற்கவரவேண்டும். பாராளுமன்ற மென்ற தந்தக்கோபுரத்தில் அமர்ந்து இறைமாட்சித் தர்மங் கற்க முனைவதை விடுத்து, அலிஸுகள் வாழும் மண்குடிசைகளில் மனிதத் தன்மையின் இலட்சணங்களை முதலிற் பயின்றுகொள்வது மேல்.

இரத்தவெறி கண்ட கூட்டமொன்று அலிஸின் குடிசைக்கு முன்னால்வந்து நிற்கின்றது. அலிஸின் காதல் விவகாரத்திற் தன்னை, அப்பிழுத்த குரங்காக உவமித்துக்கொண்ட சில்வா அக்கூட்டத்திற்குத் தலைமைதாங்குகின்றான். கர்ஜனை செய்யுங் குரலிற், 'கொஹைத அற பற தேமள மினிஹா?'..... என்று கேட்கிறான். சில்வாவின் தடித்த குரல் மாரிமுத்துவுக்குப் பழக்கமானது தன் இரத்தத்தைப் பச்சையாகக் குடித்துவிடவேண்டுமென்ற தாகம் அந்தக் குரலிற் குவிந்து கிடப்பதையும் உணரமுடிகிறது.

‘ஏய்?’—நோனுவின் உறுதியான குரல்.

‘அப்பிட்ட ஓண, எத்துளே இன்னவதே?’

“னே”

‘பொறு கியாண்ட எப்பா.’

அதைத் தொடர்ந்து நோனோ, ஏதோ சிங்களத்தில் சரமாரியாகப் பேசுகிறான்.

அறிவுகெட்ட மூடப்பிண்டங்களே! நான் சிங்களத்தி; நீங்கள் சிங்களவர்கள். ஆனால் உங்களை நினைத்து நான் வெட்கப்படுகிறேன்; நீங்கள் அக்கா, தங்கைகளுடன் பிறந்ததுண்டா? அவர்களுடைய புருஷன்மார்களை நர மாமிசப் புலாற்கடையிற் கூறுபோட்டதுண்டா? அல்லது சிங்களச் சாதிதான் உயர்ந்த சாதி என்பது உங்களுடைய நினைப்பா? நான் அன்று ஒரு சிங்களவனுக்கு வாழ்க்கை பட்டிருந்தேன். அவன் தன் சிற்றின்ப வேட்டையிடு

என்னைப் பரிதவிக்க விட்டுச் சென்றான். சில்வா! நீ மகா அயோக்கியன். மாரிமுத்துவின் துணை மட்டும் எனக்குக் கிடைத்திருக்காவிட்டால் அப்பத் துண்டினை இரஞ்சம் காகத்தினைப்போல எத்தனையோபேர் என்னுடைய கற்பைச் சூறையாடியிருப்பர். ஒரு சகோதரியின் மானத்தைக் காக்க வக்கின்றிச் சொறிநாய்களைப்போல நீங்கள் அரசமரத்தைச் சுற்றிவந்தகாலத்தில், அந்தத் தமிழன் என் மானத்தைக் காப்பாற்றினான். அந்தத் தமிழன் உடல் என்னைத் தீண்டியதால் என் உடல் அழுக்காகிவிட்டதா? தமிழனாவது? சிங்களவனாவது? நாம் முதலில் மனிதராக வாழவேண்டும்” — அவனைத் தன் கற்பனையில் நாடகத் தமிழ் பேசவைத்து மாரிமுத்துவின் உள்ளம் பூரிக்கின்றது.

குடிசையின் வாசலில் ஊழிப்பேயின் சுடலை நடனம்.

“அம்மே! அம்மே!” என்ற ஈனக்குரல். மாரிமுத்துவின் இரத்தத்தைத் தேடிவந்த அவர்கள் நோனாவின் — தமிழனுடன்வாழ்ந்த ஒருசிங்களத்தியின் — இரத்தத்தைக் கண்டு திருப்தியுடன் திரும்புகின்றார்கள்.

பேதையின் மரணவஸ்தை கொப்பளிக்கும் அனுங்கல்.

அன்று பரணிபாடி, இன்று ஒலிபெருக்கிக்குழாயில் வீராப்புப் பேசுவதுடன் ஒடுங்கிவிட்ட தமிழ் வம்சத்தின் சாபக கேட்டை நினைத்துவருந்தி, தான் பீப்பாவிற்ருள் ஒளித்துக்கிடந்த கோழைத்தனத்திற்கு வெட்கி, வாசலுக்கு வருகிறான் மாரிமுத்து.....

இரத்தம் — தியாக இரத்தம் — சிந்திக்கொண்டிருக்கும் அவளுடைய தலையை ஆதரவுடன் தன் மடியில் வைத்துக்கொள்கிறான்.

இரண்டு ஜதைக் கண்களில் பிரளய காலத்தின் ன்டுப்பெருக்கு. மாரிமுத்துவின் கண்களிலிருந்து புரளும்

கண்ணீர்த் திவலைகளைத் துடைத்துக் கொண்டே நோனா,
 “நீங்க ஊருக்குப் போறதுதாங் நல்லங். சில்வா மிச்சங்
 கரைச்சல் தருவாங், நீங்க தப்பிறதுதான் எனக்குவேணுங்.
 ஊருக்குப் போறது..... உங்கடடிகள்ளை குமாரசாமியைப்
 பாருங்க. நீங்க நல்லமனுஷனென்பது சுட்டி உங்க மொகத்
 தைப்பார்த்துத் தெரிஞ்சடுவாங்க. நீங்க.....போறது
 தானே?.....சத்தியம் சொல்லவேணும்.....ஊருக்குப்
 போங்க.....”

முல்லைப்பற்றுக்கா?

இங்கு இரத்தா!

அங்கு?

தார்.

இங்கு சில்வாக்கள் நடமாடுகிறார்கள்.....

அங்கு விசுவலிங்கங்கள் நடமாடினார்கள்.....

தலையைத் தனக்குச் சமீபமாகக் கொண்டு வரும்படி
 சைகை காட்டுகிறாள். அவன் தன்னுடைய தலையை அவ
 ளுடைய முகத்திற்கு நேரே குனிகிறான். அவன் தன்னு
 டைய கழுத்தில் மின்னிய சங்கிலியைக் கழற்றி அவனு
 டைய கைகளிற் கொடுத்து, “நம்ம செயினைத் தாராங்,
 எடுத்திட்டுப் போங்க. ஒங்க மகண்ட சின்னம்மாவொடை—
 நம்ம—உபகாரம் இதுதாங். மகண்ட பொஞ்சாதிக்கிட்டே
 இதைக் கொடுக்கவேணுங்.....’ மூச்சுத் திணறியபடியே
 பேசுகிறாள். அவியுஞ் சுடரும்; அதற்கு நெய்யூற்ற இய
 லாது தவிக்கும் மனிதனும்.....

“நம்பளுக்குத் தங்க மிச்சங் அதரய் தர்நிங்கென்ன
 ஊருக்குத்தான் போகவேணுங்.....’ —அவள் பேசிய
 கடைசி வார்த்தைகள்.....

இராணுவச் சப்பாத்தின் கீழ் அமைதி ஏற்பட்டது.

அவன் நெஞ்சில் அமைதி ஏற்படவில்லை.

விரக்து !

ஊர்வலம் கல்யாண வீட்டை அடைந்துவிட்டது.

மத்தாப்பின் ஒளி மழைத்தூறல்..... பச்சையும்—
நீலமும்—மஞ்சளும்—சிவப்பும்—அப்புறம் கத்தரிச்சிதர்கள்
சதிராடி மறைகின்றன.

நண்பன் சிவகுருவைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை பேசி...
மகன் குமாரசாரியை ஒரு தடவை பார்த்து நோனாவின்
அன்புப் பரிசை அவன் மனைவியிடம் ஒப்படைத்து...

நீலமும் சிவப்பும் கலந்து பிணைந்த கத்தரிச் சிதர்கள்
ஒளியூட்டிய வாணம் மாரியின் உள்ளமாகக் கறுக்க... அந்த
நிறம் மட்டும் அவனுள்ளத்திலே சுழல்கிறது.

சிவப்பும் நீலமும் கலந்து கத்தரி நிறமாவதுபோல...
அலிஸ் நோனாவும், மாரிமுத்துவும் தம்பதிகளாக
வாழ்ந்தது போல ..

தமிழும் ... சிங்களமும்...

முல்லைப்பற்றின் மாவடிப் பள்ளிக்கூடத்தில் இரண்
டாம் வகுப்புடன் தன் படிப்பை மூடடைக்கடி வைத்து
விட்டு மாட்டுவண்டியின் ஆசனத்தில் குந்த ஆரம்பித்த
வன் மாரி. அவனால் அவிழ்க்கக்கூடிய ஒரு முடிச்சை
அவிழ்க்க இயலாது அரசியற் தலைவர்கள் தவிக்கிறார்
களே.....

மாரியும் அவிழ்க்க இயலாத முடிச்சு ஒன்றுடன்
நெஞ்சு குமைகிறான்.

அந்தச் சிங்களத்திக்குக் சொடுத்த சத்தியத்தின்
பெயரால் முல்லைப்பற்றுக்கு வந்துவிட்டான். அவள் தந்த
சங்கிலியை?

கோவிலில் கூட்டம் மெலிந்து, அமைதி குடிகொள்
ளுகிறது. வானத்தில் பவனி வந்த மத்தாப்பில் ஒளிஜாலங்
ள் இனிய கனவாக.....

மனம் என்ற கொட்டிலிலிருந்து வெடித்துக்கிழம்பும் சிந்தனை மத்தாப்பு.

தப்பிப் பிறந்த தெய்வம் அலிஸ். அடுப்பின் வெக்கையில் கிடந்து, உடலைக் கசக்கிப் பிளிந்து வியர்வைத்துளியிலே விளைந்தது இந்தப்பொன். நான் ஒருநாள் முந்தி வரவில்லை; ஒருநாள் பிந்தி வரவில்லை. சரியான வேளை. எல்லாம் பிள்ளையார் செயல். அவள்—என் மருமகளாக வந்துள்ள மகராசி—ஏற்றுக் கொள்வாளா? ஊரைக் கலக்கி, இவ்வளவு ஆடம்பரங்களையும், வாண வேடிக்கைகளையும் செய்து காசைக் கரியாக்கிக் களிப்புக்கொள்ளும் அந்தப் பணக்காரவீட்டுப் பெண், கேவலம் நடைப்பிணமாக வந்திருக்கும் என்னை மாமா என்று ஏற்றுக் கொள்வாளா? அல்லது பரிசைத்தான் பெற்றுக் கொள்வாளா? விலை மதிக்கமுடியாத இதை வெறும் அற்பமாக நினைத்து .....

“மகன் குமாரசாமி?”

‘வெவிக்கடைச் சிறையில் இரண்டு வயதில் என்னைப் பார்த்திருக்கும் அவனால், என்னை இந்த உருவத்தில் கற்பனைகூடச் செய்துபார்க்க இயலாது. அவனைப்பொறுத்த வரையில் நான் என்றோ காலமாகிவிட்டவன். கனவிலும் கனவாகிவிட்ட ஒரு பிறவி. இவ்வளவு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர்தான் உனக்கு என் ஞாபகம் வந்ததா? நான் நல்லாக வாழ்வது உனக்குப் பிடிக்கவில்லையா? நீ துரதிர்ஷ்டக்காரன். வாழக்கொடுத்து வைக்காதவன். என் தாய் வள்ளியம்மையை அணு அணுவாகச் சாகடித்தாய் ‘கொலைகாரன் மகன்’ என்ற அவச்சொல்தான் நீ எனக்குத் தந்துசென்ற ஆஸ்தி...இப்பொழுது உன்னைப் பிடித்த சனி என்னையும் பிடித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்பதற்காகவா என்னைப் பார்க்க வந்திருக்கிறாய்? கல்யாணப் பந்தலில் உன் மகளை அவமானப்படுத்த வேண்டுமென்று எத்தனை காலமாய்த் திட்டம் போட்டிருந்தாய்’ என்று அவன் என்னை

கேட்டால்...? வேண்டாம். அவனுடைய இன்பத்தை நான் பாழாக்க வேண்டாம். இந்த வைபவத்தில் முல்லைப்பற்று எப்படி என்னை மறந்துவிட்டதோ, அப்படியே மிகுதிக்காலத்திற்கும் என்னை மறக்கட்டும்...நோனுவின் ஆசை நிராசையாக வேண்டுமா? மனதில் அரும்பும் எத்தனை ஆசைகள் மொட்டில் கருகி விடுகின்றன?....

தனக்கும் தன் மகன் குமாரசாமிக்கும் இடையில் ஒரு சுவர் எழுப்பப்பட்டிருப்பதை அவனால் உணரமுடிகிறது. அந்தச்சுவர்—காற்றில் ஊஞ்சலாடும் ஆலம்விழுது காலப்போக்கில் வைரித்த மரமாக மாறிவிடுவதைப்போல—உறுதி பெற்றுவிட்டதாகத் தோன்றுகிறது. கல்யாணப் பத்திரிகையில் 'வம்புப் பிள்ளையல்ல' என்று சொல்லும் வகையில் 'மா' வன்னா என்ற தன் முதலெழுத்தை அச்சடிக்க வழங்கியதுடன் தன் தந்தைக் கடன் முடிந்துவிட்டதாக அவனுக்குப் படுகிறது.

அனுமார்வாலாக நீளும் சிந்தனையை ஆலமரத்திற்குச் சமீபமாகக் கேட்கும் பேச்சுக்குரல் வெட்டித் தறிக்கிறது. இரண்டு உருவங்கள் கோயிலிலிருந்து ஆலமர ஓரமாக நடந்து வருகின்றன. பன்னீர்த் தெளிப்பு—சந்தனப்பூச்சு, இவற்றிலிருந்து கிளம்பும் வாசனை ஆலமரத்தைச்சுற்றியும் பரவுகிறது. அந்தக் குரல்கள் பழக்கமான குரல்களாகப் படவே, உன்னிப்பாகக் கேட்கிறான்.

“சின்னதுகள், புள்ளையாரிடை புண்ணியத்தில் நல்லா இருக்கட்டும். ஆனால் நேக்குப் பந்திக்குப் போகப் படிக்க வில்லை. பொம்புளைப் பகுதியார் செட்டுப்பிடிச்சவயளெண்டு நோக்கும் தெரியுந்தானேனை. இந்த நேரம் மாரிமுத்து வல்லோ இருக்கவேணும்.”

“உன்னாளை நீங்களும் ஒரு மனிசன். மாரியண்ணர் ப்படியும் கலியாணத்துக்கு வந்துடுவாரெண்டு வாய் க்திக்கொண்டிருந்தியளே?”

“அடிசக்கை! நீ ஒரு விசரி, நீயும் அவன் செத்துட்டா நெண்டு நினைக்கிறியா? அவன் எப்படியாவது எண்ட மேள் சிவகாமியின்ரை கலியாணத்துக்காவது வந்து குதிப்பான்.”

“உன்னுணை உந்தப் பேய்க்கதையை விடப்பா. மாரியண்ணை வந்து உன்ரை மேளைத் தன்மேனுக்குக் கட்டிக் குடுத்துத் தன்ரை மருமகளாக்கிக் கொள்ளுவாரெண்டு வாயுளையப் புசத்தினீங்க. பேந்து என்ன நடந்திருக்கு? உன்னுணை உப்பிடிக்கை கதை கதைக்காதையப்பா.”

“அடிசக்கை! இந்தப் பெண்டுகளுடைய கதை உப்பிடித்தான். மாரியைப்போல ஒரு மனுசன் - ஒரு சிநேகிதன் - ஒரு தங்கக் கம்பி - இனித்தான் முல்லைப்பத்தில புறக்கவேணும்.”

அவர்கள் ஆலமரத்தையும், அதன் மறைவில் நிற்கும் மாரிமுத்துவையும் தாண்டிச் செல்கிறார்கள். அவர்கள் அடிசக்கை சிவகுருவும், அவனுக்கு எதற்கும் சனாகாத மனையாளாக வாழும் ‘உன்னுணை’ நாகம்மாவுந்தான்.

“தங்கக்கம்பியென்று இன்றும் என்னைக்கருதும் சிவகுரு தன்மகள் சிவகாமியுடன் என் மகன் குமாரசாமியை இணைத்து எத்தனை இன்பக் கனவுகள் கண்டிருப்பானோ? நட்பின் பெயரால் அவன் அவர்களுக்குப் போட்டிருந்த முடிச்சு ... அதனால் மானசீகமாக என் மருமகளாகிவிட்ட சிவகாமி..... அவளிடம் இந்தச் சங்கிலியைப் பரிசாகக் கொடுத்து.....”

மறுகணம் .....

“சிவகுரு என்னைக்கண்டால் சும்மா விடமாட்டான். என்ன இருந்தாலும் உன்ரை மகண்ட கலியாணந்தானே?” என்று சொல்லுவான். சிவகுருவின் இஷ்டத்திற்

விரோதமாகப் போகஇயலாது. பின்பு?" சாண் ஏற முழம் சறுக்கும் சிந்தனைகள்.

மடியிலிருந்த சங்கிலியைக் கையிலெடுத்தான் மாரி முத்து. அதற்கிடையில் சிவகுரு தம்பதிகள் வெகுதூரம் சென்றுவிட்டார்கள். உள்ளத்தில் எழுந்த ஒரு ஆசை-சிவகாமிக்கு அந்தச் சங்கிலியைப் பரிசு கொடுப்போம் என்ற ஆசை — உள்ளத்தில் கருகிவிடுகிறது.

நடுநிசி கடந்த மயான இருள்.....

கொண்டல்சேர் கோபுரங்கொண்ட முல்லைப் பற்றுப் பிள்ளையார் கோவில் மௌனத்தில் அமுங்குகிறது.....

கண்ணுக் கெட்டும் தூரம்வரையில் மனித நடமாட்டமே கிடையாது.....

கோவிலின் கதவுகள் சாத்தப்படப்போகின்றன.

உள்ளம் உந்தும் வேகத்தில் மாரிமுத்து கோவிலை அடைகிறான்.

கோவிலின் கதவைப் பாதி சாத்தியபடியே, முன்னால் வந்து நிற்கும் மாரிமுத்துவைப் பார்க்கிறார் ஐயர். ஐயரை மாரியும் பார்க்கிறான். அவனுக்குப் பழக்கமான குடுமிக்காரக் கூன்முதுகு ஐயரல்ல. ஒருவேளை அவரின் புத்திர பாக்கியமாக இருக்கலாம். இந்தச் 'சிலுப்பாக்கார' ஐயர்.

“ஐயா!”

“என்ன வேணும்? பத்துமணிக்குத் தாலிகட்டு என்று சொல்லி இவ்வளவு நேரமும் வைத்து அந்தக் கலியாண வீட்டுக்காரர்கள் உயிரை வாங்கிவிட்டார்கள். எனக்கும் விழிப்பு; பிள்ளையாருக்கும் விழிப்பு! உனக்கு இப்ப என்ன வேணும்? “பிரசாதமா?”

“இல்லை, பிள்ளையாருக்கு ஒரு நேர்த்திக்கடன் கொண்டு வந்தான்” என்றுசொல்லி, மாரிமுத்து, ஐயரிடம் அலிஸ்

நோனாவின் சங்கிலியை ஒப்படைத்து, “இதைப் புள்ளை யாருக்குச் சாத்துங்கோ. கூட, இப்ப இங்கு கலியாணம் செய்துபோகும் மாப்பிள்ளைக்கும், பொம்பிள்ளைக்கும் என் பெயரால் ஒரு அரிச்சனை போடுங்கோ.....”

அந்த வார்த்தைகளில் உருக்கமும் பாசமும் மண்டிக்கிடப்பதை ஐயரால் உணரமுடிகிறது.

“பேஷாய்ப் போடுறன். அந்தப் புதுத் தம்பதிகள் மேலே உனக்கு இவ்வளவு கரிசனையென்றால், கல்யாணத்திற்குப் போகலாமே. ஏன் உன்னைப் பந்தியில் சேர்க்கமாட்டாங்களோ?.....”

‘நான் தீண்டத்தகாதவனல்ல; நினைக்கப்படாதவன்!’

மௌனம், மாரிமுத்துவின் உள்ளத்தின் அழகுரலாக, இலேசான விம்மல் சத்தம். பிள்ளையாரும் அர்ச்சகரும் அலிஸின் தங்கச் சங்கிலியால் பிணைக்கப் படுகிறார்கள். கோவிலின் கதவுகள் சாத்தப்படுகின்றன....

மாரிமுத்துவின் மடிப்பாரம் இலேசாகிவிட்டது.

மனப்பாரம்?

வெளியில் இருள் ; மனதில் சூனியம்; நடக்கிறான்? எங்கே?

முல்லைப்பற்றுப் பிள்ளையாருக்குத்தான் வெளிச்சம்.

செல்லும் வேகத்தில் அவன் கால்களை ஏதோ இடறுகிறது. அது மத்தாப்பின் கொட்டு. வான வெளியில் பச்சை — சிவப்பு — நீலம் — மஞ்சள் — கத்தரி ஆகிய வர்ண ஒளிப் பந்துகளைக் கக்கித் தள்ளிக் கருகிக் கிடக்கும் கொட்டு.

அதைத்தாண்டி மாரிமுத்து என்ற கருகிய மனிதக் கொட்டு நடக்கிறது.....

கருகிய கொட்டுகள் இனி யாருக்குத் தேவை?

இவையன்றி, மா. குமாரசாமி தம்பதிகளின் நான்காம் சடங்கு விமரிசையாக நடைபெறும்.

‘மத்தாப்பு’ எழுதிய ஐந்து எழுத்தாளர்களைப் பற்றி.....

வர்ணம் 1. இ. நாகராஜன் (யாழ்ப்பாணம்.)

கற்பனை வளமும் கவிதைத் திறமையும் கொண்ட இ. நாகராஜன் தேயிலைத்தோட்டப்பகுதியிலே ஆசிரியராய் இருந்தவர். அதனால் அவர் எழுத்தில் பசுமையும் குளிர்ச்சியும் கவிக்கனவுகளும் விரவியிருக்கும். வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தின் பிடியில் நசுக்குண்ட அவர்மனம் ஏழை எளியவர்களைப்பற்றிச் சித்திரிக்கும்போதுகூட அனலாக எரியாமல் அனுதாபத்தோடு பேசும். ஈழகேசரிப் பத்திரிகையில் சிலகாலம் கடமையாற்றுகையில் அவர் நல்ல குழந்தைக்கவிதைகள் எழுதிப் புகழ்பெற்றார். யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற பல கவி அரங்குகளில் பங்குபற்றித் திறமையான கவிஞர் என்பதை நிலை நாட்டினார். தற்போது ‘தமிழன்’ பத்திரிகைக் காரியாலயத்தில் பொறுப்பான பதவி வகிக்கிறார். இவரது சிறுகதைத் தொகுதி ஒன்று சமீபத்தில் வெளிவர இருக்கிறது.

வர்ணம் 2. கனக. செந்திநாதன் (குரும்பசிடி)

ஈழத்துப் பேரமைப்பினர்கள் நாற்பது பேரை அறிமுகம் செய்துவைத்தவர் ஈழத்தின் இலக்கிய வளர்ச்சி, ஈழத்தின் ஒளிவிளக்குகள் கவிதைக்கடலில் கதை முத்துக்கள் முதலிய தொடர் கட்டுரைகளும் பல விமரிசனக் கட்டுரைகளும் எழுதியவர். அவரது ‘ஒரு பிடி சோறு’ என்ற கதை ஈழத்துச் சிறுகதைகள் I-ல் இடம் பெற்றிருக்கிறது. ‘செம்மண்’ என்ற கதை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வெளி வந்திருக்கிறது. விதியின் கை, வெறும்பாணை என்ற இரு நாவல்களைப் படைத்துள்ளார். மூன்றாவது கண், கவிதை வானில் ஒரு வளர்பிறை, இலக்கிய மஞ்சரி என்பன அவர் எழுதிய நூல்கள்.

வர்ணம் 3. ‘சு. வே.’ சு. வேலுப்பிள்ளை (நாவற்குழி)

தமிழிலே உருவகக் கதை என்று சொன்னவுடனே ஈழத்தில் ‘சு. வே.’ யின் பெயர்தான் முதலில் உச்சரிக்கப்படும். அத்துறையில் அவர் பெற்ற வெற்றி மகத்தானது. வெறுங்கோயில், மணற்கோயில் முதலிய அவரது கதைகள் பாராட்டாதவர் இல்லை எனலாம். ராஜாஜியால் சிக்கப்பட்ட எழுத்தாளர் என்ற பெருமை இவருக்குண்டு.

சிறுகதையில் தூய்மை என்ற விடயத்துக்கு முக்கியமளிப்பவர். காதற் கதைகளே எழுதாதவர். ஆரிய திராவிட பாஷா விருத்திச் சங்கப் பண்டிதர். இவரது கதைகளில் வரும் வர்ணனைகளில் கோவிலும் குளமும், மணல்மேடும் இயற்கையாக விரவி இருக்கும். சுகன் என்ற பாத்திரத்தை மையமாக வைத்து இராமாயணம் முழுவதையும் இவர் ஒருசிறு நூலாக --- அருமையான படைப்பாக --- ஆக்கியிருக்கிறார்.

வர்ணம் 4. குறமகள்' இ. வள்ளிநாயகி (காங்கேசந்துறை)

ஆசிரிய கலாசாலைப் படிப்போடு புத்தக மூட்டையைத் தூக்கிவைத்துவிட்டு, படிப்பை மறந்து குடும்பம் என்ற ஒரே நினைவில் வாழும் பெண் ஆசிரியைகளுக்கிடையே விரல்விட்டெண்ணத்தக்க எழுத்தாளர்கள் தான் ஈழத்தில் இருக்கிறார்கள். அவர்களுள் முக்கியமாகக் குறிப்பிடக் கூடியவர் 'குறமகள்' ஆசிரியையாய் வெளிவந்தபின் பால பண்டிதர் சோதனையில் சித்தியெய்தினார். " இன்ரராட்.ஜ் " சோதனையில் சித்தி எய்தி B. A. எடுக்க ஆயத்தஞ்செய்து கொண்டிருக்கிறார். ஓய்வு நேரங்களில் சிறு கதைகளும் கவிதைகளும் எழுதியுள்ளார். பெண்களுக்குள்ளே திறமையான இலக்கிய மேடைப் பேச்சாளி இவர்.

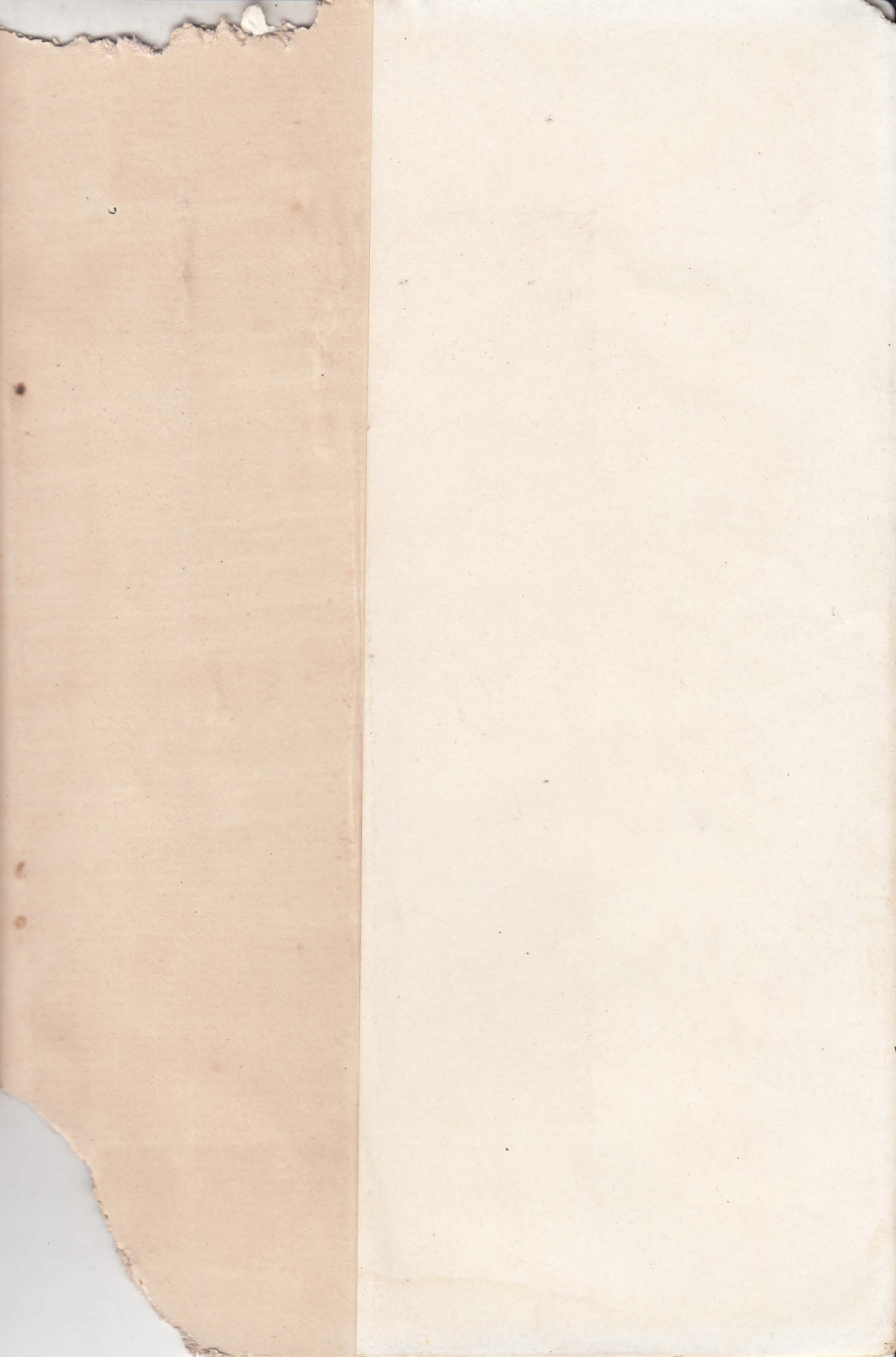
வர்ணம் 5. எஸ். பொன்னுத்துரை B. A. (மட்டக்களப்பு)

ஈழத்திலே சர்ச்சைக்குரிய எழுத்தாளராக விளங்கும் எஸ். பொன்னுத்துரையின் எழுத்துக்களைச் சிலர் பொருமையினர் குறைகூறினாலும் பலர் வாசித்து இரசிக்கின்றனர். புதிய புதிய உத்திகளில், பலவகையான நடைகளில் புதுப்புதுப் பரீட்சைகளை சிறுகதையிற் செய்து பார்க்க வேண்டுமென்ற அவா மிக்கவர். சிறு கதையில் — வர்ணனையில் — தூய்மைவாதம் இவரிடம் செல்லாது. அப்பட்டமாக எவரும் தொடக் கூசும் விவகாரத்தை எடுத்துக் கொண்டு வார்த்தை ஜாலங்களால், வர்ணனைகளால் அவற்றை வாசிக்கச் செய்து விடும் தனித் திறமை இவருக்குண்டு. விமரிசனத்தில் 'நெருப்புப்' பார்வை இவரது வழி. முதல் முழக்கம் என்ற இவரது நாடகம் இலங்கைக் கலைக்கழகத்தாரின் இரண்டாவது பரிசைப் பெற்றிருக்கிறது. புதுமைநாவல் 'தி' வெளிவந்திருக்கிறது

COVER JACKET PRINTED AT THE THIRUMAKAL PRESS, CHUNNAKAL